HELEN RAY

Sunt timidă

Traducerea și adaptarea în limba română de
SÎNZIANA MIHALACHE

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Octombrie era o lună frumoasă. Pacienții care stăteau afară la taclale vorbeau de o "vară indiană" în toată regula, iar păturile alocate saloanelor pentru luna septembrie fuseseră înapoiate. Pământul, pregătit de iarnă, reînvia, se lăfăia la soare din nou. Frunzele aurii se legănau grațios sub cerul albastru. Arțarul pe care un echipaj de urgențe îl plantase pe pajiștea doctorilor își desfăcea brațele roșietice în aer ; pavilionul asistentelor era plin de flori roșii, iar stejarii zgâriau cu crengile lor geamurile laboratoarelor. Era atât de frumos, încât nimic nu trebuia schimbat, nimic nu trebuia să meargă rău. Poate ceream prea mult.

În prima zi a lunii, doctorița Tetlow își luă rămas-bun pentru totdeauna. Îmbrăcată cu o haină de blană cu catarame în formă de pană, urcă în Fiatul încărcat, îndreptându-se către o cabană din Merioneth. Printre bagaje avea și o amintire de la studenții ei, precum și un televizor portabil de la asistente. Medicii îi oferiseră un cec, rezidenții alergau după ea ca să facă poze, pentru a o înrăma, la fel ca

pe cei nouă predecesori ai ei. Era la sfârșitul carierei. Fiecare dintre noi pierdea ceva la St.Finbar.

– Locul nu va mai fi același cu o nouă conducere, îmi zise Torfy Bates în seara aia, în timp ce croșetam în camera ei. Instinctul îmi spune că va prinde repede și că va fi modernă. Iar Fin nu e genul ăla de spital. Doctorița Tetlow l-a menținut curat și ordonat și așa ar trebui să rămână. Măcar cu demnitatea dacă nu cu. . .Dar am bârfit destul despre vremurile apuse, și o să-i ducem dorul.

Eram de acord. Oamenii au un fix despre directoarea unui spital: că oricine își păstrează slujba mai mult timp devine fie o marionetă a acesteia, fie un solitar insensibil, iar dacă persoana mai e și singură, automat își va roade unghiile de invidie și-i va da pe toți afară. Nu e adevărat; scorpiile de altă dată nu mai sunt excluse, ci își găsesc spitale mai mici și mai prăpădite, iar în urma lor apar fetele talentate. La fel se întâmplă și cu geniile, iar doctorița Tetlow era unul dintre acestea.

– Se poate repeta ceea ce ai zis, am răspuns. Era bătrână, chiar puțin timidă. Dar putea să-și piardă cumpătul când oamenii o meritau, dar niciodată n-am văzut-o să nedreptățească pe cineva.

Torfy își trase genunchii sub ea și clipi repede de după ochelarii ei micuți.

– O să vină femeia asta pe nume Macintosh, o să taie și o să spânzure, dacă e așa cum spun medicii.

– Ce spun?

Aveau sursele lor și poate că vorbeau cu folos.

– Și-au făcut temele. Cel puțin doctorița Ebbs. Se pare că e renumită pentru micile ei afaceri pe care le duce la bun sfârșit după care le face ca inexistente, pentru a o lua de la capăt cu altcineva. Un fel de

asistentă– căpcăun. Nu stă mai mult de un an sau doi în orice post administrativ.

Asta sunase de-a dreptul răutăcios. Doctorița Tetlow fusese în St. Finbar mai mult de douăzeci de ani.

– În cazul ăsta să sperăm că se va preocupa de îmbunătățirea clădirii și că ne lasă în pace.

– O să aflăm în curând, am zis. Sosește în seara asta. Pregătește-te de revoluție !

Asta se întâmpla miercurea. Până vineri, dr. Macintosh apăruse în toate saloanele și-n toate departamentele. Toți o văzuserăm. Și cu toții trebuia s-o recunoaștem. Eram oarecum ușurați.

Când sosise la recepție, zâmbitoare, cu domnul Sandbach la braț, eu completam un formular pentru Interne. Sora Lamont a întâlnit-o față în față.

– E foarte receptivă, ne-a zis ea apreciind-o. Are ochi scăpărători ca ai unui conducător dar râde foarte mult. Fiți recunoscători. Are ochi superbi, o garantez. Pariez pe patruzeci de lire că stă o zi și că nu-și pierde din interes. Trebuie urmărită : poate convoca un comitet pentru orice problemă.

Avea dreptate aici. Luni ni s-a spus că trebuie să purtăm bonete și gulere detașabile, să avem prosoape și seringi de unică folosință, tampoane de vată și halate. Ori domnișoara Macintosh s-a mișcat repede, ori i-a paralizat pe cei care o făceau. Începusem să ne facem griji cu privire la uniformă; eram mândri de cele în pătrățele, o particularitate a spitalului, iar Torfy credea că dacă pacienții se vor simți ca niște asistente în salopete sau halate albe, atunci va avea o revoltă pe conștiință.

Următoarele reforme ne-au afectat doar pe cei ce lucram la Urgențe și la Externe. Sora i-a chemat la ea pe toți conducătorii de secție după ce se întorsese dintr-o vizită misterioasă, în dimineața de joi.

– Vreau să văd ce spuneți despre asta. Dacă nu sunteți de acord, cred că voi bate în retragere. . .Domnișoara Macintosh vrea să încercăm să facem de gardă. Doar pe secție, nu și în saloane.

S-a uitat la mine și la Torfy, apoi la Sally Dane și la Luke, care erau rezidenți de trei ani.

– Dacă nu găsesc vreo soră care să se ofere voluntar, voi apela doar la voi patru. Nu-i vrea pe cei de doi ani, iar eu sunt în aceeași oală. Soră Kennedy, n-ai să te poți sustrage până nu-ți iese certficatul. Ce ziceți ?

– Dar de ce? am întrebat eu. Suntem cobai pentru a proba astfel de scheme ? Asta ca să pierdem nopțile? Iar dacă va fi pentru o scurtă perioadă, nu e un mare deranj ?

Luke mă aproba din priviri.

– Nu sunteți cobai, zise sora. Șefa crede că o echipă la trei luni ar fi perfect pentru saloane, unde sunt întotdeauna probleme. Dar aici, unde e aproape pustiu după miezul nopții, ar fi doar de siguranță. Zice că o săptămână e de-ajuns.

– Adică pe timpul săptămânii o să fim patru? întrebă Luke. Nu ia cam mult timp pentru modificări?

– Cinci pe săptămână, domnule Martin. Dacă vom renunța la asistenta permanentă de noapte, eu mă voi muta la Chirurgie, unde mi s-a oferit un program part-time de noapte. Alte obiecții ?

– Un singur lucru ar fi avantajos, zise asistenta Weaver, o roșcată calculată, dar cam profitoare. Se presupune că nu va mai fi timp pentru cină, dacă stai de gardă.

Deci dacă cineva are probleme și vrea să iasă, va vorbi cu dumneavoastră și nu cu sora Duffy.

Cathy Weaver știa forte bine că Duffy și Lamont erau certate de ani de zile, de când o nou-venită fusese numită pe tura de noapte la Urgențe. Aceasta reușise să strice sterilizatorul, să spargă ceainicul sorei Lamont și să trimită acasă niște cazuri fără a le reține numele sau adresele pentru registru. De atunci, doar cei vechi au mai fost numiți, și bineînțeles că sora Lamont a fost încântată să se ocupe personal de turele de noapte. Așa că s-a uitat rece la Cathy și apoi la mine.

– Da, soră ?

– Se poate să fie o idee bună. N-am obiecții până nu încercăm, am răspuns acelei priviri.

Însă Torfy, care nu e doar mai înaltă, mai în vârstă și mai ageră decât mine, ci și mai bătoasă de felul ei, a izbucnit imediat :

– Chiar vreți asta, soră ? Dacă da, acceptați, firește, dacă nu, întorceți-i spatele și gata!

– Nu se vorbește așa, soră Bates. Cred că mai bine încercăm în loc să-i întoarcem spatele.

– Am putea să facem o săptămână în șase, zise Randall Brown din spatele meu. Nu mi-ar displăcea o noapte din când în când.

Se referea desigur la banii în plus, pentru că are o soție drăguță și doi copilași. Pentru cei care încă nu aparțineam personalului, nu se punea probleme de bani sau de alegeri, dar în ce mă privea, tura de noapte își avea rostul ei. Întotdeauna preferasem intimitatea nopții, agitației și aglomerației de peste zi.

Sora era mulțumită.

– Cu cât sunteți mai bucuroși cu atât mai bine.

Ușurați viața și celorlalți. Soră Bates, tu ești ceva mai calculată. După ce termini la fracturi, poți să mă ajuți să fac orarul. Garda începe de sâmbătă, dacă sunteți de acord, iar dacă aveți deja planuri, spuneți-mi înainte de ora unsprezece. La treabă, acum. Sunt o mie de pacienți în hol și cu toții vrem să ajungem și acasă.

Știam că Torfy are să fie deranjată pentru că o făcuse "calculată". Nu era prima oară.

– De ce nu pot să-mi țin gura? îmi spunea ea de fiecare dată. Uită-te la tine, Clare. Nimeni nu te tachinează. Și nu pentru că nu te duce mintea, ci pentru că nu te amesteci. Mă gândesc să răspândesc vestea premiului pe care l-ai câștigat la concursul de poezie– atunci or să te pună să scrii versurile pentru concertele de Crăciun.

Premiul Brook Memorial fusese singurul pe care-l primisem în ultimul an de școală, dar Torfy plecase cu șase. Și ea pare deșteaptă, cu fața osoasă și cu bretonul ei, și cu gesturile ei necontrolate. Dar are mai mult lipici la bărbați decât oricare fată cu adevărat drăguță din grupul nostru. Nu că doctorii s-ar da în vânt după o frumusețe șterșă, dar profită de ea, fie ca asistentă, fie ca fiică a unui avocat bogat, care e pe punctul de a se retrage. Mă îndoiesc că David Leckie mi-ar fi acordat vreo atenție, dacă nu s-ar fi întâmplat să fie apropiatul tatălui meu, totodată fost student de-al lui.

În timp ce mă echipam în dimineața aceea, mă gândeam la David. Afară aștepta o coadă imensă, dar cu patru sau cinci dintre noi avea să se reducă aproape complet până la prânz. Până să mi se alăture Torfy, lucrasem doar cu Eira Hughes, care mă ajuta la masa centrală, iar Cathy Weaver și Johnny Winter erau în separeuri. Cei din anul trei se ocupau de nou-veniții la Externe.

Urgențele și Externele erau separate, teoretic, dar utilizau aceeași sală de așteptare, și toți eram coordonați de sora Lamont, iar îndatoririle noastre se suprapuneau adesea. Singurii oameni vechi care aveau locuri clare erau Jessie Blake și Patrick M'Ghie, ambii la Chirurgie, dar care mai participau și la operații de rutină sau mai supravegheau câte vreun junior.

Cei din anul patru ajutau pe unde puteau, cu ce mai rămânea. În hol era întotdeauna o soră sau vreo asistentă care dirija traficul, și se uita după cei care aveau nevoie de asistență imediată.

Din salon nu prea ne dădeam seama ce se întâmplă afară. Din când în când mai apărea câte o pauză în fluxul acela continuu, când trebuia să zicem " Următorul ", dar nimeni nu răspundea. Altfel, eram total rupți de mulțime până la prânz și aveai timp destul să meditezi între o ureche ruptă, un ghips de scos și copii cu capul spart sau degete dislocate.

Chirurgul de la Urgențe ne mai ajuta când nu era prins în vreo operație sau în vreo dispută cu cei de la Externe. Jenny Watts venise să se uite la băiețelul pe care-l pansam și se opri lângă masă fixându-l, și-n același timp uitându-se și la mine.

– Pansamentele tale țin întotdeauna, ale mele se dezlipesc imediat. Nimeni nu ne învață cum să le aplicăm ca lumea și nu știu de ce.

– Dar cine nu reușește ? Eu am făcut destul exercițiu. Oricum, Torfy le pune și mai bine.

– Știi că de când am venit tot vreau să te întreb de la ce vine prescurtarea, și se uită la Torfy. Sau e o chestiune privată ?

– Vine de la Torfrida. Dar nu-i place.

– Deci, e un fel de greșeală ?

– Da ; ea spune că tatăl ei fie nu e un bun istoric, fie a citit prea multe romane de dragoste.

– Un lapsus. Chiar s-a folosit de magia neagră împotriva lui, după ce i-a făcut ? Se zice chiar că poate transforma oamenii în broaște.

Băiețelul care asculta liniștit s-a uitat la mine.

– Chiar a fost vrăjitoare ?

– Nu știu, Brian. Un fel de.

– Aș vrea să cunosc și eu una, oftă el.

– De ce?

– Știu pe cineva pe care aș vrea să-l transform în broască, și coborî de pe masă. Îl cheamă David Smart. E groaznic, cel mai groaznic din școala mea.

Asta mi-a adus aminte de David Leckie și nu mi-a ieșit din cap până când n-am terminat de curățat ustensilele și până n-am aranjat laboratorul.

***

Nu era prima oară când apărea o astfel de situație, și asta mă neliniștea. Îl întâlnisem la balul de fiecare început de an al facultății. Cine mi l-a prezentat, a zis :

– Ai grijă la pronunție, David. Ea e fata profesorului Kennedy.

– Chiar? s-a mirat el. Nu știam că are vreuna, și m-a tras direct pe ringul de dans.

– Una singură, i-am răspuns eu. Dar nu te lăsa intimidat.

Ești studentul lui ? Sau ți-ai luat deja licența ?

Era tipul acela de blond care arată de douăzeci de ani când de fapt are treizeci.

– Am fost student. Tocmai am terminat. Iar tu chiar știi să dansezi în loc să te agiți doar. Ce bine!

– Asta ar trebui să știe orice fată binecrescută. Mama a crezut de cuviință să mă trimită la toate cursurile necesare. Nu că acum ar conta. Nu prea ai ocazia să cânți sau să valsezi sau să spui o poezie printre toți pacienții pe care-i ai.

– Ești asistentă? Nu la QE; nu te-am văzut pe-acolo.

– Sunt la Fin. Tata a considerat că o să învăț mai multe la un spital care nu e înțesat de studenți, așa că am eliminat QE și spitalul general.

– Chiar așa ?

Mă ținea aproape de el. Îi simțeam parfumul și mâna care îmi apăsa ușor spatele.

– Înseamnă că educația ta a fost cam exclusivistă. Fără prea multă distracție. Ești rezident, sau n-ai vârsta?

– Ba da, îmi dau examenele finale la anul.

Când muzica s-a terminat, mi-a dat drumul.

– Hai să mergem să bem ceva…Și apoi? Vrei o diplomă?

Până atunci nu prea mă gândisem la asta. Fusesem prea ocupată. Și prea fericită ca să merg mai departe.

– Voi continua la fel. Poate schimb locul, dar pentru început voi face pregătirea tot la Fin.

– Ar trebui să vii la QE. Tocmai am închiriat un loc de casă, prin firma tatălui tău. Votcă sau limonadă ?

– Dar eu nu…

M-am uitat la paharul pe care-l ținea în mână și considerând că e destul de diluat, l-am încecat, dar nu prea avea gust de ceva.

– Eu nu prea beau, i-am explicat.

– E destul de slab. Nu te amețești de la ăsta.

Asta credea el. Când am terminat paharul, deja mă simțeam puțin aiurea. Acum știu că a fost un amestec puternic, dar eram prea neexperimentată ca să fac diferența.

– E foarte cald aici. Am putea merge afară la aer? i-am zis.

Și asta suna a lipsă de experiență. Iar David a luat-o ca pe un fel de invitație. Trei minute mai târziu mă zbăteam în brațele lui pe bancheta din spate a mașinii tatălui său. Atunci am înțeles de ce o împrumutase și de ce îmi spusese : " La un bal nu merge să bei Sprite. N-am să-ți fac nimic ", îmi explica în timp ce descuia ușa.

– Relaxează-te. De ce te panichezi?

I-am împins mâinile la o parte.

– Nu mă panichez. Nu vreau să-mi stric rochia…Și nici nu vreau să mă săruți.

– Faci pe grozava acum, și începu să-mi mângâie umărul cu palma. Ești cam demodată, micuțo. Tehnica asta nu mai e în uz de mult…

– Hai să ne întoarcem.

Încă mai încercam să fiu politicoasă. Am reușit să deschid portiera și să mă târăsc afară. Aerul rece m-a izbit în față și a trebuit să mă sprijin de mașină. David a venit și m-a luat în brațe.

De data asta a fost mai tandru.

– Hopa sus ! Ține-te de mine, dragă. Ia-o ușor.

Și-a pus o mână sub bărbia mea și m-a sărutat. La început m-am împotrivit, dar apoi, pentru că picioarele nu mă mai ascultau și pentru

că dacă aș fi deschis ochii luminile m-ar fi orbit, l-am lăsat să mă sărute. O parte din mine chiar începea să se complacă, iar alta stătea deoparte și privea. El a fost cel care s-a îndepărtat.

– Deci, doar mă tachinai? Când pot să te mai văd, Clare?

Și își strecură mâna pe lângă coapsa mea, apoi ușor spre genunchi și printre faldurile fustei.

Nu mai era David Leckie. Era Ted Gaunt. Avea paisprezece ani, iar eu doisprezece și eram speriată. Balonul de sticlă s-a spart imediat și l-am lovit involuntar, la fel cum îl lovisem pe Ted. Apoi am alergat către ringul de dans unde erau oameni, lumini, siguranță.

Torfy dansa cu Sam Eales; m-a văzut și a venit la mine.

– Ce s-a întâmplat ? Arăți de parcă te-a urmărit cineva. Calmează-te și stai jos.

– Tipul ăla nesuferit, David nu-știu-cum…

– David Leckie? Dar e tip de treabă.

– E un animal.

Cred că suna cam isteric, dar eram foarte serioasă.

– Să înțeleg că s-a dat la tine? Despre asta e vorba? Dar la ce te așteptai, draga mea? Dacă ai vrut să mergi cu el afară, la bal…

– Voiam doar să iau aer.

– Asta zic toate, oftă ea. Nu-i nimic. Cred că l-ai respins și gata.

– Normal că da. Drept ce mă iei?

– Mai bine te-ai gândi drept ce te-a luat el, și m-a privit oarecum matern. Nimic nu e " normal " în asta. Sunt multe care s-ar fi dus de bunăvoie sau altfel, și o știi foarte bine. Vorbesc de oameni obișnuiți, ca mine sau ca tine.

Eu deja fierbeam de indignare.

– Oameni cărora le place giugiuleala din mașină și atât. Și sunt mulți în categoria asta.

– Dar ție nu-ți place, Torfy.

Nu mi-o puteam imagina astfel.

– Nu? Cum poți fi așa de sigură? Am trăit și eu anumite clipe, deși recunosc că am fost destul de selectivă. Și întotdeauna am avut anumite limite…Și cred că băiatul n-avea de gând să te mănânce. Aș zice că arată chiar bine. La urma urmei e unul din oamenii tatălui tău. Crezi că ar face ceva nepermis ? Tu ai vrut-o, Clare. Asta e problema bărbaților : ai grijă ce-ți dorești, că s-ar putea să primești.

– Nu întotdeauna.

– Întotdeauna, fără excepție. Tind să cred că cei mai drăguți sunt și mai pregătiți.

– Știi, Torfy, nu ne întâlnim cu aceleași persoane. Băieții de la noi nu se comportă astfel.

– Nu? și râse cu poftă. Dar cei de la chirurgie?

Mă gândeam la Kenyon Fiske. Era înalt și slab, cu un păr negru prea bogat și cu mustăcioară; nu-mi plăcuse niciodată.

– Ken Fiske? N-am avut probleme cu el, am zis.

– Da, dar Matt Affleck sau Jim Kane?

– Dar ei sunt recepționeri. Nu ar…În plus, Jim e însurat.

Torfy scutură din cap.

– Pentru o tipă care a luat notă maximă la toate testele, care are un premiu în medicină și o medalie de argint, încă mai ai multe de învățat. E drăguț să fii atât de naivă. Totul ți se pare o surpriză, nu? Și cred că ai și băut. Asta nu te ajută.

– A fost mai mult limonadă.

– Serios ? Dacă e paharul pe care l-am văzut, a fost mai mult de jumătate votcă…De care n-ai voie să te atingi, mai ții minte ?

Voiam să plâng, să mă ascund.

– Nu știu nimic. Mai bine nu veneam. Haide înapoi la Fin.

– Ce ? După ce ne-am milogit de soră să ne lase până la ora unu ? Cred că glumești…Dacă într-adevăr vrei să mergi, mă duc să caut pe cineva să te ducă. Un taxi ar fi prea scump.

– Am bani, m-am încăpățânat.

Veniserăm șase în mașina lui Sam și voiam să mergem înapoi la fel.

Dar Torfy era ca de obicei mai practică.

– Nu, nu poți. Mai ai doar cinci lire până la salariu. Stai aici, mi-am adus aminte de cineva.

S-a întors cu un tânăr înalt și serios, după figură, cu ochi cenușii și păr șaten. Nu era prea tânăr, mi-am dat seama când s-a apropiat.

– El e Neil. Prieten cu fratele lui Mick. Și are drum în aceeași direcție ca și noi.

– Mergem imediat, dacă vrei, zâmbi el. Am promis că aștept pe cineva până la unsprezece jumătate. Mașina e afară, dacă vrei să-ți iei haina…

Mă simțeam ușurată cu cotul sprijinit de mâna lui. Aveam impresia că și cu el se poate dansa, pentru că se mișca ușor și silențios. Pe la jumătatea drumului, îmi zise :

– Nu vreau să mă amestec, Clare, dar Torfy spunea că ești supărată. Pot să te ajut ?

– Deja o faci.

– Da ?

Cred că începeam să-mi revin, dacă într-adevăr băutura era cauza.

– M-am speriat doar, proasta de mine.

– Nu pari genul care să fie așa.

– Dar sunt. Torfy asta ți-ar spune. Mă vede prea naivă și inocentă pentru a acționa.

– Inocența e un dezavantaj?

– Atunci, ignoranța.

– Adică, ea crede că nu ești prea obișnuită cu lumea, nu ? și zâmbi cu ochii la drum.

Am stat să mă gândesc. Cu el simțeam că trebuie să fiu sigură de ceea ce simt.

– Dacă a fi obișnuită cu lumea înseamnă să te lași…pipăită pe bancheta din spate a mașinii, atunci mă bucur că nu sunt.

– Ah, acum înțeleg.

– Ba nu.

Dintr-un motiv sau altul, mi se părea important să-i explic. Cred că încă eram sub influența alcoolului. El stătea foarte relaxat și liniștit, iar eu am început să-mi reamintesc.

– Când aveam doisprezece ani am cunoscut un băiat pe nume Ted Gaunt. Mergeam la același curs de dans. Trebuia să mă ia de acasă. Mama zicea că nu e bine să traversez parcul singură…

Nu mai vorbisem despre asta nimănui, nici cu Torfy, nici cu mama. Dar i-o spuneam lui, despre Ted și despre acel moment groaznic din pădure când nu știam ce vrea să facă și eram convinsă că are să mă omoare.

– Am țipat foarte mult. În cele din urmă au venit doi pescari de pe lac și el a fugit…Eram sigură că ei mi-au salvat viața.

– Sărăcuța de tine…Îmi imaginez cum te simțeai.

Și cred că vorbea serios. Părea genul. Credeam că ar fi fost bun ca doctor. Și nu a râs, nici măcar când i-am spus că întâmplarea mi-a revenit în minte în seara aceea.

– Torfy crede că sunt dusă.

– Nu e adevărat. Este doar îngrijorată. M-a avertizat să nu te sărut de noapte bună, zise el amuzat. Și i-am promis că n-o voi face.

– Dar nici n-ai fi făcut-o, nu ?

M-am întors spre el, dar nu-i vedeam decât profilul întunecat.

– Poate. Dacă aș fi cosiderat că ești genul de fată care se așteaptă la asta. Te-ai gândit vreodată că ne ia mult timp să ne dăm seama ce vor fetele de la noi?

– Și atunci de unde știi ?

– Înveți, zise el uitându-se înainte.

– Înseamnă că Torfy e genul care se așteaptă ?

– Nu! Cred că celălalt s-ar alege cu niște palme.

– Dar ea zicea…

– Una e să zici și alta e să faci. Trebuie să fii atent la ceea ce fac ele.

Mă întrebam dacă asta se aplică și la ceea ce spusese el înainte. Nu l-am mai văzut după aceea. Oricum, Torfy a veni de la bal cu o mulțime de păreri, ceea ce m-a scutit de conversații lungi pentru câteva zile și m-a făcut să-mi dau seama că fusesem penibilă.

La toate acestea mă gândeam în timp ce făceam curat în salon, așteptându-i pe ceilalți de la masă, ca să pot merge și eu. Îmi aranjam boneta când a venit Torfy, uitându-se la mine prin oglindă.

– Poți să mergi. Apropo, sâmbătă e o petrecere în camera comună a rezidenților. Pentru plecarea lui Ken Fiske.

În drum spre cantină. i-am spus-o și lui Johnny.

– Ah, da. Termină săptămâna asta, uitasem. N-am petrecut de mult, o să ne prindă bine. Vii, nu-i așa?

Nu eram prea entuziasmată. Astfel de petreceri puteau fi destul de zgomotoase, și se putea ca cineva să ne prindă. N-aveam voie în acea încăpere. Doctorița Tetlow se făcea că nu ne vede, dar cu directorul era mai problematic. Și încă nu știam la ce pol se află doctorița Macintosh.

– Încă n-am fost invitată.

– Dar o să fii. Or să vină toți cei de la urgențe.

– Depinde de noul orar. Unul dintre noi va fi de gardă.

– Nu vrei să mergi ?

– Nu neapărat.

Aveam să-mi aud vorbe din cauza asta pe la sfârșitul săptămânii.

Capitolul 2

După prânz, am întâlnit-o pe Torfy în timp ce făcea un tur al secției în căutare de materiale pentru examenele de oftalmologie. Eu le aveam deja. Echipamentul se redistribuia săptămânal în mod egal, și nu trebuia să aștepți să-ți vină rândul.

– Acum că totul e calculat, cum arată? am întrebat-o.

– Orarul? zise distrată. L-am făcut deja. Dar numai pentru asistentele A, B, C și așa mai departe. Nu este nominal. De ce ?

– Mă întrebam cine va fi primul.

– Te gândeai la petrecere ?

– Da…

– Atunci, vorbește cu sora. Poate îl va pune pe Luke. Nu-i prea plac petrecerile. Sau în orice caz se strâmbă– mie mi se pare că e cam depresiv. Întreab-o.

Nu-ți poate spune decât "nu".

– Dar nici eu nu sunt prea încântată. De petreceri, vreau să zic. Mă gândeam să mă ofer voluntar.

S-a întors brusc spre mine. Avea o privire care mă măsura din cap până-n picioare, după care-și dădu ochii peste cap.

– Știi ceva ? Devii din ce în ce mai nesociabilă. O să ajungi ca Tetlow, să te închizi în birou.

– Nu mi-ar displăcea. Ar fi foarte liniște ; aș juca jocuri de societate cu asistenții și i-aș asculta cât mai atentă.

– Atunci, trage cu urechea acum și află cine e primul cobai. Nimeni nu știe. Se zice că ar trebui să fie Alan Worcester, dar e plecat. La un al doilea calcul a picat Jeremy.

– Vezi că știi mai multe decât mine. Ca de obicei.

– Dacă ți-ai vârî nasul mai mult ai ști și tu, draga mea…Cu cine faci oftalmo ?

– Cu doctorul Monahan. De ce ?

– La mine domnul Pettrifer, era ok, dar noua examinatoare mă îngrozește. E atât de mare. Ai senzația că te aruncă direct pe geam dacă greșești ceva. Și ar fi în stare.

Mă gândeam la statura și la personalitatea puternică a Leonorei Kirk.

– Trebuie să fii așa dacă ești ortoped. E de trebă. Doar compensează. Cred că pe dinăuntru e ca o fetișcană. Trebuie s-o iei ca atare.

– Atunci ce mai aștepți?

– Și să-l pierd pe doctorul Monahan? Nu cred.

– E doar un moșneag.

– Ba nu. E foarte drăguț.

– Și-l are pe Toby Jarret ca asistent, zâmbi ea. Știu că atracția e mare.

Începea să mă intereseze pentru că de câteva săptămâni încercam să aflu cine-l înlocuise, după multe schimbări, pe Jeremy Gibbons. Torfy,

interesată de orice nouă apariție, devenise enigmatică. Spre deosebire de Sally Dane, ea nu-și lua un ajutor când mergea la vânătoare. Trebuia s-o dirijez la ce mă interesa pe mine.

– Oricum, are prietenă, nu ?

– De când ? se încruntă ea.

– I-a spus lui Monahan că se logodește cu Leila Hamilton. Voiam să-ți spun și ție.

– Nu e mare lucru, zise ea jucându-se cu un optometru. Nu e tipic? Te referi la fata doctorului Hamilton, nu ? Poți să-l consideri un mariaj de complezență. Ce mă bucur că nu sunt copilul unui om cunoscut. Fete de doctori stau să se gândească la motivele pentru care sunt luate.

Asta fusese cu intenție.

– Mersi. Ce încurajator !

– O, scuze ! și ridică din umeri. Nu m-am gândit. Știi că n-am vorbit serios, nu?

– Nu, dar se potrivește.

– Dragă, tipul care te va lua o va face pentru valoarea ta incontestabilă, cum ar zice doctorița Tetlow. Numai proștii au ambiții pentru " fetele tăticului ".

Acum făcea haz de necaz.

– Leila nu e o proastă. Are doctoratul, printre altele.

– Da, dragă. Așa și pare. Adică Toby nu se ține după ea pentru că e atrăgătoare, și nici nu e genul care să umble după gogoși. Deci ce rămâne? Tăticul.

Cu siguranță, asta o deranja pe Torfy. Nu era genul care o ia de-a gata sau să se arunce cu capul înainte și să tragă concluzii pripite.

– Nu știi nimic.

El nu e un fraier, și-i plac fetele cu care are ce discuta. Fetele ca tine, am continuat, deși nu era cazul. Și poate că nici nu e al ei. Încă n-au ajuns la altar, deci încă e liber.

– Dumnezeule, zise ea uitându-se pe hol. Vine amazoana aia și încă n-am pregătit masa. Plec.

Știam că totul era pregătit pentru doctorul Monahan, verificasem. Acum, trebuia să văd numele următorilor pacienți și să le găsesc dosarele. Horace, portarul, deja le găsise pe primele șase. Era o comoară, omul acesta. Torfy lucra cu William care era de două ori mai mare, dar pe jumătate de ajutor.

Deși pacienții nu conteneau să apară, am reușit să-i terminăm pe toți până la cinci șI jumătate. Doctorul Monahan se pregătea să plece. Optometrii ar fi trebuit să termine la cinci, dar nu se întâmpla așa niciodată. Cei mai lenți o duceau și până la șase.

Toby Jarret, care consultase în camera alăturată, m-a prins într-un moment liber.

– Sâmbătă, la petrecere. Ok ?

– Știu. Dar suntem toți invitați ?

– Păi, suntem. Adică tu și cu Torfy Bates. Așa mi s-a spus.

Nu părea genul care să se logodească nici cu Leila Hamilton, nici cu altcineva. Cu siguranță, o astfel de petrecere era rară, iar ospitalitatea doctorului Hamilton nu era de refuzat, mai ales că suna ca o comandă de aur. Sora Wooley refuzase o dată, pe motiv că avea planuri, și nu mai fusese invitată a doua oară. Altă soră, Gippy Hayward, renunțase la o nuntă în familie, și a continuat să fie invitată de șase ori la rând. Iar acum Toby se asigura că Torfy va merge la petrecere; știam că nu-i pasă deloc de mine.

– Mersi; am să-i spun lui Torfy.

– Așa să faci, zâmbi el.

După ce am curățat și l-am rugat pe Horace să pună dosarele la loc, m-am dus în biroul sorei. Eram de aproape zece ore la lucru și începeam să simt oboseala. Am găsit noul orar agățat de ușă și am văzut că Sally Dane avea să fie prima de gardă. Sora plecase, iar Jessie Blake stătea la masa ei, scriind programările. M-a privit o clipă.

– E în regulă, Kennedy. Poți să mergi la petrecere. Dacă vrei.

– Da, am zis fără prea mare încântare. Ai ceva de spălat, Jessie? Le pun în mașină în drum spre ieșire.

– Am o groază. Te rog. Dacă le pui acum, or să se amestece cu ale pacienților. Am auzit că n-o mai ducem mult așa. Doctorița Macintosh a depus cerere pentru fonduri. Mai sunt cinci minute, se uită ea la ceas. Poți să pleci, dacă ai terminat. Cine rămâne în seara asta– Bates ?

Doar unul dintre noi rămânea până la nouă, până când venea tura de noapte. M-am uitat pe orar.

– Luke Martin. De ce ?

– Mai bine aș rămâne cu el. Au sunat de la poliție că a fost un accident pe autostradă, poate au ceva urgențe.

– Uite ce, hai că stau eu. N-am de lucru. Iar tu nu ești la Urgențe, oricum.

– Nici nu discut ! Ai venit mai devreme decât mine. Ce vrei să demonstrezi cu asta ? Că ești deja doctor ?

Asta mi-a pus capac. Jessie era asistentă, dar lucra mai bine decât mulți doctori. Dacă toți asistenții ar fi fost ca ea, am fi solicitat mai mulți. Problema era că mulți astfel de asistenți încă nu erau calificați. Rămâneau așa ani întregi; câțiva deveneau profesioniști, alții nu se

alegeau cu nimic. Singurul motiv pentru care Jessie ajunsese aici a fost că venea după un mariaj care-i permitea să-și lase soțul și copilul pentru un training de trei ani.

– De ce-mi vorbești așa? Știu când nu sunt dorită.

Ne-am zâmbit reciproc, fără resentimente.

Am luat coșul cu rufe de afară și l-am aruncat în mașină. Ken Fiske a picat exact la tanc.

– Să te ajut, păpușă.

Ideea lui de ajutor însemna să mă cuprindă de talie, până când m-am dat la o parte.

– Vii sâmbătă, nu ?

L-am privit dezgustată. Ochii-i căprui mă priveau fix, iar părul lui ar fi trebuit puțin aranjat.

– Poate. Depinde cum merg lucrurile. Știi că avem un nou orar, nu? Cu ture de noapte.

– Nu fi așa.

Și-a luat mâna de pe coș și m-a bătut ușor peste mușchii fesieri. Înlemnisem, dar el n-a sesizat.

– Știi că vreau să vii.

A repetat lovitura, iar mâna i-a rămas acolo.

Eu m-am oprit din mers.

– Nu face asta!

– Ce anume? A, asta? și a repetat-o.

Stătea chiar în spatele coșului, lângă rampă. I-am dat drumul între picioarele lui. Speram că o să-l doară.

– Acum îți ții mâinile acasă?

Mi se făcuse greață de la atingerea lui.

El începuse să râdă. Trebuia să-și ia revanșa.

– Ce ești tu? Repetă de trei ori după mine: "sunt o mică scorpie". Obraznico ! Ce-i cu atitudinea asta ?

A luat coșul, împingându-l pe sensul de mers.

– Sunt asistentă, iar tu ești doctor, am răsuflat eu. Poate că ție îți iese pasa dacă joci așa; pe un coridor dintr-un spital.

S-a bosumflat și mi-a dat mie coșul.

– Da… Iar ce ai tu pe cap se numește bonetă, de hârtie ; nu e o diademă. Ce nesuferită poți să fii, Clare. Nici nu știu de ce ne-am mai deranja.

– Îmi pare rău, dar știi foarte bine că nu-mi place să fiu atinsă. Nu apare nicăieri că e obligatoriu, și-am mai spus-o. Așa sunt eu.

– Atunci, poate că ar trebui să discuți cu Rothwell Green, și o luă pe coridorul rezidenților.

Fusese o remarcă necioplită, dar nu mă interesa.

Green era un psihiatru care mai făcea consultări și la noi dacă era chemat.

***

M-am întâlnit cu Torfy pe scări.

– Am un mesaj pentru tine. Tot despre petrecere.

– Mai sunt multe ? Nu se zgârcesc să răspândească veștile. Deja mi-au mai zis Ken, Johnny, Jeremy și alte câteva asistente.

– De data asta, a fost Tony Jarett.

Ochii ei se luminară.

– De la el ? Dar unde erai la ora șase ? Jessie spunea că ai plecat.

– Eram la spălătorie, certându-mă cu un doctor. Toby a zis că noi două suntem invitate speciale. Mai degrabă tu.

S-a înroșit la față mai mult ca de obicei.

– Da, da…Și ce treabă ai avut cu doctorul ?

– Voia să se asigure că o să-ți spun.

– Cine, Fiske?

– Nu, Toby.

– Deci, mi-ai zis. Acum, spune-mi ce s-a întâmplat cu Fiske.

Ajunsesem lângă dormitorul ei.

– Ah, nimic. M-a făcut scorpie.

– Serios? Păi nu toate folosim tehnica de agățat a lui Sally Dane. Uite ce e Clare, și deschise ușa, intră puțin, mă dor foarte rău picioarele.

Își dădu jos boneta și-ncepu să-și perie părul negru lucios.

– Despre Leila Hamilton…

Chiar mă întrebam cât va mai rezista fără să amintească despre asta.

Ea continua să se uite în oglindă.

– Ce a zis Toby, mai exact? Joia trecută a fost, nu?

– Da, după ce am terminat. Eram în hol și completam niște dosare, iar ei stăteau la un ceai. Doctorul Monahan tocmai îl întreba cine e norocoasa, iar Toby i-a zis că e Leila Hamilton și…

– Și înainte de asta?

– Nu știu, nu eram acolo. Dar fața lui Toby strălucea toată, deci la ce altceva puteam să mă gândesc ? Pe de altă parte…

Îmi venea în minte expresia lui Toby spunându-mi "așa să faci".

– Ce? Pe de altă parte, ce?

– Păi…cred că ar trebui să mergi la petrecere.

– Intenționez. Vii și tu, chiar de-ar fi să te trag după mine.

– Mai vedem. Pot să împrumut uleiul tău de baie ? Al meu s-a scurs în geantă. O să dorm buștean la noapte. Tu ?

Torfy nu stătea niciodată în cameră dacă putea să iasă. Zicea că trebuie să socializeze și cu alți oameni în afară de personalul medical, iar când nu avea vreo întâlnire, adică foarte rar, îi plăcea să cutreiere cafenelele și să discute cu străini. În diminețile libere, mergea la curtea magistraților. Zicea că e interesant și mai cald decât în bibliotecă. Dar, de data asta m-a luat prin surprindere :

– Și eu.

Sunt terminată.

Torfy nu era niciodată terminată ; avea o energie debordantă și mă făcea să mă întreb dacă nu cumva suferă de hipertiroidă. Mai ales că era și slabă.

Într-o vineri după-masă, am preluat secția de ginecologie. Doctorul Lyle-Johnson era un tip mărunțel și amabil, căruia îi plăcea să-și vadă pacienții personal. Doar cei cu probleme minore erau lăsați să aștepte, deci la ușă se formau, inevitabil, cozi. Bineînțeles că femeile făceau mai mult zgomot decât bărbații, chiar și fără să vorbească. E ciudat că, deși saloanele de ginecologie sunt cele mai populate din spitale, doctorii sunt cei mai nenorociți. Aveam o teorie că pacienților le place să stea în cabinete, deși au dureri și se plâng, dar măcar aici uită de treburile de acasă.

Am lăsat două femei în față pentru că mi s-a făcut milă de ele– trebuia să-și ia copiii de la grădiniță. Am iscat o revoluție. Toți ceilalți pretindeau tot felul de motive pentru a intra. Se întâmplă de fiecare

dată, mai ales la doctorul Lyle-Johnson, și de fiecare dată am jurat că n-am să mai favorizez pe cineva.

În afară de aceste plângeri, Jeremy Gibbons de la registratură nu mai avea nimic de făcut, din moment ce problemele minore erau lăsate deoparte ; astfel el avea o grămadă de timp liber, dar nici măcar nu putea să discute cu mine pentru că eram foarte ocupată, mai prelua și el pe câțiva, dar era prea migălos și încet.

Fără umorul și buna dispoziție a doctorului Lyle-Johnson, am fi ajuns cu toții plictisiți și irascibili.

– Dacă Lyle-Johnson poate, și noi putem, zicea Jeremy. Dar lasă-l pe săracul om să bea un ceai, e șase fără douăzeci.

– Strigă-l pe Horace să preia el din pacienți.

– N-o să-i vrea pe-ai mei.

– Spune-i că e pentru mine.

Pacienta care urma m-a privit întrebător.

– Nu ți-ai luat ceaiul, dragă? Eu am băut deja două.

Nu i-am mai zis că poate de-aia încă nu intrase, căci o strigasem deja. După ce am consultat-o și s-a îmbrăcat, am lăsat-o cu doctorul și m-am dus să verific dacă următorul era pregătit. Îmi imaginez ce i-a zis în absența mea, pentru că atunci când m-am întors doctorul a remarcat:

– Soră, sunt cam obosit. E foarte târziu, lucrez de aproape trei ore și nu cred că am băut vreun ceai. Crezi că poți lua câte unul pentru noi?

– Portarul tocmai le aduce, am zâmbit eu.

– Ce bine ! Ar trebui să-mi amintești de scăpările astea ale mele. Cine urmează ?

– Doamna Fellowes. Histerectomie postoperatorie de șase săptămâni.

– Când pleacă să-l aduci la mine pe soțul ei, te rog. Și ceaiul meu. De obicei uit de el, dacă îmi este adus odată cu pacientul.

După ce l-am condus pe domnul Fellowes înăuntru i-am zis lui Jeremy :

– Fii atent. Să vezi c-o să-l pună la punct. Dar o face numai în fața soților. Niciodată a soțiilor. E un gentleman.

El își dădu ochii peste cap.

– Definește un gentleman.

– "Un bărbat care e obraznic doar cu un scop", am zis după un timp de gândire. Nu știu cine a spus-o. Poate Oscar Wilde. Dar i se potrivește lui Lyle-Johnson.

– Da, îmi place. Și o doamnă?

Eram prea obosită pentru astfel de jocuri.

– Asta s-o spuii tu.

– Am auzit o definiție bună zilele trecute : "O doamnă e o femeie care determină un bărbat să se poarte ca un gentleman". Cum e?

– Deci, dacă un bărbat nu se comportă ca un gentleman cu mine, înseamnă că nu sunt o doamnă ? Asta vrei să spui ?

– Poate…Nu ești de acord, nu ?

Mă gândeam la Ken Fiskes, la David Leckie și la o mulțime de alte persoane. Unde greșisem ?

– Nu, nu sunt, am zis.

– Dă-mi un exemplu.

– Dacă un bărbat îmi face avansuri și mie nu-mi place, e vina mea ?

– Bineînțeles.

Râdea cu poftă. Când făcea asta arăta ca un copil de doisprezece ani, deși în rest părea mai în vârstă decât era. La cei patruzeci și unu de ani

ai săi era cel mai bătrân de la registratură, asta numai pentru că refuza să concureze pentru posturile de medic curant.

– Normal că e vina ta. Dacă nu vrei să fii remarcată, ar trebui să porți mustață și unul din acele halate oribile care sunt obligatorii în secția de radiologie. La ce te aștepți ? Dacă un bărbat vede o femeie, îi place cum arată, vrea să-i arate că o găsește atractivă. Ce trebuie să facă el ?

– Ar trebui…să-i vorbească.

– Ăsta da sfat! Cei mai mulți sunt cuminți, să știi. Și mult mai circumspecți decât credeți voi, fetele. Și sunt antrenați încă din naștere să nu pună nimic pe hârtie.

– Încă nu m-ai convins.

De fapt, domnul Fellowes mă interesa mai mult și l-am lăsat pe Jeremy să vorbească înainte, să-mi vândă ponturi despre psihologia masculină, însă toate acestea treceau prin mine.

– Ia-o altfel : dacă un tip încearcă să sărute o fată și e plesnit, e ok. A tatonat terenul și nu se simte aiurea. Palma făcea parte din joc. Dar dacă îi spune fetei că o consideră o păpușă și că se aprinde după ea, atunci chiar că se dă pe brazdă.

– Mersi, am zis. Pe viitor, o să iau lecții de karate ca să mă scutesc de cuvintele inutile…Ce crezi că se întâmplă dincolo ? Încă mai avem patru pacienți.

Am tras cu urechea, dar nu se auzea niciun zgomot. Domnul Lyle-Johnson ridica tonul doar în cazuri extreme.

– Să intru peste ei? întrebă Jeremy, fără însă a se mișca. Oh, aproape că uitasem. Cât ai fost înăuntru, te-a căutat sora Dane. Așa o cheamă, nu? Blonda aia fardată.

– Da. Și ce voia?

– N-a zis. Să vorbească cu tine înainte să pleci.

– Cred c-a plecat deja.

– A zis că așteaptă.

Asta chiar era prea de tot. Sally Dane nu stătea peste program.

– Înseamnă că e important.

Am scos capul pe ușă. Ultimii pacienți s-au ridicat imediat. Sally Dean aștepta lângă registratură, sprijinită de pervaz. I-am făcut cu mâna.

– Nu pot acum. Ne vedem la cămin, i-am zis.

– Nu sta mult. Am o întâlnire la șapte și un sfert.

Am închis ușa. Pacienta din anticameră șopti:

– Ați zis să dau toate hainele jos, domnișoară?

– Da. Rămâneți numai în chiloți și puneți-vă halatul acesta. Domnul doctor vine imediat.

Cred că ziceam asta a mia oară în ziua aceea.

Domnul Fellowes ieși din cabinet cam abătut.

– Următorul pacient, domnule doctor? am întrebat.

– Te rog… și păru foarte satisfăcut. Cred că domnul Fellowes m-a înțeles. A pus-o pe soția lui să lucreze la doar zece zile după operație. Știi unde lucra, nu?

– Am uitat, îmi pare rău.

– E șofer de autobuz. Să urce și să coboare atâtea scări, săraca. Cine urmează?

– Doamna Grove. E pacientă nouă, dar n-are recomandare.

– Știu, m-a sunat medicul ei de familie. Vrea să facă un avort pe motiv că inima nu-i suportă sarcina. Soțul ei e de acord. Și nu vrea să…Soră ?

– Domnule ?

– Vrei să mă ajuți s-o conving?

Nici doctorului nu-i surâdea ideea, și o știam.

– Nu, domnule. Fără a sugera nimic, dar dacă ea vrea să-și asume acest risc, s-o lăsăm. Cel puțin, așa cred.

– Serios?

– Da. Cele mai multe femei asta ar face. Adopția nu e o soluție pentru femeile care vor un copil al lor. Cel puțin nu atâta timp cât e însărcinată. Ar fi în stare să riște orice.

Cred că și el era surprins.

– Atunci, mai bine să nu încerc, nu?

– Puteți încerca. Dar nu cred să reușiți, dacă e hotărâtă.

Am avut dreptate. Douăzeci de minute mai târziu, după plecarea ultimului pacient, Jeremy scria o scrisoare cardiologului nostru, solicitând un control atent.

– Am terminat, am zis. Ești drăguț să pui tu scrisorile când pleci ? Trebuie să văd ce vrea tipa asta, Dane. Pot să curăț și mâine, e sâmbătă.

– Chiar trebuie să mă duc până la intrarea principală ca să…

– O să mergi, nu?

– Da, bineînțeles…Acum, valea, Kennedy!

Puteam să-mi închipui ce voia Sally Dane. Aștepta pe scările căminului, îmbrăcată și parfumată ca o pipiță. "Halal ținută pentru o blondă", mă gândeam, dar i se potrivea.

– Uite ce e, cu turele astea de noapte…Eu sunt prima; e ok, în afară de sâmbătă. Chiar vreau să merg la petrecerea lui Ken. Johnny Winter îmi spunea că tu nu ești decisă, deci…mă întrebam dacă…

– Vrei să stau în locul tău ?

Johnny ar fi vrut.

– Păi da…

– Și ce zice sora ?

– Că dacă îmi găsesc un rezident mai vechi, se poate. Dar trebuie să știu azi, ca acela care vrea, să poată dormi mâine. Apoi schimbăm tura.

Voia mai mult, pentru că tot evita să mă privească în ochi, și-și examina unghiile.

– De fapt, zicea că nu e bine să fac schimb doar pentru o noapte, ci pentru toată săptămâna, oftă ea. Dar cred că nu vrei asta…

– Ba da. Dar o fac pentru mine, nu pentru tine. Nu prea vreau să merg și asta îmi oferă o scuză plauzibilă.

– Nu vrei să mergi?

După felul în care mă privea, s-ar fi zis că refuzam un trofeu.

– Ești un înger, Kennedy. Mersi mult. Atunci, îți țin eu locul mâine. E ceva de făcut?

– Pansări dimineață, urgențe după-masă. Apoi voiam să dau o raită prin dulapurile sorei.

– Se face. Altceva?

– Da. Ca să nu te țin aici, am venit fără să curăț cabinetul de ginecologie. Nu știu ce o să zică sora, dar asta e. Ar trebui întâi să-l faci pe ăla. M-aș întoarce în seara asta, dacă aș ști că nu mă prinde.

– Da…Ar cam trebui să plec. Mersi mult.

Mă întrebam ce o să zică Torfy. Nu că ar fi avut vreo importanță acum. Erau lucruri pe care nu le putea schimba, iar orarul sorei Lamont era unul dintre ele. Eu eram altul.

Capitolul 3

Când am intrat în cameră, i-am zis lui Torfy că mă duc la baie.

– De ce ai făcut asta ? După teoria pe care ți-am ținut-o înainte ? Nu vrei să mă asculți, nu?

– Nu știu. Vrea să meargă la chef mai mult decât vreau eu.

Era exasperată. Știam că așa va fi.

– Bineînțeles că vrea. Se ține după Ken Fiske și asta e ultima ei șansă, prostuțo. El pleacă la Londra mâine, nu ?

– Și ce dacă ? Nu mi se pare că aș fi păzitorul destinului ei. Are ușa deschisă. N-o să fiu acolo pentru distracție, dar o să-mi povestești tu dup-aia. Și o să-mi placă. Iar ție o să-ți placă să înflorești puțin și să exagerezi ceea ce te interesează. Totul arată altfel când îmi povestești tu.

Torfy își scoase ochelarii, îi șterse și-i puse la loc. Arăta a intelectuală așa cum stătea, în pat, cu genunchii sub ea.

– Situația ta e din ce în ce mai gravă. Mai întâi ești nesociabilă, Acum vrei să trăiești totul în mod indirect, prin mine. Vrei ca eu să-ți spun despre viață în loc să o simți pe pielea ta. Vrei să te retragi din realitate.

Toate astea au un nume, să știi.

– Și tu ? Ken Fiske mi-a zis că trebuie să văd un psihiatru. Nu începe și tu.

– Chiar a zis-o ? De ce ?

I-am povestit.

– Jeremy Gibbons spune că bărbații își permit multe pentru că nu sunt o doamnă, am adăugat. Dacă aș duce-o ca Sally aș înțelege, dar nu sunt așa.

– Bineînțeles că nu. Dar trebuie să acționezi cumva. Adică eu nu-mi bat capul cum să mă controlez. Dacă Friske și-ar fi pus un deget pe mine l-aș fi plesnit, și sigur o știe.

– Da, Jeremy spune că e mai bine decât să dai din gură.

– Ah, deci ați discutat. Și nu crezi că tinzi să iei totul prea în serios, draga mea?

– Poate. Nu știu. Cât de în serios o iau ceilalți? E ceva ce nu poate fi controlat.

Torfy mă analiză din priviri. Cred că era foarte îngrijorată pentru mine.

– Dar îți plac bărbații. Compania lor, vreau să zic…

– Normal! Nu sunt pe invers. Dar nu vreau ca ei să creadă că dacă mă port frumos, pot să mă și pipăie. Cu siguranță, într-o zi am să-l întâlnesc pe cel potrivit, și atunci am să mă arunc în brațele lui, ca Sally. E simplu.

– Nu ți-ai dorit niciodată să faci dragoste cu un bărbat?...Sau n-ai întâlnit niciunul care să nu-ți provoace greață?

– Sunt mulți– dar s-ar putea să-mi schimb atitudinea dacă ei n-ar mai face-o pe "fratele cel mare". O singură dată…adică nici atunci…

– Ai simțit vreodată că ți-ar plăcea să meargă mai departe? a insistat ea.

– Da…

– Și?

– Cum adică "și"?

– Și ce s-a întâmplat?

– Absolut nimic.

S-a încruntat. Era nemulțumită de răspuns.

– Dar ai vrut-o ?

– Nu, nu chiar. Dacă s-ar fi întâmplat ceva nu mi-ar fi părut prea rău. Aș fi fost încântată. Și atât, serios. Cred că sunt greu de satisfăcut.

Ea oftă. Părea să spună că nu mă poate controla. Dar a încercat să fie sinceră.

– Nu, nu ești așa. Încă nu ești conștientă; doar superficială. Dacă într-adevăr ai întâlnit un bărbat cu care te-ai simțit bine…asta am vrut să știu. Începusem să cred că vei fi contra bărbaților pe viață. Dar încă mai ai o speranță. Te vezi vreodată cu el?

– Nu, pentru Dumnezeu !

– Atunci, trebuie să fie și alții ca el. Doar să-i găsești…Cum arăta?

Mă amuza, pentru că n-aveam de gând să-i spun cine e. Ar fi râs la cea mai mică aluzie.

– Înalt, șaten, cu privire scrutătoare, tăcut, cu mâini foarte bine îngrijite, din câte îmi amintesc. Ochi cenușii. Atât.

– Vocea ?

– Groasă, dar liniștită. Nu vorbea repede.

– Pare un tip ca lumea, și relaxat.

– Da, cred că e cuvântul potrivit– relaxat.

– Tocmai de ce ai tu nevoie. Un tip dedicat ție, care să se strecoare pe lângă tine, ca să nu te sperie. Și răbdător ca o măicuță. Nici nu ceri prea mult !

M-am îndreptat spre ușă.

– Eu nu cer nimic. Vreau doar să fiu lăsată în pace.

– Iar eu te-am avertizat; ai grijă ce le ceri, că sunt imediat pregătiți. Roagă-te mult de ei să te lase și o să fie și mai îndrăzneți. Și atunci, ce te faci ? O să stai închisă într-un birou, întrebându-te unde ajung fetele din ziua de azi…Oh, uitam să-ți spun. Ce crezi că i-a zis doctorița Macintosh șefei ?

– Nu știu. Sunt prea obosită. Ce i-a zis? și m-am oprit în prag.

– Că ar trebui să mai organizăm niște chefuri din când în când, pe secție. Și a întrebat-o dacă rezidenții fac așa ceva, iar ea i-a confirmat. Macintosh a râs, pentru că și pe vremea ei era la fel, dar atunci erau anii '70, acum lucrurile s-au schimbat; dar a fost de acord să folosim camera comună. Atâta timp cât ne întoarcem la locurile noastre până la miezul nopții și cât curățăm după noi. Zi și tu dacă n-a stricat toată distracția ?

– Ba da. Și știe asta. Foarte deșteaptă tipa…Mă duc să mă îmbăiez înainte să adorm pe mine. Te rog să mă pui pe listă la un mic dejun întârziat.

– Îl vrei în pat ?

– Dacă găsești pe cineva…

– Dacă pot, vin chiar eu.

Abia așteptam ! Era singurul lux pe care doctoriţaTetlow ni-l permisese. Chiar și ca începători aveam voie să comandăm micul dejun din pat, cu condiția ca un coleg să facă de serviciu în timpul pauzei ei de masă de la nouă.

***

De fapt, Torfy n-a venit singură. Doamna Cox, un nou ajutor de asistent care lucra cu jumătate de normă în weekend pentru urgențe, a însoțit-o. Tipa era dolofană și afectuoasă.

– Nu pot găsi prea multe locuri de muncă. Ăsta mi-a convenit. Sunt obișnuită să am singură grijă de fetița mea. Le-am zis să-mi dea o cană mare de ceai– am crezut că o să te descurci cu ea.

Un lucru era de admirat la ea– nu stătea la bârfă. Când avusesem prima oară astfel de ajutoare în departamentul sorei Lamont, au făcut-o cu ou și cu oțet. Sora zicea că în tinerețea ei existau doar două tipuri de meserii : practicienii și asistenții calificați. Mai erau și un fel de "asistenți ai asistenților" în niște barăci înafara spitalului, dar ea nu avusese nicio legătură cu ei. În ce privea costumația– bonetele, accesoriile și celelalte– i se părea prea complicată. Dar se pare că într-adevăr o acceptase pe doctorița Cox în mare parte datorită spiritului ei organizat și a responsabilităților pe care și le asuma. Poate și pentru că se făcea utilă la pansare fără a-și vârî degetele în sterilizatoare.

Tava arăta de parcă aș fi cerut porție dublă. Dar îmi plăcea. Dacă o terminam n-ar mai fi fost nevoie să cobor și pentru prânz. Mi-aș fi făcut treaba, apoi m-aș fi spălat și înapoi în pat. Dacă nu dormeam, citeam. Torfy ar fi văzut că mă duc să mănânc seara. După care aș fi putut să lenevesc în voie. Ideile astea îmi surâdeau. Dacă asta însemna să fii

nesociabilă, aș fi repetat-o cu drag. Cu toții dispuneam de foarte puțin timp liber, pentru a ne retrage. Sigur oamenii instabili aveau nevoie să stea în mulțime ? Eu nu prea socializam, iar Torfy nu putea înțelege de ce.

***

Randall Brown își făcea tura de seară. Când am apărut eu, el tocmai termina cu un accident minor și discuta cu un polițist.

– Curăță tu, i-am zis. Pe ceilalți îi consult eu. Te duci la petrecere?

– Nu, și a scuturat din cap. Mă duc acasă, la soție și copii. Dar nu înainte de a face ordine pentru tine.

– Fugi de-aici, Randy. Pleacă. Sau n-ai încredere că-i fac ca lumea ?

– Dacă așa se pune problema… și începu să-și suflece mânecile. Mersi, Clare. Și dă-l pe tipul ăsta afară când termină. Fără alte invitații.

Glumea.

– M-am dat eu vreodată pe lângă vreun polițist?

– Da. Cu toții am făcut-o, măcar o dată.

Imediat după plecarea lui, am aprins focul pentru ibric. Polițistul s-a uitat la mine.

– Nu credeam că o să te vedem și noaptea, soră, acum că ai trecut de examenele finale.

– S-ar putea să nu mă vedeți prea mult, am zis. Săptămâna asta stau pentru altcineva. Dar îmi place noaptea, întotdeauna mi-a plăcut.

Îl cunoșteam după față. Așteptam să-i aflu numele.

– Știu asta, și-și vârî carnețelul în buzunar. Îmi amintesc că te-am auzit spunând-o…Ce s-a întâmplat cu prietena ta? Aia oacheșă cu nume ciudat?

– Cu nume ciudat?

Am luat de pe foc ceainicul ca să torn apa fierbinte peste ceai.

– Vă referiți la sora Bates. Îi zicem Torfy.

– Da, ea…

– Lucrează aici la urgențe, ziua.

– Trebuie s-o caut. Băiatul meu tot întreabă de ea.

Și atunci mi s-a aprins beculețul. Torfy avusese grijă de copilul lui la infirmerie. Eu îl lăsasem să treacă. Field. Peter Field.

– Peter îl cheamă, nu ? Cum mai este ?

– E bine. Încă nu-l facem polițist.

Mă îndoiam de asta, dar am tăcut.

– Mă bucur. Serviți și zahăr?

Cât mai stați, eu îmi văd de treabă. Să văd dacă n-a rămas vreun vagabond pe-aici.

– Mai degrabă vreun rocker. Am o mulțime pe cap afară. Se adăpostesc în casele alea părăsite din zona mărginașă– cele în curs de demolare. Nu v-ar veni să credeți câtă lume le duce acolo de mâncare. Chiar și resouri.

– De ce ? Le e milă ? Dacă așa vor ei să trăiască…

– Mi se face silă când văd atâția pierde-vară în timp ce voi munciți aici. Trebuie să ne spălăm, să avem puțin respect față de noi înșine, nu ? Ei de ce nu pot face asta ? Cei de la serviciile sociale i-au luat în vizor. Nu le mai dau bani dacă nu se cuminț esc. E corect. De ce să-i întreținem noi ?

– Dar asta nu e o soluție. Nu credeți că la fiecare idealist, și la fiecare profitor, apar alți douăzeci de nebuni ?

– Și-au făcut-o cu mâna lor, prin droguri. Cred că știi că în partea centrală numărul drogaților depășește media națională. Te pune pe gânduri, nu ?

– Da, dar cifrele ar putea să mintă. Ceea ce mă pune pe gânduri e numărul mare de oameni care vin aici să se trateze, și majoritatea sunt din Londra…mai turnați-vă o ceașcă, dacă ați terminat-o pe aia. Nu durează mult.

Am luat fiecare salon, am verificat, am închis geamurile și luminile, am închis aparatele și am curățat ce trebuia curațat, apoi am încuiat și m-am întors la ofițerul Field.

– Niciun vagabond. Niciun rocker. Niciun incendiu sau vreo țeavă spartă. Nici măcar vreun pacient.

S-a uitat la mine.

– Niciun pacient? și s-a încruntat. Dar băiatul de la recuperări?

– Ce băiat ? Cred că glumiți.

– Ba nu. Și-a scos carnețelul să verifice.

– James Emery, rănit în zona feței. Înscris la urgențe…Apare și în registru.

– Dar am verificat acolo. Nu era decât un pat nefăcut. La naiba; am aprins lumina pentru o clipă. Ba nu, era aprinsă și eu am stins-o.

S-a ridicat în picioare.

– Haide. Mai bine te ajut să-l cauți. Știu că e aici, pentru că eu l-am adus la ora opt. Chiar înainte să apară biciclistul.

L-am găsit pe James Emery înfășurat în pătura lui, dormind pe jos sub un pat. Căzuse așa de ușor încât nici măcar așternutul nu se

șifonase. L-am ridicat, iar când Field i-a pus apărătoarele încă mai dormea.

– Nu ți-a spus domnul Brown că e aici? m-a întrebat el când am ieșit din salon.

– Știți bine că nu. Doar erați acolo. Dar a fost vina mea că l-am trecut cu vederea. Și l-aș fi văzut în registru dacă nu stăteați la masă. De obicei, mă uit înainte în registru, după care fac rondul. Am făcut multe nopți aici, a devenit ca o rutină. Fiecare are obiceiurile lui.

– Atunci, eu plec. Mulțumesc pentru ceai.

– Pentru nimic. Transmiteți salutări lui Peter.

– Iar tu să-i spui sorei Bates că am întrebat de ea.

Am verificat registrul și l-am găsit pe Emery chiar înainte de tipul care căzuse de pe bicicletă. Am sunat-o pe sora Duffy.

Există o regulă foarte strictă în spitale ca dacă vreun pacient cade din pat sau se rănește și mai grav, trebuie raportat imediat atât verbal cât și în scris.

– Soră, am un pacient la recuperări cu răni faciale. L-am găsit pe jos. Nu pare rănit, dar poate ar fi mai bine să-l verifice cineva.

– I-ai pus apărători?

– Da. Acum doarme.

A mormăit ceva, cum că rezidenții ar trebui legați de mâini, apoi a adăugat:

– Dacă se plânge de ceva, anunță-mă. Nu e prea grav dacă doarme.

A închis înainte ca eu să mai zic ceva, dar nu mai conta. Îi transmisesem conform regulamentului, și nu mă mai preocupa asta.

Am lăsat doar o luminiță aprinsă pe hol la intrare. Eram la același nivel cu restul spitalului, dar cu un etaj mai sus decât parcarea

ambulanței. Asta însemna că exista o rampă pe care o coboram până la mașină și care se retrăgea până la spălătorie. Era mai greu pentru cei de pe ambulanță, pentru că trebuia să urce cu tărgile pline, dar coborau ușor.

După ce am aranjat cu luminile, m-am dus în biroul sorei de unde puteam auzi dacă se apropia cineva pe rampă, și în același timp l-aș fi putut auzi și pe domnul Emery. Cel puțin acolo puteam să stau jos, dar mi-am dat seama că Sally nu terminase dulapurile, așa că am făcut eu și treaba asta, după care am curățat după Randall. La Urgențe e bine să te iei cu treaba ca să nu te prindă că dormi. Din câte știam că se întâmpla sâmbăta, clopoțelul de la ambulanță avea să sune în curând. O dată pe la unsprezece când se închideau barurile, apoi pe la douăsprezece când se terminau petrecerile.

Jos era o liniște deplină, lăsând la o parte zgomotele înfundate ce veneau de la blocurile învecinate, sau clinchetul ustensilelor de oțel din cabinet. Mă întrebam de ce șefa considerase că trei luni de ronduri de noapte era prea mult. Mai făcusem asta de două ori, și-mi petrecusem cea mai mare parte a timpului în liniște sau luând notițe din ce citeam. Unora li se părea debusolant ; mulți ziceau că locul era înfricoșător noaptea și țineau luminile aprinse, dar mie întotdeauna mi se păruse un loc prietenos.

O dată dădusem peste un doctor pe coridor, când luminile încă erau aprinse, iar el se speriase mai rău decât mine.

L-am verificat pe Emery de câteva ori, apoi m-am așezat la birou cu o carte de-a sorei. De obicei lăsa cărți pentru asistentul de noapte, și nu știam pe altcineva care să facă asta.

La un moment dat, am auzit ambulanța.

Era una din cele noi, cu un fel de claxon în loc de sirenă. Asta însemna că venea de pe autostradă, deci aproape sigur că era un accident rutier.

Am verificat lista doctorilor să văd cine era de gardă. Ar fi trebuit să stea Jim Kane, dar numele ei era tăiat și înlocuit cu Leonora Kirk. Am așteptat să văd targa înainte de a o suna.

Nu era prea grav. Un motociclist, după cum mă gândisem. Ni se părea că nouă din zece urgențe erau motocicliști, dar poate că exageram fiindcă ne temeam așa de mult de ei. Acesta scăpase doar cu răni ușoare, un umăr dizlocat și câteva zgârieturi mai adânci. Asta se întâmpla când conducătorul nu dădea drumul ghidonului și era aruncat peste el.

Doctorița Kirk l-a examinat senină.

– Fără cască? s-a încruntat ea.

– Ba da, e aici, a zis unul dintre asistenții de pe ambulanță. Și ochelarii lui.

– Ce bine ; nu mă am bine cu cei care se lipsesc de ea. Ai auzit, băiete?...Să-ți văd brațele. Sora va trebui să-ți taie jacheta, dar n-o să te rănească.

El s-a uitat la mine când am adus foarfecele. Parcă se speriase dublu datorită urmelor lăsate de ochelari. Nu-i era neapărat frică.

– Știu că haina asta e cam scumpă, dar o să o iau pe cusătură cât de ușor pot.

Leonora Kirk a pufnit în semn de dezaprobare ; i se părea un moft. N-a zis nimic, dar a început să bată ritmic cu degetele în canapea. Într-adevăr, îmi luase aproape o oră.

– Profesorul Morris v-ar fi spus câteva acum, domnișoară Kirk.

Niciodată nu o găsisem impecabilă, așa cum o considera Torfy.

S-a oprit din bătut.

– Touché! zise ea. Unii nu-și dau seama singuri. Altceva, domnișoară observator?

În timp ce rupeam cusătura mi se părea că stric cea mai pună pereche de foarfece, dar mi se spusese de multe ori că pielea costă, și asta mă îngrozea.

– Dacă vă loviți dinții cu stiloul în timp ce ascultați pe cineva. Mai ales dacă nu-l credeți sau dacă aveț altceva mai bun de făcut.

– Cât de bine mă cunoști deja, soră…Gata, ajunge. Ține-l de braț, te rog.

S-a uitat la răni, i-a luat pulsul, l-a pus să întindă brațele.

– O să-i punem un pasament din ăla de care poate avea grijă și singur. Putem să-i punem și o compresă.

Apoi îl trimitem la recuperări până dimineață și-i facem o radiografie la prima oră. OK ?

M-am uitat la tipii de pe ambulanță și am văzut că sunt gata să mă ajute să-l duc pe băiat în pat. Nu era de datoria lor, dar dădeau o mână de ajutor întotdeauna.

N-a durat mult. După ce l-am așezat, m-am dus să-l văd pe Emery. Sora Duffy încă nu coborâse și nici nu trimisese pe cineva. Mi s-a părut că pot s-o rog și pe Leonora Kirk să-l vadă, pentru siguranță.

Cât mă plimbasem pe coridor, mi se păruse important. După ce i-am ascultat ritmul respirației, a devenit urgent. Am alergat imediat după ea.

Încă se mai afla în cabinet, completând dosarul motociclistului.

– Puteți să vă uitați și la celălalt tip pe care-l am acolo?

Are răni faciale, dar cred că are probleme…a căzut din pat mai devreme și poate are vreo legătură. Nu l-a verificat nimeni. Am raportat.

A venit imediat. Am ascultat împreună ritmul respirației și am auzit din nou cum acesta se pierde și revine.

– Mai bine îl ducem la terapie intensivă. Poți să rămâi acolo. Sună și roagă-i să-ți trimită un cărucior imediat. Cine l-a înregistrat?

– Doctorul Fiske, cred. La puțin timp după ora opt.

– Cred că el a fost. Eu am ajuns aici după zece. Cum îl cheamă?

– James Emery.

O jumătate de oră mai târziu, îi aplicasem motociclistului tratamentul pe care-l recomandase ea, am curățat din nou și l-am dus pe Emery la Intensivă. Apoi am umplut ceainicul din nou. De data asta pentru mine.

Apoi m-am întors la lectura mea, în birou. Tocmai îmi turnam o a doua ceașcă și mă minunam de liniștea ce stăpânea departamentul când am auzit pași pe rampă. Nu prea regulați. Eram obișnuită cu asta ; mai erau bețivi sau vagabonzi care o urcau în timpul nopții. Erau pesemne atrași de ideea unui adăpost, iar spitalele sunt surse sigure când nu există altă alternativă.

Mă pregăteam să-i surprind pe rampă. Voiam să-i las să urce după care să le sting lumina; astfel, li s-ar fi părut că le fuge pământul de sub picioare și nu se mai întorceau. Așteptam…Când vizitatorul a ajuns în bătaia luminii, i-am văzut fața. Nimeni altul decât Ken Fiske. M-am întors în birou, am blocat intrarea cu o masă și m-am așezat din nou să lecturez.

I-a luat ceva timp până să nimerească ușa, nu fără să răstoarne câteva scaune pe drum. Ajungând în prag, s-a oprit să mă privească. Se vedea

că e beat. Cravata îi era deșirată, părul vâlvoi și ochii ieșiți din orbite; o imagine nu prea prietenoasă.

– De ce nnnn-ai vennit la petrrrecere? Ți-am spusss să vii !

– Am treabă, doctore, și m-am ridicat.

– Am venit să te iau. Nu e petrecerre fără Regina balllului.

A început să râdă în hohote.

– Domnișșșoarrra Inimă-de-Gheață, promoția 1970, asta ești tu. Hai!

Ar fi trebuit să rămân pe loc. Puteam să ne învârtim în jurul mesei toată noaptea fără ca el să mă prindă. Însă Torfy se înșelase. Îmi vâram și eu nasul unde nu-mi fierbe oala, la fel de bine ca și ea. Fiind nervoasă, l-am împins în hol. Mișcare greșită pentru că, după cum știam, partea mai țeapănă a corpului mi-a prins încheieturile ca într-un clește.

Încercam să mă eliberez, dar n-am reușit decât să-l fac să se izbească de mine. Am rămas nemișcată lângă masă, gândindu-mă la următoarea mișcare.

El mi-a pus mâinile la spate și m-a îmbrățișat, astfel încât puteam să-l simt duhnind pe gâtul meu. Nici acum nu știu de ce n-am țipat, deși asta n-ar fi fost de mare ajutor. Mai bine așteptam să aud pași pe hol. Mă gândeam cum să-i distrag atenția ca să îmi dea drumul atâta cât să pot scăpa. Cineva venea. Cineva care nu prea cunoștea drumul.

– Dă-mi drumul, am zis. Vine cineva. Ascultă!

L-am călcat pe picior, cu efect chiar dacă nu aveam tocuri.

– La naiba! a zbierat el și mi-a dat drumul, retrăgându-se.

A încercat să mă pocnească, dar a nimerit boneta, care mi-a zburat de pe cap.

– Tu și cu aura ta de sfffântă…

Apoi a ieșit bălăbănindu-se.

Mi-am recuperat boneta și am ieșit și eu să văd dacă plecase sau unde era. Pe rampă am văzut doi bărbați, unul era Ken iar pe celălalt nu-l cunoșteam. Probabil vreun invitat pe care-l trimiseseră să-l găsească pe amfitrion. Le-am ascultat pașii îndepărtându-se după care m-am așezat să beau încă un ceai, așteptând să mă liniștesc; apoi m-am dus la baie și mi-am frecat fața, gâtul și brațele cu dezinfectant. M-a durut puțin, dar mă simțem din nou curată. Sau aproape curată. Torfy ar fi zis că sunt obsedată, dar ea nu se confruntase cu Ken Fiske.

Pe la ora unu, sirena s-a auzit din nou. Două tărgi de data asta.

– Domnișoara Kirk mai e pe tură ? am întrebat.

– Nu, a schimbat-o doctor Sargent de la miezul nopții. Ce avem?

După douăsprezece noaptea trebuia să le dau detalii ca să nu-i trezească pe rezidenți pentru răni mărunte de care se putea ocupa și sora Duffy.

– Accident de mașină, am zis. Răni abdominale, plăgi adânci. Ambii sunt grav răniți.

– Îi preiau eu..

– Mersi. Și anunț-o pe soră, te rog.

Asta era doar o formalitate. Nu mă așteptam ca ea să coboare. Dar există o regulă în majoritatea spitalelor că asistenții de gardă nu-l cheamă direct pe rezident. Regula funcționa mai lejer la Urgențe, dar tot trebuia să anunțăm. Torfy considera procedura o pierdere de timp care își avea originile în vremurile când doctorii erau cei chemați. Deci pacientul putea să moară în timp ce tu colindai coridoarele numai pentru că nu-l puteai suna direct. Acum, portarul era cel care o suna pe soră. Ea mormăia puțin, termina repede de mâncat, dacă mânca, și gata. Dar dacă aș fi sunat-o eu și-ar fi venit ca să găsească un rezident în

departament, asta echivala cu o insultă. Nu puteam trece cu vederea reputația lor. Încă mai aveau o teorie conform căreia un bărbat și o femeie pot cădea în păcat dacă sunt lăsați singuri. Încă mai exista regula ca un doctor să nu stea închis în birou cu o asistentă sau asistent. Pentru cei de afară poate părea amuzant, dar nu era deloc așa. Dar ne obișnuisem cu asta.

Am luat toate măsurile necesare cât timp am așteptat. Împreună cu cei de pe ambulanță, i-am ridicat pe răniți pe mese și l-am dezbrăcat pe bărbat, i-am curățat plagile. Nici nu m-am uitat la fața lui. Avea o culoare morbidă, pielea îi era sfâșiată, iar pulsul slab.

Când am auzit că intră doctorul, m-am repezit:

– Pe acesta primul; hemoragie internă.

Apoi m-am întors. Doctorul avea ochi cenușii, păr șaten, era lat în umeri și pentru o clipă inima mi-a stat în loc.

– Neil, am murmurat.

Ne-am uitat unul la celălalt, dar ne-am reluat lucrul imediat. I-a recoltat sânge și l-a trimis la Intensivă, fără alte discuții.

– Duceți-l voi, băieți. Fără să pierdeți timpul. Iar tu curăț-o pe femeie și panseaz-o. Trebuie să văd ce fac cu sângele ăsta. Poți să operezi tu pe pielea capului, lasă-mi mie fața.

A fugit pe scări în timp ce eu luam forcepsul.

Terminasem cu scalpul și cu rănile ușoare până să se întoarcă el. I-am atârnat haina în cuier cât timp s-a spălat și a continuat de unde lăsasem eu. S-a uitat întâi la lucrarea mea.

– Frumos lucrat, domnișoară asistentă. Mulțumesc.

Acum eram "asistentă", nu mai eram Clare, dar îl înțelegeam.

I-a cusut femeii rănile de pe obraji cu finețe, ca să nu rămână urme.

A durat destul de mult. Apoi a examinat-o complet, dar nu mai avea alte răni în afară de o zgârietură pe frunte și una pe coapsă.

– Gata. O puteți trimite într-un salon obișnuit. Cine preia în noaptea asta ?

– E deja dimineață, i-am zis. Va fi domnul Dersingham.

– Sună-l, te rog. Spune-i că îi trimit cazul ăsta.

– Bine. Dar trebuie să vină după ea. N-am portar de noapte, băieții de pe ambulanță au plecat, iar eu nu pot să părăsesc secția.

Atunci mi-am dat seama că nu avusesem încă pauză de masă. Oricum, nu-mi era foame.

– Te ocupi tu de asta. Unde sunt fișele de înregistrare ?

I-am arătat și i-am dat foaia pe care mi-o dăduseră cei de pe ambulanță. Apoi am sunat și am așteptat ca rănita să fie preluată de rezidentul lor. M-am întors în birou gândindu-mă că puteam discuta cu el. Stătea pe colțul mesei, uscându-și mâinile. I-am adus un prosop, apoi și haina și l-am ajutat să se îmbrace. S-a așezat din nou, în cele din urmă.

– Zici că nu poți pleca de-aici. Nici măcar la masă ?

– Păi, mi-au trimis un înlocuitor pentru o jumătate de oră, deci…Neil, ai venit aici temporar sau…

– Înțeleg, și fața i se însenină. Deci, nu erai aici când am coborât mai devreme?

– Când ai…Dar trebuie să fi fost aici. Nimeni nu m-a înlocuit încă. Cred că sora a uitat de mine.

– Înțeleg.

S-a ridicat masându-și umerii, ca și cum ar fi condus mult timp și acum era obosit.

– Deci, erai aici. Când a venit domnul Fiske, vreau să zic, și s-a îndreptat către geam, privind afară.

– Tu ai fost cel care l-a luat?

– A fost o scenă cam neplăcută, nu ?

Încă mai stătea cu spatele la mine.

Eu mă uitam la umerii lui, la linia părului pe gâtul său, gândindu-mă la tonul sarcastic al vocii.

– N-am vrut să iasă așa, i-am explicat. Nici nu știi cât de bine mi-a părut că aud pași. Credeam că nu mai pleacă niciodată.

– Mulțumesc, soră, a zis el și s-a îndreptat spre ușă fără să mă privească.

– Neil, ai văzut și tu în ce stare era. Chiar crezi că l-am încurajat în vreun fel ?

– Nu știu, a răspuns el stins. Și nici nu prea mă interesează. Noapte bună.

A închis ușa în urma lui.

Am rămas tremurând mult timp, înainte de a mă putea întoarce în biroul sorei. Mi-a luat încă zece minute ca să-mi controlez glasul și să pot vorbi la telefon.

– Nu m-a schimbat nimeni, am zis. E prea târziu acum, dar poate poți vedea ce s-a greșit.

– Așteaptă, soră. Duffy e aici lângă mine. Întreb.

S-a întors după un timp și simțeam că ea încă mai e acolo.

– Uite ce e. Urgențele se organizează pe cont propriu acum. Sora Lamont n-a cerut înlocuitor, și acum nu mai pot trimite pe nimeni.

– Dar e absurd. Trebuie să ne aducem sandvișuri cu noi ? Și când le mai mâncăm ?

Toată presiunea pe care o îndurasem de când plecase Neil ieșea acum la suprafață.

– Întreab-o pe soră. Sau mai bine nu. Lasă, Thomas…

– Sora zice că dacă e…

– Spune-i să nu se deranjeze. Am niște biscuiți de la doctor. Nu mor de foame.

Am închis și l-am verificat pe motociclist. Asigurându-mă că e bine, m-am întors și m-au podidit lacrimile pe șalul verde al sorei. Dar nici asta n-a ajutat.

Capitolul 4

Cathy Weaver a preluat a doua zi dimineață. A intrat căscând.

– Ce mai chef, zise. Rezidenții nu dorm niciodată ? Ai avut mult de lucru ?

Puteam să umplu pagini întregi, dar nu asta o interesa.

– Liniște, am zis. Doar trei urgențe. Cam plictisitor, pentru o sâmbătă.

S-a uitat în registru.

– Oh, N.J.Sargent. Deci, l-ai întâlnit pe noul curant ? Mă întreb de la ce vine N-ul; nu i-am reținut numele la petrecere.

– De la Neil.

Și-a ridicat capul, surprinsă.

– Când l-am cunoscut eu, nu i-am reținut numele de familie. La balul de anul trecut. Unul din frații lui Torfy îl cunoaște ; cred că Mick.

– Înțeleg. Înseamnă că o să ne luminezi pe toate. Ia spune: e sau nu e ?

– Ce să fie?

– Nu te prosti, Kennedy. E căsătorit, logodit, are pe cineva ?

– Nu știu.

Nici măcar eu nu-mi pusesem întrebarea asta, spre surprinderea mea. Mi se păruse că e mai retras, fără vreo antecedență.

– La vârsta lui sigur e dat, am răspuns și pentru mine. Are peste treizeci, ceea ce nu se trece ușor cu vederea.

– Așa se întâmplă întotdeauna, oftă Cathy apăsat. Scăpăm de o lipitoare ca Fiske și ne procopsim cu un Făt– Frumos ca să aflăm că e ocupat….Și totuși, te-ai putea înșela.

– Ți-am spus că nu știu. Dădeam doar cu presupusul.

Mai avusesem rezidenți căsătoriți, dar numai pentru scurte perioade de timp. Poate că era la noi temporar.

– Se poate să și ai dreptate, Kennedy. Pare logic. Mda…Tipul cu umărul rupt e la raze pe primul loc ?

– Da, ai fișele pe masă. Doctorița Kirk le-a semnat azi-noapte. Iar Emery e la Intensivă. L-au dus după ce ai plecat. Randy știe de el.

– De-aia asistentul lor a pierdut timpul azi noapte?

– Nu știu. I-am trimis o plagă abdominală, cam urâtă.

– Știu că au pierdut un om.

Nu mă surprindea. Dacă tipul din accidentul de mașină avea mai mult decât o splină ruptă, ar fi trebuit o minune ca să fie salvat.

– Ghinion, am zis. Îi comunici te rog sorei că nu m-a înlocuit nimeni pentru masă azi-noapte și că sora Duffy a cam strâmbat din nas la faza asta? Urgențele "se organizează singure". N-o să miște un deget până nu-i spune sora Lamont. Am trăit cu biscuiți, deci trebuie să-ți iei mai mulți de la asistenți.

Dar nici după aceia nu m-am dus la masă.

***

Am adormit foarte greu, iar când gardianul m-a trezit la șapte și jumătate încă eram confuză. Am fost ultima la micul dejun, iar sora Duffy a observat imediat. A venit la mine în timp ce-mi luam echipamentul din dulap.

– Dacă ești destul de trează ca să mă asculți, Kennedy…

– Soră?

– Ai să fii înlocuită când voi găsi înlocuitor. Nu pot să-ți spun la ce oră, dar nu e vina mea.

– Mulțumesc, deși mă îndoiesc că suna recunoscător.

– Iar mâine seară ai să apari la cină ca toată lumea. Voi cei de la Urgențe poate credeți că vi se cuvine totul, dar mă îndoiesc că șefa ar fi de acord.

Cu alte cuvinte dacă nu apăream la cină avea să-i comunice domnișoarei Macintosh, ceea ce ar fi ușurat oarecum lucrurile.

– Foarte bine, am zis. Confirmarea era cea mai bună metodă de a o face pe sora Duffy să tacă din gură.

Când m-am întors pe secție, tocmai avea loc o ceartă, sau tocmai se terminase una. Doi polițiști și alți doi sau trei oameni se aflau în hol. Cathy și Johnny încă erau de serviciu, la fel și Torfy, care întârziase. M-am repezit la pansări. Cathy tocmai termina de bandajat capul unui pacient; Johnny lucra la un braț, iar în anticameră Torfy curăța fruntea unei fete cam speriate care stătea pe canapea.

– Cu ce pot să vă ajut?

– Cu nimic, mi-a răspuns Torfy. Îl aștept pe curant să se uite la ea.

– Hai că mă uit eu.

– Cred că ceilalți au plecat la șase, a scuturat ea din cap. Mă ocup eu de ea. Vezi la Cathy.

– Da, dar cred că ea a terminat deja…Dar ce e cu aglomerația asta? și m-am dus după ea la chiuvetă. Două mașini?

– Un camion și un autocar. Cu șapte persoane. Una e la Intensivă, trei au murit pe loc.

S-a întors la fată și a continuat să-i scoată sticla și noroiul din răni, punându-le în farfurioară.

Fata începuse să ofteze.

– Unde sunt ceilalți? repeta întruna. Au murit, nu-i așa? De ce nu-mi spuneți? Soră, unde este Geoff?

Torfy făcu pe la spatele ei gestul de a coborî degetul mare în jos. Am presupus că Geoff este sau fusese logodnicul ei. Ăsta era tragismul accidentelor. Trebuia să ne obișnuim cu astfel de situații dar ne era greu. Una era să mori într-un accident stupid și alta, după o boală grea.

– Gata, draga mea, îi spuse Torfy. Doctorul nu mai are mult.

Înainte să ies, i-am zărit și inelul de logodnă.

Am găsit-o pe Cathy în birou, împreună cu Janey Watts. Erau sătule până-n gât.

– Ai pierdut toată distracția, mi-a zis Cathy. Ce mai seară! Trei morți pe loc. Înainte de asta, am mai avut alte trei accidente separate. Cum curățam, cum apărea un nou lot. Pentru aceștia încă n-am văzut vreo rudă. Poliția încă îi mai caută pe părinți. Poți să ne ajuți?

– Bineînțeles. Ai declarat ceva?

Ea dădu din cap.

– Trebuie să mă uit și la ei, și-mi arătă niște copii. Săracii. Fetița avea doar cincisprezece ani, iar șoferul șaptesprezece și era beat. El zice că erau drogați și că fata le adusese la școală, te rog!

– La Colegiul Filmore? Iar directorul se fălește prin locurile publice că la ei nu se întâmplă așa ceva.

– Vezi să nu!, zise Janey. Cu șapte în mașină și la viteză mare, nicio șansă. Poate mai apar și altele până în zori.

– Și poliția nu face nimic în privința școlii? am întrebat, însă Cathy nu era atentă.

– Dumnezeule, mă așteaptă sora Bates, își aminti Janey. Mai bine o consult pe fata aia înainte să vorbim cu rudele. Poți să le faci câte un ceai, te rog?

– Sigur. Cred că și vouă v-ar prinde bine unul.

M-am uitat afară să văd câte persoane erau. Trei bărbați și o femeie. Toți ursuzi și șocați. Femeia plângea și unul dintre bărbați o sprijinea și o mângâia ușor. Înduioșător, m-am gândit. Un caz bun de studiat pentru profesorul Morris, poate nu chiar atât de interesant, pentru că deja mai studiase așa ceva.

Terminând ceaiul, m-am dus la ei.

– V-am adus niște ceai, am zis tare și lent pentru că oamenilor în stare de șoc trebuie să le vorbești astfel. Aș vrea să-l beți acum, după care o să vorbiți cu doctorul.

Am pus ceștile pe masă. Ei s-au uitat pe rând la ele, apoi unul câte unul și-a luat ceașca lui și a băut-o. Femeia repeta întruna:

– Ce căuta ea cu acești oameni? Ce căuta în mașina aia?

– Gata, draga mea, i-am spus. Doctorul nu mai are mult.

Nu că Janey n-ar fi ajutat-o, dar replica asta de multe ori are efect. Tot așa cum fraza "sora vrea să-ți vorbească" ne înspăimânta, iar noi am transformat-o în "n-ai vrea să vorbești cu sora?".

Am lăsat două cești și pentru polițiști, și i-am dus una lui Janey în birou. Apoi l-am dat afară pe Johnny, ca să curăț.

Până la zece, Torfy mai rezolvase niște cazuri și trimisesem rudele acasă, precum și pe fata din anticameră. Janey completa niște formulare, iar polițiștii stăteau cu mine, încercând s-o convingă pe mama fetei moarte să meargă acasă. Nu prea reușeau.

– Doamnă Rogers, am zis, mai bine îi lăsați să vă ducă acasă și or să vă ajute să-i explicați și soțului. Sau vreți să-l aducă aici? Trebuie să fi ajuns deja.

– Vreau să-l văd pe doctor, ne ruga ea. Nu pe fetișcana aia. Pe doctorul adevărat.

Inutil să-i mai explici că Janey era acel doctor adevărat. Eu nu reușisem. Voia, de fapt, să vadă un bărbat doctor. I-am trimis pe polițiști la datorie, nu mai aveau ce să facă la noi. I-am condus până la ieșire.

– Să sperăm că azi se simte mai bine…Doctorul vostru, vreau să zic. Tare dus mai era aseară!

Auziseră cu siguranță de Ken Fiske.

– A plecat, le-am zis. Sau cred că a plecat până acum. De asta petrecea.

– Mă rog, orice scuză e bună.

– Dar n-o spune în gura mare, pentru Dumnezeu, am izbucnit. Nu vrem să se creadă că bărbații de la Fin ar fi așa tot timpul. La urma urmei, a fost o ocazie. Și sinceră să fiu, nu l-am mai văzut așa. Și nici altcineva…Noapte bună. Trebuie să am grijă de doamna Rogers.

M-am dus la Janey și am încuiat ușa.

– N-am apucat să-i spun doamnei Rogers despre anchetă. Și nici nu poți s-o trimiți acasă și cere încontinuu să vadă un doctor adevărat. O să iau pe unul din bărbați. Scuze, dar nu cred că scăpăm de ea până nu facem asta. Ar trebui să-i dăm un calmant, dar nu cred că va accepta ca noi să i-l facem. Mă rog, ai auzit cum ți-a vorbit. Ți-ai călca pe mândrie?

– Sunt obișnuită, zâmbi ea. Am să-l rog pe unul din cei de la camera comună s-o facă. Cum o cheamă pe fată?

– Sheila Rogers.

Și-a notat în palmă. Scria în palmă sau pe colțurile halatelor. Mă întrebam dacă fetele de la spălătorie înțelegeau ceva din prescurtările ei.

– Urăsc când sunt chemată să fac o injecție pentru că pacientul nu-l vrea pe doctorul lui.

– Da , cred că așa este. . .Nu i-ai spus mamei despre inimile purpurii, nu?

– Nici nu se pune problema încă de pe-acum. Cred că va ieși la iveală în anchetă, dar mai bine o protejăm măcar o noapte, săraca femeie.

– Bine, hai că-i mai torn un ceai până trimiți pe cineva. Îi pregătesc eu injecția. Petidină?

– Da, cincizeci de miligrame. Apoi trimite-o acasă să se odihnească.

– Bine; vă mulțumesc doctore Watts.

După vreo trei minute, Neil Sargent a apărut plimbându-se agale prin secție. Nu părea să fie un "doctor adevărat". Nu numai că nu avea un guler nou, dar și stetoscopul îi atârna neglijent la gât. Era al lui Toby Jarett, i se vedeau inițialele.

– Aceasta este doamna Rogers? m-a întrebat.

– Da, doctore Sargent.

În public trebuia să folosim titulatura completă. "Domnule" suna a laborant sau chiar a portar, nu a doctor adevărat. Se pot confunda ușor cu alții îmbrăcați asemenea. Dacă doamna Rogers nu o accepta pe Janey, nu cred că l-ar fi acceptat pe un anume "domn Sargent" sau pe unul fără stetoscop.

El s-a așezat lângă ea, iar eu m-am dus în birou. Îi auzeam vocea stinsă.

– Îmi pare rău pentru Sheila, doamnă Rogers. Ați suferit un șoc, dar știu cât de puternică ați fost. Aș vrea să aveți curaj și-n continuare, pentru că nu va fi ușor să-i spuneți soțului. Am să vă dau ceva care să vă ajute.

I-a făcut injecția, după care a continuat.

– Știți că o să fie o anchetă, nu? Dar e numai o formalitate. Dacă nu vreți, nu trebuie să participați. Înțelegeți asta?

– Da , doctore, și începu din nou să plângă. Dar ce căuta ea în mașină? Nu înțeleg.

– Asta va reieși când poliția o să vorbească și cu ceilalți tineri. Dar deocamdată, uitați totul…Mă lăsați să vă duc acasă?

Pe-asta n-o mai auzisem, ca un debutant să se amestece în viața unui pacient. Și nici nu era cazul. M-am dus la ei.

– Doctore, pot să fac rost de o mașină…

El s-a ridicat împreună cu ea și a cuprins-o de umeri.

– Mulțumesc, soră. Am ieșit din tură, deci pot să plec. Cred că doamna Rogers ar vrea ca eu să vorbesc cu soțul ei.

Își ferea privirea de a mea.

– Haide, draga mea. Te conduc acasă la tine.

Ea îl urma docilă, ștergându-se la ochi. Trecuseră pe lângă Jeremy Gibbon pe rampă, iar el a venit la mine.

– Acum am văzut totul.

– Da, e foarte gentil. N-a vrut să-i lase pe polițiști s-o ducă.

– Care e scorul?

– Unica fiică, cinsprezece ani, moartă într-un accident în care au fost implicați mai mulți tineri. Ea nu știa. Povestea obișnuită. Janey spune că prizaseră cam mult. Doamna Rogers a avut destule de îndurat în seara asta.

– Poți să descui dulapul pentru mine, draga mea? Asistentul a plecat cu cheia și nu-l mai găsesc. Cred că e la bârfă cu Macintosh…

Descuiasem o dată și încă aveam cheile în buzunar.

– Și de unde știu că e o cerere regulamentară?

– N-ai de unde. Aș putea să mă droghez cu tot felul de prafuri. Sau aș putea șterpeli cantități mari pe care să le vând pe lângă baruri…Sper că nu crezi toate astea? De fapt, vreau niște calmant ca să-i dau fostului nostru curant.

– Lui Ken Fiske? Credeam că a plecat.

– Încă nu. Acum își revine din mahmureală. Mă tem că trebuie să-i aplicăm o doză de soluție din aia. Altfel, nu mai scăpăm de el niciodată.

– Ok, m-ai convins. Uite cheia. Să folosești un ac bont. Încă mai am nervi pe el.

– Da?

Jeremy și-a pus capul în palme, așteptând să continui.

– A venit aici azi-noapte.

– Aha, și a atentat la virginitatea ta, presupun.

– De ce spui asta?

– Zicea el ceva de genul ăsta o dată. Dar am crezut că prietenul nostru Sargent l-a împiedicat. Era hotărât să-i aplice câteva dacă reușea.

Am stat puțin să mă gândesc.

– Sargent l-a auzit pe Ken pronunțând numele meu?

Era absurd cât de mult conta asta pentru mine.

– Nu. A zis doar ceva de fobia ta de a nu fi atinsă sau ceva legat de secție, cred.

– Dar de unde știa Ken că fac de gardă?

– Pentru că Torfy te-a scuzat că n-ai apărut. Oricum, vechiul nostru amic l-a luat în primire imediat, deci n-am crezut că vei avea nevoie de bodyguard, draga mea.

– N-am avut, dar totuși cineva s-a oferit.

– Da?

– Vechiul nostru prieten, cum îi spui tu. Crede că a fost o scenă, "o scenă cam neplăcută". E adevărat, dar n-a fost premeditată, indiferent ce crezi tu despre o doamnă.

– Of, of, draga mea. Te înțeleg. Oricum, timpul le va rezolva pe toate, bla, bla, bla. Are să-și dea seama ce comoară zace în tine. Nu-ți face griji…mai bine mă duc la "pacientul" meu.

– Nu uita de acul bont.

Și să-mi aduci cheia înapoi.

M-am întors la curățatul biroului. Când s-a înapoiat Jeremy, verificam catalogul cu decese. L-am întrebat dacă știe ce pacienți au murit de la Terapie Intensivă sâmbătă. Zicea că nu știe.

– Dar am auzit rezidentul bolborosind ceva de genul "n-ar fi trebuit să se întâmple" și așa mai departe. De ce?

– Numai așa. Aici jos nu se știe niciodată ce se va întâmpla în capitolul următor. La fel ca în sala de operații. Iar eu simt nevoia de a afla cât mai multe. Mă interesez.

– Păcat mare, și m-a apostrofat cu degetul. Se numește "a-ți vârî nasul". Și nu se face, Kennedy, știi foarte bine asta.

– Bine, dar ce crezi că face curantul la ora asta? Nu-și vâră și el nasul?

– De când ne cunoaștem, am ajuns la concluzia că fiecare e special în felul lui. Iar el e destul de matur ca să ia propriile decizii. Pe de altă parte, tu ești doar o copilă de douăzeci și unu de ani, și trebuie să rămâi neutră. Apropo, mai zise din ușă, cum ți-a plăcut noua șefă?

I-am răspuns că n-am văzut-o decât din spate și că nu mă așteptam s-o cunosc decât peste două zile.

Dar mă pripisem. La ora șapte dimineața, sora Duffy a coborât mai cătrănită ca niciodată. M-a luat în birou, a încuiat ușa și și-a încrucișat brațele pe piept. Asta însemna o poziție agresivă, un fel de autoapărare cum o numea profesorul Morris.

– Sâmbătă noaptea, soră. Încearcă să-ți reamintești.

– Da?

– Emery. Un tip pe nume Emery. Ce poți să-mi spui despre el?

– Că a fost introdus la recuperări înainte să vin eu. Apoi starea i s-a înrăutățit, iar doctorița Kirk l-a transferat.

– A căzut din pat, nu?

– Da, sau a coborât singur. Dar am anunțat.

– De ce a căzut?

Am ridicat din mâini. Nu puteam să spun că din cauza lui Randall Brown, care nu-i ridicase apărătorile patului.

– Nu știu.

– Sigur? și ochii îi sclipeau. Am să-ți amintesc eu, soră, ce s-a întâmplat în timpul serviciului tău. Aveai responsabilitatea lui.

Mi s-a părut mai precaut să tac din gură.

– Știai că a murit?

– Nu!

Înseamnă că nu murise șoferul. Mă bucuram că cel puțin el e în siguranță. Îmi păruse om de treabă.

– Acum știi. Și s-a făcut și o autopsie. Deci, o să aibă loc și o anchetă..să te prezinți în biroul șefei la zece fix. Ai înțeles?

– Da, soră.

Mă întrebam dacă avea să fie și ea prezentă. Dacă responsabilitatea era a mea, era și a ei ca superior. Avea să fie chemat și Randall?

– Care a fost cauza morții, soră?

– Tu ce crezi?

Omul părea să fi fost lovit în față. Probabil că traumatismele craniene fuseseră mai grave decât crezusem noi.

– Accident cerebral?

– Care a fost provocat de căzătură…de căzătura din pat, și a accentuat cuvintele.

– Dar a ajuns la noi cu lovituri la cap, soră. Puteau să fie mai grave decât păreau.

– Doctorul Fiske spune că erau doar frontale și faciale. Iar ei au găsit una în ceafă. La autopsie, a ieșit o hemoragie internă. Care nu a fost provocată în același timp cu celelalte.

– Nu se poate…

– Ba da, soră. Sunt sigură că știi ce presupune asta. Știi ce-or să spună rudele, nu?

– Neglijență, soră.

– Neglijența ta, Kennedy.

– Nu…nu știu, soră.

– Atunci, mai meditează puțin până te duci în birou.

– Am să fiu acolo.

Aveam timp să verific registrul de urgențe înainte să apară ceilalți. Aveam să fiu întrebată la ce oră l-am găsit pe Emery pe jos și la ce oră venise doctorița Kirk. Găsit pe jos, nouă jumătate. Văzut Kirk unsprezece treizeci și cinci. Transferat douăsprezece fără un sfert.

Deci trecuse cel puțin o jumătate de oră în care eu nici nu știam că el există. Și era vina mea. Ar fi trebuit să verific registrul înainte de orice altceva, să văd dacă Randall îl raportase verbal, și dacă polițistul își împrăștiase foile lui peste registru. Un raport verbal nu însemna nimic. Registrul conta; orice se întâmpla cu un pacient, tot ce i se administra, trebuia pus pe hârtie. Persoana care se ocupa de secție trebuia să înmâneze registrul. De trei ani de când lucram la Fin, știam foarte bine toate acestea.

Randall n-a venit odată cu restul. Johnny zicea că-i ține locul.

– Ceva important? a întrebat Johnny.

– Nu contează. De ce ați schimbat?

– El s-a oferit. Poate are vreo întâlnire.

Deci, Randall știa de anchetă. Știa încă de noaptea trecută. Cum de sora Duffy nu știa? Poate că șefa nu-i spusese până după ceaiul de dimineață.

La Fin se obișnuia ca cina și ceaiul de dimineață să-i fie dus șefei direct în cameră, nu trimise prin asistent la ora opt. Doctorița Tetlow și-l lua la șapte jumate. Evident, Macintosh era mai harnică.

Am reușit s-o prind pe Torfy în cabinetul curantului înainte de a pleca.

– Ți-a spus Randall de anchetă?

– Ce anchetă? s-a încruntat ea.

– Nu de-aia a făcut schimb de tură?

– Habar n-am, dar știu că Randall stă azi până târziu, pentru că ieri seară i-a promis lui Johnny că. . . .să nu aibă Johnny treabă cu accidentul ăla două nopți la rând. Randy ar fi stat ieri noapte, dar nu putea pentru că trebuia să stea cu copilul.

Nu mă gândisem la o explicație așa de simplă. Poate că într-adevăr nu știa. I-am povestit totul lui Torfy cât mai pe scurt. Ea însă și-a păstrat optimismul, doar nu era problema ei.

– Neil Sargent n-o să-i lase să te acuze, nu? L-am văzut pe frate-meu duminică dimineață și mi-a zis că Neil se interesa dacă mai lucrezi aici.

Deci, Neil știa că sunt la Urgențe înainte de a veni după Ken.

– Gluma săptămânii. Nici măcar nu ne vorbim. Crede că am întotdeauna nevoie de cineva care să mă salveze.

– Și? Întotdeauna am considerat gelozia un semn bun. Baftă la anchetă, oricum.

Când am ajuns, Randy tocmai ieșea, iar domnișoara Corfield, secretara, mi-a făcut semn să intru.

– Așteaptă-mă,i-am zis

A dat din cap fără să zâmbească. Arăta cam abătut. Am respirat adânc, după care am intrat și eu.

Biroul luase o altă înfățișare. Masa de lucru era goală. Teancul de scrisori și dosare ale domnișoarei Tetlow fuseseră înlocuite cu un carnețel de notițe, o scrumieră și o vază cu crizanteme ale domnișoarei

Macintosh. Ea era acolo, mi-a făcut semn să mă așez, apoi și-a consultat carnețelul.

– Sora Kennedy, nu?

– Da. De gardă.

– Două întrebări despre James Emery care a fost adus la voi de la Intensivă, sâmbătă noaptea.

Vocea îi era destul de plăcută și prietenoasă, dar asta nu prea conta.

– Spune-mi, te rog, când ai apărut tu? Gândește-te.

Și-a pus mâinile pe marginea biroului, așteptând. Nu avea ticurile domnișoarei Tetlow.

– Eu am intrat la nouă. Doctorul Brown curăța și mai era acolo un polițist care lua notițe. L-am lăsat pe Brown să plece și să mă lase pe mine să curăț. Dacă pierde mașina de nouă jumătate…

– Înțeleg. Ne-a spus și nouă asta. Ți-a spus despre domnul Emery?

Trebuia să gândesc rapid. Dacă n-o făcuse, ar fi putut avea necazuri. Și nu știam ce declarase el. Iar Randy avea soție și copil, slujba asta era foarte importantă pentru el.

– Apărea în registru, oricum.

– Știu asta, soră. Dar el ți-a spus?

Nicăieri nu scria că trebuie s-o facă.

– Cu siguranță. Nu-mi amintesc exact ce a zis, dar trebuie să fi menționat, m-am grăbit să adaug. Oricum, când m-am dus să-l verific, era deja pe podea.

– Asta la nouă treizeci. Și ce-ai făcut până atunci, soră?

Nici măcar nu clipea, ceea ce mă deruta destul de mult.

– Am…dat o tură, am închis luminile și ferestrele din fiecare salon.

– Întotdeauna faci așa mai întâi?

Parcă cerusem întrebarea asta.

– Mai sunt oameni care intră, vagabonzi care caută adăpost. Câteodată mai rămân și robinete deschise sau lumini…

– Da, înțeleg. Dar te-am întrebat dacă ăsta e primul lucru pe care-l faci. Înainte de a-ți verifica pacienții.

– Nu neapărat.

– Ai discutat cumva cu polițistul în loc să-ți faci treaba?

Încercam să-mi aduc aminte discuția noastră.

– A vorbit despre fiul lui, un fost pacient. Și cam atât. Și l-am servit cu o ceașcă de ceai, dar numai ca să-l fac să rămână cât timp eu îmi făceam rondul. Vreau să spun, în caz că nu auzeam eu pe cineva venind.

Și-a notat ceva pe foițe.

– Vreau să te gândești foarte bine; când ai făcut rondul, ai verificat și salonul de recuperări?

Ceva îmi scăpa și nu-mi dădeam seama ce. Torfy ar fi știut.

– Bineînțeles. Când ajung în colțul respectiv, văd. Rănile ușoare, recuperările, ortopedia, după care încui scările de serviciu.

– Și ai încuiat ușa, nu?

– Da.

– Și nu l-ai văzut pe pacient atunci?

– Nu, adică era pe podea, nu aveam cum…

– Așa este, soră, zise puțin distrată. Nu l-ai văzut pentru că nu știai că e acolo.

Îl aruncasem pe Randy în prăpastie și voiam să mă sinucid.

– Doctorul Brown nu era obligat să-mi comunice, am izbucnit eu. Era în registru. Nu știam, pentru că n-am vrut să-l deranjez pe polițist ca să mă pot uita în el, nu pentru că nu mi se spusese.

– Nimeni nu-l acuză pe doctorul Brown, soră, și zâmbi discret. Să nu ajungem iar la mașina de nouă treizeci. După cum spuneai, nu era obligat să-ți comunice verbal. Și dacă l-ai dat afară, nici nu este de mirare că n-a făcut-o…Și ce s-a întâmplat când totuși l-ai găsit pe Emery?

– Polițistul m-a ajutat să-l urc în pat.

– Apoi?

Mă întrebam dacă sora Duffy confirmase că-i raportasem.

– Apoi i-am ridicat apărătorile.

– Și?

– Și am sunat-o pe sora Duffy.

– Dar n-a venit nimeni?

– L-a verificat doctorița Kirk, când a venit pentru o operație.

– Două ore mai târziu?

După cum punea ea problema, păreau doi ani.

– Ai rugat-o tu să-l vadă? Sau sora Duffy?

– Eu. Dar probabil că și sora Duffy îi spusese de caz. Mă îngrijora pentru că avea simptome de stop.

– Sunt sigură de asta. Cam atât, soră. Am vrut să aflu dacă s-a produs vreo neglijență din partea personalului. Totul e clar acum. Mulțumesc.

Aștepta să plec. Nu menționase dacă era vorba de neglijența mea sau nu, și niciun gest nu o trăda.

– Doctore, e vina mea că a…că l-am pierdut?

– Tu ce crezi , soră?

– Nu, sinceră să fiu. Pentru că nu cred că acea căzătură l-a afectat în vreun fel. A căzut oarecum ușor, era un pat jos. În plus, nu cred că a murit din cauza rănilor de la cap.

Avea o mină de actriță.

– Serios? Autopsia nu s-a terminat încă, deci poate ai dreptate. Acum, poți să pleci. Și nu-ți face prea multe griji pentru asta, a adăugat când eram la ușă. Dar să fii mai atentă pe viitor.

– Am înțeles.

Randy mă aștepta pe coridor.

– N-am știut ce să-i spun., a început el. Uite ce e, Clare, Ken era atâta de afumat încât nu putea examina nici o pisică. Nu l-a văzut pe Emery deloc. Doar a stat acolo vorbind prostește. Eu i-am verificat toată partea de sus, nu doar fața, și am văzut toate rănile pe care le avea. În afară de ochi. De aceea am așteptat să treacă aglomerația, ca să-l putem examina…Cred că a băut încă de când a ieșit din tură, de la șase, dar cum puteam să spun una ca asta?

Mi-am amintit de întâlnirea de la spălătorie.

– Nu era mai treaz nici înainte. I-ai povestit ceva?

– Cum s-o fac? N-aș fi fost crezut. Așchia nu sare departe de trunchi. În curând, cineva ar fi spus că de fapt Ken era foarte treaz…Tu și cu mine va trebui să înfruntăm chestia asta, dacă ne sar rudele în cap.

– Dacă-l găsesc pe cel care l-a lovit, ar putea fi acuzat de crimă. Dar dacă a fost de la căzătură? Deși sunt conștientă că nu asta e cauza.

– La asta nu m-am gândit. Dar l-au găsit? Field s-a dus să-i ia detaliile când curantul făcea programările, dar Emery n-a știut să-i spună numele.

Nu ne folosea la nimic. Cineva trebuia să-i spună. După ce Randy a plecat, m-am întors în biroul șefei.

– E foarte ocupată, mi-a spus secretara.

– Știu, de aici am plecat. Dar trebuie să vorbesc cu ea dacă e singură. E foarte important.

– Să văd dacă doctorul Sargent a plecat.

Oare șefa se consulta cu el tot timpul? Însă secretara m-a anunțat imediat că pot intra.

– Da, soră? Ai ceva de adăugat?

Părea că mă așteaptă.

– Nu e ușor să vă spun asta. E confidențial. Domnul Fiske ar fi trebuit să-l examineze pe Emery.

– Iar domnul Brown a declarat că a făcut-o.

– Nu. Băuse în ziua respectivă. Nu se putea concentra, și dacă i-a scăpat ceva…

– Doar nu vorbești serios?

– Ba da. Nu pot s-o dovedesc, dar e adevărat.

– Domnul Brown n-a menționat așa ceva.

– Știu. Pentru că nu se aștepta să fie crezut. Iar pe de altă parte, nu vrea să-și riște postul. Are o soție și doi copii, deci prea mult de pierdut.

– Iar tu n-ai nimic de pierdut?

– Nu chiar atâtea.

– Soră, nu te pot crede dacă nu-mi aduci măcar o dovadă. Cred că știi.

– Dacă am o dovadă, ajută la ceva?

Mi-a zâmbit. Mi se părea că se mai relaxase puțin.

– Normal că ajută, draga mea. Știu totul despre "spiritul de echipă" și toate cele. Dar adevărul e adevăr, și avem o meserie dură, totuși.

– Cineva trebuie să știe, și undeva în adâncul meu încolțea o idee încă neclară.

– Da, soră, dar dacă acel cineva este un doctor, nu ne va ajuta prea mult. Ești pe muchie de cuțit.

– Așa este. Dar nu înțelegeți că încerc să dovedesc nevinovăția doctorului Brown? E un bun asistent, și foarte conștiincios. Dacă cineva trebuie sacrificat ca să împăcăm rudele sau legistul, atunci eu voi fi aceea.

– Loialitatea face minuni, soră…Atunci, baftă în munca de cercetare. Cam atât, nu?

Nu m-am gândit că va discuta toate astea și cu Neil. El era cu siguranță de parteă cealaltă.

Capitolul 5

În noaptea aceea am trecut pe lângă un băiețel plângăcios cu mama lui. Ea îl tot îmbrâncea înainte.

– Să nu mai faci asta niciodată. Asistenții au și-așa destul de lucru.

Randy își usca mâinile în cabinet.

– Ce și-a vârât ăla pe nas? am întrebat.

– Mărunțiș. Apoi niște pastile. Ale mamei, bineînțeles, și-mi arătă farfuria în care erau opt astfel de pastile.

– Dumnezeule, dar putea să le înghită. Ce ar fi avut?

– Convulsii, probabil. Și nu există antidot. Doar simptomele pot fi tratate. I-am spus să le încuie undeva.

– Câte una în fiecare ureche, nu? Se mai întâmplă.

– Și nimic nu-i poate opri, cum ar zice sora, zâmbi Randy. Și ca să fie și verbal nu doar scris– nu avem pacienți la Interne. Copilul n-a fost văzut de vreun doctor. Rezidentul lui Huxley ar fi trebuit să fie aici, dar e pe teren. A zis că dacă ai nevoie de cineva să-l suni pe Toby Jarett. Curantul vine la zece. Iar eu plec.

Nu i-am mai povestit de a doua întrevedere cu șefa. Nu mai avea timp.

După plecarea lui, am verificat registrul. Mi-am făcut rondul. Când m-am întors, mă aștepta un tip în salopetă cu un badaj amărât în jurul unui deget.

– Poftiți înăuntru. Ați lucrat până târziu?

El și-a privit salopeta.

– Nu, soră. Sunt acasă de la cinci, dar m-am simțit prea rău ca să mă schimb. Degetul ăsta.

M-am uitat la rană. Era în stare avansată și începea să se extindă pe brat și să se infecteze.

– Cred că v-a dat niște bătăi de cap. De ce n-ați venit mai devreme? De când e așa?

– De vreo două zile. M-am tăiat în strung. Am pus niște alifie, dar n-a mers.

De câte ori auzeam de alifie îmi venea să-mi iau câmpii. Nouăzeci la sută din cei care ajungeau la noi se foloseau de așa ceva pentru orice tip de rană.

– Nu folosiți niciodată alifie pe locuri murdare. Doar ajutați microbii să se înmulțească. Mai bine ați folosi o soluție dezinfectantă… Scoateți-vă tricoul, vă rog. Mă tem că trebuie să vă deschid rana, i-am zis după ce mi-am dat seama că sângele se coagulase pe interior.

– Dacă așa spuneți… oftă el.

– Îl chem pe doctor. Când ați mâncat ultima oară?

– La prânz. Nici nu mi-a mai trebuit după aceea.

Nici nu mă miram. L-am sunat pe Toby.

– N-ai vrea să vii pentru un deget infectat?

– Pentru tine, oricând, mi-a răspuns galant. Sigur trebuie deschis?

– Se infectează. Știi povestea.

– Imediat.

Până a ajuns el, eu pregătisem ustensilele.

– N-a mâncat. Poți să-l anesteziezi dacă vrei.

– Nu putem pe locul ăla, a strâmbat el din nas. Ce ziceți de asta, domnule…?

– Wilkins, am completat eu.

– O să doară puțin, domnule Wilkins; mai bine vă anesteziem, nu?

Totul a mers destul de repede. Și-a revenit destul de greu din anestezie.

– Mai bine mai stați o jumătate de oră. Vă fac un ceai?

– Nici măcar n-a durut, a remarcat el.

– Nu, dar o să doară puțin mai încolo. Doctorul o să vă dea niște somnifere. Mogadon? l-am întrebat pe Toby. Avem ceva în stoc.

– Da, dă-i o folie. Și să vină mâine pentru control.

Se pregătea să plece.

– Așteaptă, i-am spus. Vine cineva pe rampă. Stai puțin să-l așez pe domnul Wilkins pe pat.

De data asta am ridicat apărătorile din instinct. Mai ales că adormea din nou. M-am întors la Toby. Avea un copil cam palid care se smiorcăia în brațele mamei lui. Ea să fi avut vreo șaisprezece ani. Fără verighetă.

– Sună la Pediatrie, și s-a așezat să scrie o recomandare.

– Pneumonie?

– Da.

Mi s-a zis că vor trimite un asistent.

– De ce-i lasă până în ultimul moment? se plânse sora Beckwith.

Pun pariu că i-a fost rău copilului toată ziua. Mă înnebunesc situațiile astea.

– Și pe mine, am zis. Dar și ea e doar o copilă. Poate să rămână?

– Cred că da. Să aștepte până îi pregătesc și ei patul. Ține-o aici vreo douăzeci de minute, te rog.

– Sigur. Dar iei copilul.

– Aproape că a și ajuns acolo..

A plecat și ea imediat.

– Stai puțin să rezolv cu foile astea și apoi fac niște ceai, i-am zis lui Toby. Vrei și tu, mamă?

O chema Beatrice Kelly, iar numele copilului era Gary. Locuiau într-un adăpost la trei kilometri distanță.

– Lucrez la Woolworth. Proprietara are grijă de copil în locul meu. Și ea are.

Toby nu era grosolan de obicei, dar de data asta nu s-a putut abține.

– Poate are mai multă grijă de ai ei decât a avut de-al tău!

Am intervenit ca să-i explic că trebuie să rămână peste noapte.

– Dar n-am schimburi, a zis ea.

– Nu-i nimic. Îți dau ei o cămășa și o periuță de dinți.

– Dar nu pot să lipsesc de la muncă. Am o rată de plătit, spuse ea speriată. Plus camera și faptul că ea are grijă de Gary.

– Aiurea, zise Toby.

Asta nu mă ajuta deloc și l-am privit cu subînțeles. Am luat-o deoparte și am convins-o. Apoi am făcut ceaiul.

I-am servit pe amândoi, iar eu și cu Toby ne-am retras în biroul sorei.

– Nu mai face pe eroul în fața pacienților, am zis. Ce treabă ai tu?

Se mai calmase.

– Scuze, dar mă enervează să văd cum copiii sunt lăsați să sufere. Nu doar ăsta, chiar și mama lui. Să dai bani pentru o cameră sordidă, plus "îngrijitul" copilului unei profitoare care mai degrabă s-ar preface moartă decât să ridice un deget.

– Calmează-te! N-ai de unde să știi că într-adevăr e așa. Poate că băiatul n-a avut nimic până acum câteva ore.

– Poate. Mă rog, hai să vorbim despre altceva. Ce se mai aude pe aici în timpul nopții? Era o întrebare cu adresă.

– Am auzit că niște bârfe despre Leila Hamilton, de exemplu.

– Doar atât? rânji el. Nimic concret?

– Deci e adevărat?

– Nu pot să confirm nimic deocamdată, și amestecă furios în ceai. E secret. Deci poți să renunți la ideile acelea, adăugă, continuând să zâmbească.

– Mi se pare corect. Doar întrebam. și nu sunt singura. Știi doar... telefonul fără fir…

– Da. Pot să confirm un singur lucru. Dacă se zice și că o iau pe Torfy Bates la balul de vinerea viitoare de la facultate, atunci e corect.

– Aha, m-am încruntat eu. Camuflaj?

– Nu, din plăcere. O poți numi chiar o logodnă de durată. Întotdeauna le onorez cu prezența. mă știi doar.

Asta era problema, că-l cunoșteam, dar nu mă ajuta.

– Înțeleg.

– Torfy e o fată de treabă.

– Știu. Vorbești cu un cunoscător. Are ea momentele ei, dar e o fată grozavă.

El își terminase ceaiul și se uita la ceas.

– E zece. Eu o șterg. De acum înainte, îl chemi pe curant să facă treabă și pentru tine.

– Da, numai să te mai uiți o dată la Wilkins. Trebuie să-și fi revenit până acum.

Nu trebuia să-i mai spun lui Toby că avusesem probleme cu pacienții din salonul de recuperare. A coborât împreună cu domnul Wilkins pe rampă.

Apoi am îndrumat-o pe mama copilului spre salon. Tocmai atunci a ajuns și o ambulanță. Două târgi.

De data asta motociclistul scăpase ușor, dar colegul lui fusese aruncat cu capul înainte și era aproape rece. El își freca mâna zdrobită.

– Maică-sa o s-o omoare. Și pe mine.

M-am uitat la capul zdrobit al fetei și la sângele ce-i picura din ureche, gândindu-mă că mama ei nu prea are multe de făcut, dacă așa stătea treaba.

– Am nevoie de medicul de gardă, acum, i-am spus portarului. Spune-i că am o fractură gravă de craniu și bazin fracturat și un băiat cu fractură de braț. Și anunț-o și pe soră, te rog.

Am luat datele tipului cât timp am așteptat. Spunea că fata avea paisprezece ani.

– N-are voie pe motocicletă. Chiar i s-a interzis. Poți să-i anunți tu rudele? Mama ei m-ar omorî să știe că sunt aici la ora asta din noapte. Ei se culcă pe la nouă jumătate, dar ea iese pe fereastră, înțelegi. Hai să fim serioși. Odată cu găinile?!

Știam cum ar fi reacționat Toby, dar m-am abținut să comentez ceva.

– Numele tău? Adresa?...Vârsta?

Avea douăzeci și șase de ani. Și dacă mă gândeam că Betty era cam tânără pentru el, asta o privea. Fusese rapidă. Iar puicuțele sunt întotdeauna mai atractive decât găinile.

Nici Neil n-a avut prea mare răbdare cu el. L-a ignorat până s-a uitat la fată și a sunat asistentul s-o ducă la Intensivă. Apoi l-a dus pe el într-o anticameră să-i curețe mâna lovită și s-o pregătească de raze și bandajare a doua zi. Tânărul se afla în stare de șoc euforic și începuse să-i dea detalii despre cum agăța el tipele.

– N-am nevoie de tine, soră, mi-a zis Neil și a așteptat să curăț înainte de a scoate vreun cuvânt.

N-am auzit ce a zis pentru că mă ocupam de fată, dar îi auzeam vocea.

Când terminase cu pacientul era deja tulburat, și-și spăla mâinile când am ajuns eu.

– Nu știu ce s-a întâmplat în noaptea asta, mi-a zis în timp ce se ștergea. Toate persoanele pe care le-am văzut erau prost dispuse. Băiatul ăsta m-a cam aprins și pe mine.

– Acum trebuie s-o rog pe soră să trimită un mesaj poliției. El nu voia să-i anunțe pe părinții fetei. De ce să scape basma curată?

– Dar nu scapă, soră. Deci acum eram din nou soră. Mâna aia n-o să mai fie bună cel puțin două– trei luni. Și e arhitect.

Știa mai multe decât mine.

– Cât despre părinți, poți s-o faci și tu. Sunt pe fir chiar acum. O să vorbesc și eu cu ei.

Vocea a devenit cu totul alta când a vorbit cu mama fetei. A fost foarte amabil cu ea, la fel cum fusese și cu doamna Rogers. Și cum fusese și cu mine în mașină, după întâmplarea aceea. Mă întrebam ce

puteam să fac ca să-i câștig din nou bunăvoința. Sau ca să recuperez părerile despre mine.

Cum a închis, cum a apărut un polițist. Îl știam, îl chema Andrews, îl îngrijisem o dată. Mi-a făcut cu ochiul dupa care s-a uitat la Neil.

– Doctorul Fiske?

– Doctorul Sargent, medic de gardă, i-am zis.

– Scuze, mi s-a spus că e doctorul Fiske. Voiam doar să-l avertizez despre cazul care e pe drum.

Cineva urcase pe rampă și bătea în geamul biroului, deci i-am lăsat pe ei doi singuri. Era doar asistenta de la Intensivă, care venise să returneze păturile și perna. Până când m-am întors polițistul dispăruse, iar Neil stătea la fereastră. Mi-am turnat încă un ceai și am așteptat. De data asta, el ar fi putut să înceapă discuția; eu nu eram în stare.

– Ancheta în cazul Emery e mâine, începu el. La zece și jumătate. O să fiu și eu acolo să ajut la preluarea datelor și alte chestii. N-o să fii chemată.

Încă nu mă privea.

– Înțeleg. De-aia venise Andrews?

– A, îi știi și după nume? A venit și celălalt prieten al tău mai devreme. Field, nu? Ești populară printre cei puternici, nu?

– Da? am zis pentru că nu voiam să-i mai explic că Andrews era un fost pacient sau despre Field.

– Ce altceva aș putea să cred? și s-a întors spre mine. Vorbeai cu Field, îi pregăteai ceaiul când tipul ăla a căzut din pat, nu? Iar tipul ăsta apare aici și-ți face cu ochiul.

– Mi-a fost pacient, am răspuns eu jignită. Poate ți-a scăpat, dar pacienții mai fac cu ochiul asistentelor. Fără nici o altă implicație. Pentru

Andrews, ăsta a fost un mijloc de comunicare după ce maxilarul i-a fost distrus. Încă o mai face, ca să-mi arate că n-a uitat. Sau tu nu poți pricepe asta?

– Nu pricep nimic din ce are legătură cu tine. Ce se întâmplă cu tine, Clare? Ai avut probleme cu bărbații încă de când te-am cunoscut. Atunci, te plângeai de Leckie. Apoi a fost treaba cu Fiske. Apoi cu polițistul. Chiar nu-ți dai seama când o cauți cu lumânarea?...Și ce căuta Gibbon aici, noaptea trecută?

Avea memorie bună.

– Venise să ia un calmant din dulap. N-are voie?

– Trebuia să stea douăzeci de minute și să discute cu tine?

– Dar nu cred c-a stat.

Iar dacă o făcuse, era dreptul lui. Ce face rezidentul nu e treaba curantului.

– Uite ce e, am dus-o pe doamna Rogers acasă. L-am întâlnit pe soțul ei. Pe drum l-am văzut pe Gibbon venind încoace, iar când m-am întors el tocmai pleca. Presupun că i-ai dat și lui niște ceai, nu? și se uită dezgustat la cănile de pe tavă. La fel cum ai făcut și cu Jarett în noaptea asta.

– Așa e. De ce nu? Dar dacă tot te interesează, să știi că Gibbon n-a băut duminică noapte. Parcă ești un băiețel răsfățat și gelos sau un dictator. Și dacă vrei să știi, am discutat despre mahmureala lui Fiske.

Asta era ocazia lui de a spune ceva despre Ken, despre problema cu Emery, dar n-a făcut-o.

– Nu vreau, mi-a răspuns rece. Poți să te întreții cu toată gașca de pe-aici din punctul meu de vedere, și cu toți polițiștii pe deasupra . Atâta timp cât nu-ți neglijezi pacienții din cauza …hobbyului tău.

– Neil! Cum poți spune asta?

Dar nu mă mai asculta. Era deja pe hol.

Îmi venea să plâng. Fusese nedrept. Dacă aș fi fost Sally Dane sau chiar Torfy cuvintele lui aveau o justificare. Dar să sugereze că eu, dintre toate, eram ceea ce sora Lamont numea "lipitoare" mi se părea deplasat.

N-au mai apărut alte urgențe, dar și dacă veneau îmi era silă să-l chem pe Neil. Părea că mai păstrează niște surprize pentru mine. Am făcut din nou curat în dulapuri, deși abia fuseseră curățate, încercând să mă conving de nedreptatea lui, asta până când a sosit schimbul meu. Spre surprinderea mea era o nouă asistentă, superioară mie, pe nume Hodges.

– Ce onoare! am zis. Și-au amintit de mine?

– Sora Duffy a considerat că ești cam ocupată și că poate ai nevoie de mine. Luminile încă sunt aprinse și doctorul stă aici de ore întregi.

– E vina mea; nu m-am dus să sting luminile. Iar doctorul a plecat de mult, iar distracția s-a cam dus, nu că am fi avut prea multă…Dar mi-e o foame! Ce ne dau?

– E destul de bună mâncarea. Și în loc de budincă avem deja obișnuitul bol de fructe. Dar e somon proaspăt; cred că pentru ultima dată în sezonul ăsta. Toby l-a adus și le-a zis că e pentru cei care fac de gardă.

– Bravo lui!

– Am o grămadă de bârfe să-ți spun. Cel puțin cât timp am stat eu acolo.

Masa de noapte era cel mai fructuos mediu de transmitere a veștilor. Întotdeauna bârfele începeau de la cei care făceau de noapte, și tot de la ei ajungeau la restul personalului.

Asistentele au mai mult timp pentru asemenea lucruri în orice spital.

– Cum ar fi?

– De exemplu, despre uniforme. Mulți au semnat un protest, cum că nu vor să poarte bonetele noi. Nu prea arată bine, nu? E în camera comună, dacă îl vrei și tu. Minnie Cauthery s-a oferit să-l ducă șefei…Și despre poliție, cu un tip pe nume Emery. Au vrut să facă un raport, dar trebuie să aștepte pentru că doctorul Glaisher e în concediu, așa că l-a făcut asistentul lui. Se zice că o să acuze pe cineva de crimă.

– Ești sigură?

– Da. Se pare că Emery ăsta se plimba liniștit când un irlandez beat, care tocmai ieșise dintr-o cârciumă, s-a trezit să-l snopească în bătaie.

Așadar, sâmbătă se cam exagerase. Era vorba doar de două persoane, dar îmi păreau atât de multe când era vorba de St. Finbar. Iar acestea făcuseră din țânțar armăsar, iar eu eram prinsă la mijloc.

Mă întrebam dacă Neil știa că-l prinseseră pe făptaș. Poate că Andrews îi comunicase chiar acest lucru. Iar mai devreme discutase și cu Field– poate că și el i-a spus. Dar de ce nu mă anunțase și pe mine? Sau n-aveau de gând să intervină și să se ajungă la proces? Ken era capabil de așa ceva, nu și rezidentul. Iar Neil nici atâta. Ceva nu era în regulă.

Dimineață l-am verificat pe Horace, ca să fiu sigură. Înainte să devină portar la Urgențe, lucrase într-o papetărie vizavi de secția de poliție, și-mi povestea că de multe ori fusese chemat să dea declarații în calitate de jurat. Știa procedurile.

– La proces pot merge și alte persoane în afară de cele implicate? l-am întrebat.

– Trebuie să aibă martori, soră. Asta e legea. Vrei să mergi și tu la unul? Un mod ciudat de a-ți petrece timpul liber. Știu că sorei bates i-ar plăcea să audieze un caz interesant, dar totuși are o limită.

– Și dacă se amână ce se întâmplă?

– Păi, iau doar câteva date despre cauzele morții și detalii personale, și cam atât. Apoi închid cazul. Nu prea se merită, nu?

– Probabil. Mulțumesc, oricum.

– Cu plăcere.

Cred că după atâția ani la urgențe, se obișnuise cu întrebările prostești. Nu difereau prea mult de ceea ce aveau să-l întrebe pacienții în orele următoare.

***

– E un caz restrâns, mi-a spus polițistul din hol. Sunteți martor, sau faceți parte din public?

– Din public.

– Pe ușa asta, vă rog. Aveți unde să stați.

A deschis o ușă și m-am strecurat pe prima bancă din lateral. Humphery Summer, asistentul nostru, stătea în față; dar nu vedeam pe altcineva de la Fin. mai stătea vreo doi oameni cu el pe bancă, dar nu-i cunoșteam. Un reporter la o măsuță alăturată, niște polițiști care se plimbau de colo– colo. Arătau ciudat fără caschete, mult mai tineri, și la început nu l-am recunoscut pe Field. Lângă el mai era unul care-mi aducea aminte de cineva, dar nu-mi mai aminteam de cine.

O persoană importantă, eram sigură de asta.

Întotdeauna considerasem că juriul e format din doisprezece oameni, dar acum erau doar șapte bărbați în vârstă. Polițistul de la ușă intrase și el și stătea lângă mine.

După jurământ, s-au așezat cu toții și legistul– doctorul Williamson, fost asistent la St. Finbar– a bolborosit câteva cuvinte din care eu am deslușit doar "James Emery, care acum e mort".

După fratele mai mare al lui Emery a fost chemat Field. Acesta patrulase pe High Street în noaptea respectivă și fusese atenționat de un trecător cum că un bărbat zăcea pe o bancă de lângă hipodrom. Tipul, care s-a dovedit a fi Emery, era conștient, dar avea răni grave în zona frontală. Zicea că un bărbat care ieșise de la barul Red Lion îl atacase

– Am declarația lui aici, dacă vreți să v-o citesc. I-am luat-o la spital, și am sunat imediat la Informații, ca să dau detaliile agresorului. Mă întrebam de ce folosește un limbaj special. Field n-ar fi spus niciodată "descrieți agresorul". Pe de altă parte mă îndoiam că ar fi putut să apară la proces vorbind despre " o descriere a tipului care l-a snopit în bătaie". Brusc, gândurile mi s-au curmat, pentru că doi polițiști s-au ridicat să iasă când Field pomenise despre barul cu pricina.

– Cum îl cheamă pe ofițerul care iese pe ușa aceea? l-am întrebat pe polițistul de lângă mine.

– Acela este sergentul Rawlings, domnișoară. Teddy Rawlings. De ce? Vreți să vorbiți cu el?

Însă privirea lui spunea "Îți place, nu?" Era mai rău decât Neil. De ce toată lumea își făcea o impresie greșită despre mine?

– Vreau doar niște informații. Unde pot să-l găsesc?

– Nu acum. Se întoarce la serviciu.

Au venit pentru că erau în pauză, el și colegul. Să discute cu inspectorul, cred.

M-am întors ca să prind ce mai spunea legistul.

– …amânarea cazului pe perioadă nelimitată. Sunteți de acord, inspectore?

Inspectorul a dat din cap, reporterul și-a închis carnețelul, toți s-au ridicat, iar juraților s-au îngrămădit pe ușa din spate imediat după plecarea legistului.

Humphrey Summer m-a prins pe scări. Părea surprins că mă vede.

– Salut! Ce faci, ai parcat greșit?

– Mai greu. Nici măcar nu am ce.

– Atunci, poate vrei să te conduc. Am mașina afară. Sau ai fost la deschiderea anchetei? Mi s-a părut că fața i se întunecă. Adică, da. Tu ești de gardă la urgențe, nu? Puțin probabil ca un asistent să știe cine lucra acolo, doar dacă n-avea vreun motiv special. Înseamnă că numele meu fusese pomenit în legătură cu acest caz.

– Așa e. M-am gândit să arunc o privire. Nu știu ce vor să dovedească, dar s-ar putea să se înșele.

– Dacă ai vreo informație n-ar trebui s-o ții pentru tine. Ai?

– Câteva. Și i le-am dat șefei. Dar spunea că trebuie să-i aduc dovada. Dacă n-aș fi venit aici poate că n-aș fi obținut-o, dar acum cred că o am.

Mi-a deschis ușa mașinii. Apoi s-a urcat pe partea cealaltă.

– Dovadă că ce?

– Scuze, dar nu e ceva foarte plăcut, și trebuie să mă conving mai întâi.

– Păi…mă interesează orice care dovedește că n-am fost neglijenți, sau orice care să ne lumineze cât de puțin. O să vorbești cu șefa, nu?

– Îndată ce-i dau de capăt.

– Atunci așa să fie.

M-a lăsat la cămin; drăguț din partea lui pentru că a trebuit să ocolească. Între timp, îmi adusesem aminte că șefa era liberă până joi.

Capitolul 6

În seara aceea a avut loc o întrunire a șefilor de secție în sala de operații a școlii de asistente. Parcarea ambulanței era plină de lume. M-am întâlnit cu Hodges și am întrebat-o dacă are să mă schimbe în noaptea aceea.

– Nu eu, dar o să fie rezidentul meu. Nu e băiat rău. Cam pisicos cu bărbații, dar numai când vine vorba de asistente…Apropo de bărbați…

– Da? și m-am oprit să mă odihnesc pe caloriferul din capătul culoarului de la Ortopedie.

– Voiam să-ți spun– cât ai fost la masă ieri noapte, a venit Jeremy Gibbon.

Nu dorea nimic. A întrebat de tine, după care a șters-o. Trebuia să-l servesc cu o cafea sau ceva?

– Nu cred. Nu obișnuiește să mă caute, te asigur. Dacă voia cafea, îți cerea; sau și-o făcea singur.

– Nu te caută? Păi, se auzea că voi doi ați fost împreună și duminică noaptea.

I-am spus ce credeam eu despre telefonul fără fir, și mi se părea că totul pornise de la Neil, după care mi-am continuat drumul spre secție.

Am găsit-o pe Torfy în birou, turnându-și ceai într-una din cestile bune ale sorei.

– Ai nevoie de companie? am întrebat. A trecut cineva sau ceva pe-aici? Să știi că nu folosim cănile alea și nici șervetul acela decât pentru ședințele cu directorul spitalului.

– Mda. Lasă asta și nu uita de bunele maniere. În cabinetul curantului. Du-te.

Mă blocasem.

– Cine, proasto?

– Tipul care vorbește mulțimii în seara asta. Ceai a vrut, ceai i-am dat. Nu mă zgârcesc la căni.

Am luat tava, încă bulversată, și am ieșit. Lângă fereastră stătea un bărbat cu părul grizonant.

– Tată! De ce nu m-ai anunțat?

– Nu știam, scumpa mea, până în după-amiaza asta, și m-a îmbrățișat. Bentley– Martin trebuia să vină, dar a primit ordine de sus, și am fost trimis eu. M-am gândit să te salut.

– Cât mă bucur să te văd. Poftim, ceaiul. Torfy l-a făcut. Bea-l cât e fierbinte. Mă duc să văd care e treaba, nu stau mult.

Torfy și-a vârât capul pe ușă.

– Vezi. Ți-am spus că e un VIP.

– Așa e. Ceva pacienți, cineva care așteaptă sau…?

– Nimic. Eu plec. E în regulă?

– Da. Cu toată învălmășeala aia și cu tot personalul acolo, cine e de gardă? O femeie, pun pariu.

– Te înșeli. E Jeremy.

– Asta schimbă totul. Nu prea ne onorează, nu?

– Ai dreptate. Noapte bună. Și dumneavoastră, profesore. Mă bucur că v-am văzut.

– Ajunge să-mi spui "domnule", i-a zâmbit tata. Lasă formalitățile pentru studenții mei. Deși nici ei nu mai sunt la fel acum….Ești cam palidă, mi-a spus după ce a plecat ea. Nu dormi?

– Ba da. E din cauza șocului că te văd. Cum e mama?

– Foarte bine.

– Ce ne predai în seara asta? Cred că mama le știe deja pe toate, de la detalii despre industria pielăriei și metalului, până la lecții de bucătărie italienească și de supraviețuire.

– Nici chiar așa. De data asta e vorba de întreținerea mașinii pentru proprietarii de autovehicule. Poate că acum a înțeles că nu trebuie să-și agațe geanta de maneta de deschidere a capotei.

– Draga de ea. N-ar fi fost o bună asistentă. Nu știu ce s-ar fi făcut cu toate aparatele și ustensilele.

– Așa e…Clare, ar cam trebui să plec. Mai treci pe la noi când poți. A, mi s-a cerut să te salut din partea tânărului nostru, David Leckie. Îl mai ții minte, nu?

– Da..

– Nu ți-a plăcut prea mult, nu? ridică el din sprâncene.

– Nu prea. Firi opuse.

– Dar s-a interesat de tine cu mare plăcere.

– Cred că da…Tată, nu e prea plăcut să-ți fiu fiică. Toți tipii ambițioși se uită după fetele marilor doctori, și toți cei drăguți le evită. Într-o zi, o să-mi schimb numele…

Sunt foarte mândră de tine, serios, dar nu-mi place ca David să mă vâneze.

– Cred că și eu am fost în situația lor, odată, zise el amuzat. Și cu ce m-am ales că m-am însurat cu comoara șefului meu?

– Cu mine…

– Și cu o femeie care-și agață geanta de butonul ălă. Haide, condu-mă până la ușă.

L-am dus până la rampă.

– Apropo de oameni care vânează fiice de doctori, am zis eu. Îl știi pe doctorul Hamilton, nu?

– Bineînțeles. De ce?

– Se zvonește că fiica lui s-a logodit. Cu un om de-al nostru. Poți să-l tragi de limbă?

– Bietul copil, zise tata. Dacă-l văd, îl întreb. Bine?

– Mersi. Toți mor de curiozitate.

Exageram, pentru că eram doar vreo două, dar tata n-avea de unde să știe asta.

În urma lui, locul a rămas pustiu. Ar fi fost o ușurare să aud o ambulanță venind. Mi-am făcut vizitele, am verificat registrul și m-am uitat la adresele de duminică seara, notându-mi una pe halat. Aveam de gând să sun a doua zi.

La puțin timp, salvarea a adus o fată, și oamenii au pus-o pe canapea, în cabinetul doctorului. O fată nu prea frumoasă, cu genunchi cam durdulii pentru fustița scurtă pe care o purta. Părea să aibă între doisprezece și douăzeci de ani; noi îi dădeam paisprezece. N-avea probleme mari în afara faptului că dormea dusă. Pulsul îi era slab, dar normal; nu mirosea a alcool și nici n-avea temperatură. O aduseseră de

la hipodrom; îngrijitorul o găsise pe un scaun, mult după ce ceilalți plecaseră.

– Au tot încercat, și îngrijitorul, și directorul hipodromului, dar n-au reușit, îmi spunea șoferul.

– Ce-au încercat?

– S-o trezească. Să vedem dacă poți să faci ceva.

Știam mai multe șmecherii decât ei, dar niciuna n-a funcționat. Chiar și când i-am apăsat nervul optic de deasupra ochiului, care ar fi trezit și un elefant, nu s-a întâmplat nimic. A clipit doar de câteva ori. Când am făcut același lucru cu lobii urechilor, la fel, ba chiar a zâmbit, dar nu s-a trezit.

– Trebuie să aduc pe cineva să o vadă. S-ar putea să mai dureze, pentru că toți sunt acum la o ședință, deci puteți pleca.

– Ok., a zis șoferul. Uite geanta ei. S-a uitat directorul, dar n-a găsit nicio adresă. Doar o trusă de machiaj, câteva șervețele, niște bilete pentru un club de jazz și ceva mărunțiș. Polițiștii știu de ea, dar așteaptă să vadă dacă poți face ceva.

– Bine.

Am încercat s-o plesnesc, să-i vorbesc; i-am luat pulsul încă o dată, i-am verificat ritmul respirator. Era scăzut și atât. Apoi am sunat; poate că Jeremy avea alte idei.

– S-ar putea să trebuiască să așteptați, mi-a zis portarul. E urgent?

– Nu neapărat. Nu contează câteva minute. Am o fată într-un fel de comă, dar e în stare bună din câte văd.

N-ar fi trebuit să spun asta. Când m-am întors, fata nu mai respira. E ciudat când constați așa ceva. Pacientul poate respira ușor sau zgomotos, lent sau rapid, iar asistentul își dă repede seama.

Dar când se oprește, se simte imediat liniștea.

Încercam disperată să-i bag un tub între dinți când o mână a prins maxilarul ei, ajutându-mă.

– Lasă-mă pe mine…Așa. Acum, tu împingi și eu suflu, mi-a zis vocea.

A continuat să pompeze, iar eu o apăsam pe coșul pieptului.

– Nu aveți oxigen? m-a întrebat.

– Aici jos, nu. Este un tub la accidente minore, dar n-am timp să-l aduc.

Atunci, respirația i-a revenit brusc. Am privit-o ca să ne asigurăm, iar eu am avut timp să-l privesc. Era brunet, cu mustața răsucită la colțuri. Și Ken Friske încercase să și-o crească pe a lui, dar aceasta era îngrijită și se potrivea cu sprâncenele. Nu era mai înalt decât Ken.

– Noroc cu un stăin care pică la țanc…Presupun că ai fugit de la întrunire.

– S-a terminat deja, dar mai e bârfa. Portarul a spus băieților că ai nevoie de cineva, iar doctorul era cam ocupat, așa că am venit din curiozitate.

– Ce bine, mulțumesc.

A plesnit ușor obrazul fetei.

– Hai, fetițo, trezește-te.

– Cu puțin noroc… Toată lumea a încercat.

– Adică?, și s-a uitat la mine cam tăios.

– De-aia e aici.

I-am explicat de ce picase la noi și ce încercasem să fac.

– Ai ziarul de seară?

– De obicei, sora îl lasă aici pentru asistentul de gardă. Stai puțin.

Nici măcar nu mi s-a părut o întrebare stupidă. Eu doar făceam pe asistenta. Cel puțin așa mi se părea, că e doctor. Altfel n-ar fi fost la ședință. Și părea că știe ce face.

Ziarul era pe masă, unde îl lăsa de obicei.

– Bun, zise el, să vedem ce a fost la hipodrom.

A trecut direct la pagilnile de mondene. Apoi a început să zâmbească; era ceva familiar în gestul acela, amintindu-mi de cineva, pe care la momentul respectiv nu-l puteam identifica.

– Mda, trebuia să ghicesc. Ai diagnosticat-o?, m-a întrebat și părea foarte mulțumit de sine.

– Nu încă…DE fapt am mai avut o fată acum câteva săptămâni, adusă de la discotecă. Medicul zicea că era o epilepsie. Are de-a face cu efectul indus de toate luminile alea. Presupun că și acum a fost ceva asemănător.

– Mai încearcă o dată, și-ncepu să râdă.

– N-am idee.

– Citește, și a pus ziarul jos.

Bineînțeles, m-am enervat că nu mă gândisem și eu la asta. Torfy ar fi știut. Și iată, atracția săptămânii– "MORPHOS, hipnotizatorul".

– Interesant, am zis. Cum de nu m-am gândit? Ce proastă sunt!

– Cred că s-a lăsat influențată de niște comenzi hipnotizatoare destinate cobailor de pe scenă, și nu le-a mai auzit și pe cele de trezire.

– Extraordinar. Trebuie oricum să așteptăm decizia medicului de gardă. Cineva trebuie s-o trezească. Păcat că nu e aici colonelul Findlay–Smith, dentistul nostru. A făcut extracții pe oameni hipnotizați, cel puțin așa spuneau rezidenții de la răni ușoare.

– A, da. El e tipul care a apărut la televizor, nu?

– Da.

– Dacă ai vreun telefon, ar fi bine să aflăm unde stă tipul ăsta, Morphos. Pot să-l caut eu. Poate ai nevoie de el.

– Dar te rog…e un telefon în biroul sorei, ultima cameră pe dreapta.

Tocmai îi explicam lui Jeremy toată povestea, când s-a întors el.

– Am sunat la sala de operații. Rămăseseră doar oamenii de serviciu, dar cel puțin ei au știut să-mi dea numărul directorului. El încă nu ajunsese acasă. Dar soția mi-a spus că Morphos stă la hotel Albany…sub numele de Jack Outhwaite. Nu prea romantic.

S-a uitat la Jeremy cu privirea aceea prietenoasă și plină de respect pe care un rezident o are pentru superiorul său.

– Deci, dacă aveți nevoie să-l sunați, doctore…Eu mai bine aș pleca.

– Îți mulțumim foarte mult, prietene.

– Pentru puțin.

A fost din pură curiozitate…Noapte bună, soră.

– Noapte bună. Și mulțumesc pentru ajutor cu tubul artificial. Avea o gură atât de mică.

– Iar tu ai luat un tub așa de mare, mi-a zis în timp ce-l conduceam la ușă.

– A fost primul la îndemână.

Familiaritatea lui m-a îndemnat să merg mai departe.

– Sunt sigură că ne-am mai întâlnit.

– Așa e, dar n-am vrut să insist pe chestia asta. S-a văzut că nu mă mai știi, sunt aproape zece ani de atunci. Eram cam obraznic în tinerețe. Totuși, sper că m-ai iertat.

Încă îl urmăream cu privirea când Jeremy m-a chemat.

– Poate că reacțiile ei au fost încetinite într-o asemenea măsură încât nici nu mai expira aerul la un moment dat. Respirația i-ar fi revenit spontan, fără s-o resuscităm. Natura se luptă să supraviețuiască din toți porii ei…Acum, du-te și adu-mi un cărucior.

– Un cărucior?

– Din ăla pentru cei operați, dragă. Sau un scaun cu rotile. Ca s-o ducem la telefon, înțelegi?

Era așa de simplu. Jeremy l-a sunat pe Jack Outhwaite, care și-a spus poezia; am pus receptorul la urechea fetei, i-am auzit glasul și trei pocnituri din degete și gata. Ea s-a ridicat zâmbitoare, întrebând de geanta ei. Nu părea deloc surprinsă că se află la spital. Jeremy a zis mai târziu că Jack îi indusese anumite detalii înainte de a o trezi, ca să nu aibă un șoc. Toate astea reprezentau un mare mister pentru mine.

Cel puțin, avusesem dreptate în ce privește vârsta ei. O chema Beryl Adams, locuia aproape, și s-a grăbit să plece ca să nu o îngrijoreze pe mama ei.

– Nu pot să cred! am zis turnându-mi mie și lui Jeremy niște cafea.

Oricine altcineva ar fi crezut că mă refer la fată, nu și Jeremy.

– Amintiri din trecut? S-a numărat și el printre cei respinși? Am dreptate?

– Ca întotdeauna, și am început să plâng din senin. Numai eu sunt de vină. Ai avut și dovada.

– Nu e prea plăcut.

Ești persoana prefectă pe umărul căreia poate plânge oricine…Vrei zahăr?

– Nu…A fost șocant.

– Așa e. Acum, bea-ți cafeaua, și m-a așezat în scaunul sorei.

Era foarte drăguț, și dacă atunci ar fi intrat Neil, cred că nu i-ar fi păsat deloc. Jeremy ar fi fost capabil să-i explice fără ca eu să intervin.

– Poți fi de treabă câteodată, i-am spus.

– Numai câteodată? Celelalte prietene ale mele n-ar fi de acord.

– Bine; atunci, întotdeauna. Mai ales în seara asta. Situația m-a cam depășit și asta a pus capac.

– Faptul că l-ai văzut sau că ți-ai dat seama de greșeala ta?

– Cum de știi? și-am început să-mi șterg ochii.

– Sunt clarvăzător, n-ai aflat? Văd totul într-un glob de cristal…Relația ta cu el a fost una mai specială, ai lăsat-o să se dezvolte, iar acum ai fost pusă în fața realității crude. Nu?

– Cam așa ceva.

– Da. Dar problema ta e că nu poți să separi lucrurile. Trecutul e trecut. Ziua de mâine încă n-a venit. Deci – trăiește prezentul. Nu poți schimba ce-a fost ieri. Dar îți poți schimba viziunea despre acele lucruri. De ce nu-i transformi pe tipii respectivi în ființe normale?

– El a fost…destul de drăguț. Și chiar știa ce face.

– Cum l-ai întâlnit?

Atunci, i-am povestit despre Ted Gaunt, la fel cum îi povestisem lui Neil în noaptea balului.

– A fost o prostie să mă las surprinsă de faptul că e doctor; motivul pentru care am făcut aceleași cursuri de dans era prietenia dintre tatăl meu și al lui, ceea ce le-a determinat și pe mamele noastre să petreacă ceva timp împreună.

– Și n-ai știut că e un impostor? Ce ciudat.

– Ba nu e ciudat. Ei s-au mutat la Londra, cred, și nu ne-am mai întâlnit.

– Nu, dar…N-a venit tatăl tău aici în seara asta? Știai că e aici?

– Da. Înainte de conferință.

– Deci, dacă nu ți-a spus poate că a fost rugat să n-o facă.

– Adică?

– Păi, Ted mi-a fost prezentat de profesorul tău ca fiind colegul lui de cameră.

– Nu se poate! Sigur că David Leckie a avansat…dar de ce nu mi-a spus? Poate pentru că am făcut un comentariu despre tipi care vânează fete de doctori. Cu referire la David, dar tata s-a gândit că n-ar fi înțelept să mai spună ceva și despre Ted.

– Poate. După comentariile tale…Nu faci deloc economie la cuvinte când vine vorba de asta, zâmbi el. Crede că ai luat-o de la Torfy.

– Nu știu; câteodată, e mai secretoasă decât îți poți imagina.

– Clare, ce faci în timpul liber?

– Nimic special. Pierd vremea. Citesc. Mă duc la cumpărături, dacă trebuie, sau la o cafea cu fetele. De ce?

– Nu ieși cu Torfy?

– Rar. Întotdeauna are pe cineva. Ar trebui să știi asta, doar nu de mult v-ați despărțit.

– Da, dar știi pe cine are acum?

Mi-a venit în minte Toby și balul facultății, dar dacă Toby era logodit cu Leila, poate că nu se cădea să menționez asta.

– E într-o perioadă de tranziție, cred.

– Oricum, nu pe mine. Deci, sunt liber ca pasărea cerului. Nu-i frumos? Pot să ies cu oricine fără să aud că sunt cu picioarele în două luntri. Cu tine, de exemplu.

– Cu mine?

– De ce nu? Ai fi o exerienţă nouă.

– Dar sunt atâtea fete la Fin care abia aşteaptă să fie scoase la plimbare. Nu-ţi pierde timpul cu mine.

În trei ani, nu se gândise niciodată la mine. Nu vedea de ce ar face-o acum, în afara faptului că încerca să fie drăguţ.

– Aiurea. Termini turele duminică?

– Teoretic. De fapt, am liber.

– Perfect. Te iau de la cămin pe la şapte şi jumătate, duminică. Dacă accepţi. Dacă nu, o lăsăm baltă.

– Vorbeşti serios? Niciodată nu ştiu când să te cred.

– Ştiu. Face parte din farmecul meu irezistibil. Noapte bună, păpuşo; şi nu mai plânge. Face rău la ten. Şi nu e deloc un ten urât, zâmbi el. Mă temeam că o să te superi dacă-ţi spun că eşti unul dintre puţinele lucruri ce pot fi admirate la urgenţe în momentul de faţă.

– Păi, suntem numai două persoane acum.

– Mă refeream la tot personalul.

Şi-a pus cana în chiuvetă înainte să plece.

Când Hetherley a venit să mă schimbe, mi-a spus că mâncarea e grozavă.

– Ce se mai aude cu fata hipnotizată, soră?

– Doctorul Gibbon mai este pe-acolo, nu?

– Da. De obicei vine pe la noi după miezul nopţii, ca să bea un ceai. Cred că acum îi face ochi dulci lui Hodges.

Asta spunea multe: Hodges tatona terenul, mai ales că se interesase de programul lui de luni cât am fost la masă.

– Serios? am zis.

– Nu că ar invita-o în oraş…dar există întotdeauna o speranţă.

Numai că e puțin cam bătrân pentru ea, nu?

– Bătrân? Are doar patruzeci și unu de ani.

– Așa de mult? Vezi?

Hatherly acea vreo nouăsprezece ani, poate douăzeci. Mă întrebam ce se întâmpla cu astfel de fete care la patruzeci și unu de ani te considerau bătrân.

– Prostii. Doctorul Gibbon e abia în floarea vârstei.

– Asta spune și Hodges.

– Mai așteaptă un an. Atunci, îl vei vedea cu alți ochi.

Nu știu ce a înțeles din asta. Și nici nu prea îmi păsa. Probabil că avea să-i spună lui Hodges, dar nici asta nu mă interesa. Mie mi se părea că el fusese singura persoană care-mi oferise o cât de mică atenție după mult timp. Bineînțeles că nu era adevărat, dar avusese acest efect asupra mea. Fusese drăguț și nici măcar nu voise să-mi strângă mâna, ceea ce m-a liniștit.

Capitolul 7

Torfy a ieșit miercuri în oraș. Mă aștepta în rochie de seară când am urcat după cină.

– Nu te culci, m-a anunțat. O să ieși cu mine, și nu accept refuzuri. E o vreme prea frumoasă ca să nu profiți de ea.

Dar și eu aveam planuri.

– Sunt prea obosită ca să hoinăresc. Știu că tu ești ca un titirez care nu se mai oprește.

– Bine, dar dacă vrei să stai undeva jos mergem la Judecătorie. Numai că miercurea se ocupă doar de delicte minore. Poți să dormi acolo, dacă vrei. Vin ei să te plesnească în bibliotecă dacă te prind.

– Da? De ce?

– Dumnezeu știe. Ca să descurajeze astfel de persoane, cred. Se tem să nu fie vreun vagabond. Mi-a spus un polițist. Și oricum nu prea merg; decât să-i împungă vreun bibliotecar cu bățul între coaste, mai bine fără.

– Apropo de polițiști. Cunoști un șef de patrulă pe nume Rawlings?

– Nu cred. Ar trebui?

– A fost aici duminică, în cazul cu accidentul grav.

– Și?

– Uite ce e, vrei să ne ajuți pe mine și pe Randy Brown?

– Sigur, dar…

– Rawlings știe că Fiske era afumat sâmbătă. Și nu e doctor, nu-l va deranja să confirme asta.

– Cui?

– Șefei; mi-a spus că trebuie să-i dovedesc.

– Draga mea, sper că nu-ți imaginezi că un polițist o să vină aici ca să discute cu șefa numai că tu îi ceri asta. Ai pretenții cam mari. Poate că n-au voie să facă asta.

– Se presupune că sunt în serviciul comunității,i-am reproșat. Știe, pentru că mi-a spus-o și mie. Și s-a întâmplat înainte ca Fiske să-l "examineze" pe Emery. Randy nu vrea să confirme, pentru că-i este frică. Dar un polițist ar face-o.

– Auzi, dacă Fiske era la volan, beat, și nu l-au oprit, nu-și pot permite să afirme așa ceva, nu? Și dacă l-au prins, are dosar penal, care iarăși nu poate fi dezvăluit în public.

– Se poate. Andrews mi-a spus că se întrezărește un proces, dar nu m-am gândit la asta pe moment.

– Andrews,cel cu ochiul?

– Da. Am crezut că va fi unul dintre cei citați.

– Mă rog; gândește-te la ieșire, până vin eu de la masă.

– O să-ți ia mai mult de o oră, și m-am uitat la ceas.

– Punem pariu? De ce crezi că William nu face consultații până după ora nouă?

– Nu știu.

– Pentru că o face pe ospătarul la bucătărie. Așa că el îmi va pune tava la spălat la ora opt și jumătate fix.

– Chiar mă întrebam ce face William și Horace nu face.

– Nu că Horace ar fi mai breaz.

I-am povestit, printre altele, și despre fata hipnotizată. N-am mai adus vorba de Ted, dar de Jeremy i-am spus.

– Știi ce? mi-a atras ea atenția. Cred că ți-ar face bine să ieși cu Jeremy. Mai sigură de atât nu te poți simți, e foarte atent.

Era interesant că o surprinsesem.

– Chiar intenționez să mă duc; e duminică.

– Serios? făcu ea ochii mari. Mă bucur pentru tine. Și ce v-a apropiat, în afară de cazul special de la clinică?

– Nimic. Doar mi-a propus din senin să ieșim. Cred că-i este dor de tine. Chiar nu te-ai gândit la asta? E cea mai scurtă cale de a reintra în favorurile cuiva.

– Așa e. De ce crezi că m-a interesat Jeremy, dacă nu pentru Toby?

Începeam să-mi dau seama cât de parșivă putea să fie Torfy. Cel puțin știam că și eu eram cam neserioasă. Cât timp ea s-a dus la masă m-am schimbat, am verificat adresa de pe halat și-am plecat fără să-i spun.

***

Toate obloanele erau trase. Mi se părea că nu este oră de vizite, dar tocmai când mă pregăteam să plec, doamna Rogers a apărut pe alee.

– Soră, tu ești? Mi s-a părut că te recunosc. Intră.

E curios că un asistent tinde să nu-și mai recunoască pacientul o dată ce acesta își îmbracă din nou hainele de oraș; în mod similar, și asistenții sunt recunoscuți doar în uniformă, indiferent de tunsoare, îmbrăcăminte sau machiajul lor. Ori eu nu purtam nimic special.

– Da, sunt de la Urgențe. Mă întrebam dacă o să mă mai știți.

– Bineînțeles că da. Ai fost așa de drăguță, duminică seara. Ca și ceilalți doctori, de altfel. Haide înăuntru.

M-a îndrumat spre un salonaș frumos mobilat, ca pentru vizite de ocazie. Iar asta era una dintre ele.

– Înmormântarea e mâine. Abia ieri au făcut ancheta. Poliția spune că în total sunt cinci morți. Dacă vrei să vii…e la ora douăsprezece.

M-am scuzat, pe motiv că trebuia să dorm din cauza turelor de noapte. Era uimitor cât de mult își revenise de duminică noaptea, dar eram obișnuită. Cei care erau mai abătuți își reveneau destul de repede, cu forțe noi; cei care nu se puteau controla continuau să jelească și după luni de zile. Învățasem astfel de lucruri la cursurile despre relația asistent-pacient; știam că oamenii trebuie încurajați să-și exprime necazul, nu să-l înăbușe în ei înșiși. La fel, știam că tinerii traumatizați trebuie încurajați să vorbească despre acele experiențe până la refuz, pentru că dacă le "uitau" se întâmpla de fapt contrariul. O știam și din proprie experiență: dacă discutam cu mama despre Ted, i-aș fi spus și tatei, apoi aș fi revenit asupra subiectului de mai multe ori până când m-aș fi plictisit, și n-aș fi lăsat chestiunea să devină atât de sufocantă sau să mă macine timp de zece ani.

Deci eram mulțumită că doamna Rogers se eliberase o dată pentru totdeauna.

– Da. Primul caz a fost al unui băiat care fusese bătut sâmbătă, dar l-au amânat.

– A fost un caz teribil.

– Doamnă Rogers, spuneați că soțul dumneavoastră se mai duce pe la Barul Red Lion. Credeți că…a fost acolo sâmbăta trecută? Știe ceva despre ce s-a întâmplat?

– Da, a văzut totul. El a oprit mașina poliției. De ce? Pari îngrijorată.

I-am explicat pe scurt de ce, fără să dau nume.

– Mai știți exact ce a văzut soțul dumneavoastră?

– L-a văzut pe tipul acela înalt că ieșea din bar și că a început să dea în domnul Emery din senin. Ultimul se plimba prin zonă. Și l-a făcut praf.

– Unde l-a lovit?

– Zicea că în fața. Nu mai știu sigur. Va trebui să vorbești cu Ron, când se întoarce de la muncă.

Am scos o foaie de hârtie și un stilou.

– Utați aici un număr. Îi spuneți vă rog să mă sune în seara asta? Să întrebe de sora Kennedy de la Urgențe. E foarte important.

– Sigur că da. Ar trebui să meargă și la poliție ca să dea o declarație, poate trece și pe la tine. Știi, nu l-au deranjat până acum, din cauza problemelor noastre. De aceea l-au chemat abia acum.

– Înțeleg. Dar rugați-l să mă caute înainte de a merge la secție. Numai că eu intru după nouă, deci…

– E bine. Oricum, el nu se întoarce până la opt. Lucrează în plus, ca să compenseza pentru ziua liberă de mâine…Te servesc cu un ceai?

I-am explicat că mă întâlnesc cu Torfy. Ar fi trebuit să-i dau bani de telefon, dar știam că o s-o jignesc. Cel puțin, nu-i iroseam ceaiul.

Torfy a ajuns la cafenea puțin înainte de ora unsprezece, exact cum mă așteptam. Aveam noi o înțelegere să ne întâlnim acolo, dacă se întâmpla vreodată să plecăm neanunțat.

– Șireato. Unde ai fugit? Aia e cafeaua mea? Mersi.

– Am fost până pe strada Albert și-napoi. Ai vrut să ies, nu?

– Dar ce Dumnezeu e pe strada aia, în afară de case?

– Te înșeli; eu am descoperit una în care stă Făt– Frumos, și una cu crizanteme galbene la fereastră. Tu unde ai fost?

– După polițistul tău. E la judecătorie, ca martor într-un accident, de la doisprezece jumătate. Așa că ne întoarcem acolo.

– Ne? Eu nu merg. Mă duc să mă culc.

Până la urmă, am căzut de acord. Am acceptat s-o conduc până acolo și să-l caut pe Rawlings în hol. Ea avea să rămână și eu să mă întorc la spital.

Rawlings nu era de găsit. Și dacă-l vedeam, nu știu dacă aș fi vorbit cu el, pentru că Neil tocmai ieșea din biroul unui jurat, uitându-se lung la noi.

Nu știu ce s-a întâmplat cu Torfy în momentul acela. Pur și simplu dispăruse de lângă mine. M-a lăsat să-i înfrunt singură privirea inexpresivă. Nici nu sugera dacă ne putem vorbi din nou. Ochii lui cenușii mă studiau, dar nu zâmbea. Măcar nu mi-a întors spatele. Nici eu n-am plecat, pentru că picioarele au început să-mi tremure și aș fi căzut pe scări la cea mai mica încercare de a scăpa.

După două luni mi-a spus că o rugase pe Torfy să mă aducă.

– Vii înapoi cu mine?

Nu prea aveam încotro, pentru că m-a luat de braț și m-a târât în parcare.

– Vreu să-ți vorbesc, mi-a spus în mașină. Unde să mergem? Vrei să bei o cafea?

Deja băusem două, dar am acceptat.

– Bine. E ok la Cherry Tree?

Am dat din cap din nou. Nimeni din personalul de la Fin nu mergea acolo vreodată, și asta conta foarte mult. A găsit o măsuță într-un separeu. De la celelalte mese fetele urlau ca niște curci, dar noi aveam puțină intimitate. După ce ne-a adus cafeaua, el a turnat în cești, și-a pus zahăr într-a lui și a amestecat lung.

– Cred că-ți datorez niște scuze, Clare.

– Pentru ce? și mi-am ridicat iute ochii.

– Pentru mai multe. În special pentru ce ți-am spus luni noaptea. Trecusem prin două șocuri, dar totuși nu aveam nicio scuză. Eram îngrijorat pentru Emery. Părea că tu ești responsabilă pentru tot și asta m-a enervat; mi-am descărcat furia pe tine. Înțelegi?

Cunoșteam sentimentul. Și eu îmi descărcasem teama pe David, pe Ken și pe mulți alții.

– Da, cred că da.

– Iar azi-dimineață a venit la mine Brown, ca să discutăm.

– Randall Brown?

– Da. Mi-a spus clar că nu te-a avertizat despre prezența lui Emery, și se învinovățea pentru că uitase să-i ridice apărătorile. De ce ai încercat să-l protejezi, Clare? Înainte să-i răspund am luat o gură de cafea. Era așa de fierbinte, încât mi-au dat lacrimile.

– Pentru că are o familie. Nu-și poate permite să dea cu bâta-n baltă.

– Dar tu poți? Am auzit de la Macintosh că ești gata să iei totul asupra ta. Să te sacrifici din "spirit de echipă" sau așa ceva. Nu?

– N-avea niciun drept să-ți spună asta. Randy nu trebuie să-și piardă postul. Iar tu nu trebuie să-l amesteci pe el în asta, indiferent ce ți-a povestit.

– Dar mi-a mai spus și altceva. Și cu asta chiar că-și risca postul, mai ales dacă eram un medic curant.

Am așteptat să continue.

– Mi-a spus că Fiske nu l-a examinat deloc pe tip. Și că s-a uitat doar la față și la cap.

– Se poate să fie adevărat. Randy e cinstit.

– Spune că Fiske era beat, dar că nimeni nu l-ar fi crezut dacă ar fi menționat la început.

– Știu asta. Dar de ce o spune tocmai acum?

– Se pare că a discutat cu soția lui și s-a hotărât să vină la mine, din simplul motiv că nu vrea ca tu să ieși vinovată. Ești atât de loială față de toată lumea, încât dai naștere la confuzii, zâmbi el.

– Dar așa ar face orice doctor, nu? Povestea cu grupul unit și așa mai departe.

– Chiar crezi? Crezi că l-aș acoperi pe Fiske dacă aș ști că e vinovat?

– N-ai face-o? Ar părea ciudat.

– Nu mă cunoști prea bine, Clare,scutură el din cap. Pe mine mă interesează adevărul și atât. Să accepți că Fiske a fost neglijent cu omul înseamnă să-l faci responsabil de moartea lui, nu?

I-am întins cana ca să mi-o umple din nou.

– Neil, dacă erai tu cel care-l examina și dacă tu l-ai fi trimis la salon, crezi că ar fi putut fi salvat?

– Legistul are îndoieli în privința asta.

– Înseamnă că tipul pe care l-au reținut, irlandezul…

– Îl cheamă Flaherty.

– Flaherty ăsta o să fie acuzat de crimă.

– O să aflăm mâine. Clare, hai să nu mai vorbim despre Emery acum, asta a fost o paranteză pentru ceea ce voiam să discut cu tine.

Și-a mai pus zahăr în cană și a amestecat, cu ochii în rotocoalele pe care le făcea linguriță în lichidul cafeniu.

– Poate că putem să reluăm de unde am rămas anul trecut. Ce zici? Mi se pare că lucrurile au cam scăpat de sub control.

– Ai dreptate. Începuse prea frumos și nu mă puteam abține.

– Cum ai putut să sugerezi că eu aș fi provocat acea "scenă neplăcută" cu Fiske? Și să faci atâta caz pe seama lui Andrews? Și uite ce-ai ajuns să crezi despre Jeremy. Nici măcar nu era treaba ta ce făcea el.

– O scenă neplăcută? Te-am învinuit pentru asta?

– O, da? Și-ți amintești, cu siguranță.

– Da, dar nu ca un reproș. Mă referam la faptul că Fiske se purtase grosolan și mi-era jenă de situația pe care o trăisei tu…Dumnezeule! De fapt, eram atât de nervos din cauza ta, încât nici nu știam ce spun. Voiam doar să-l scutur puțin pe nenorocit. Poate că ar fi fost mai bine să-mi exprim agresivitatea prin gesturi, nu verbal.

– Asta a făcut și Flaherty. Chiar zilele trecute am văzut la televizor un documentar în care se spunea că de-aia avem nevoie de război– ca să ne eliberăm de violența din noi. De ce ne manifestăm chiar așa de agresiv, Neil?

– Noi. Și tu ești la fel, Clare?

– Da. Dar nu se vede. Cred că la mine se transferă în energie negativă sau ceva de genul ăsta. Cred că Torfy e expertă în așa ceva, la câtă energie are.

– Poate că e vorba de adrenalină, la urma urmei. Dacă am scăpa de ea ca bebelușii, am trăi într-o lume mai pașnică.

– Ba nu. Pentru că atunci am fi cu toții apatici, leneși, somnoroși…

– Hai să continuam mai târziu. Acum trebuie să plec. Doctorul Watts are curs de anesteziologie la douăsprezece și un sfert. Iar tu trebuie să dormi…Ne-am împăcat? și-mi întinse mâna.

I-am întins-o și eu pe-a mea. Avea palma caldă și uscată, a mea tremura. A fost o senzație ciudată și m-a înfiorat până-n creștetul capului, făcându-mă să mă desprind repede.

– Da. Lasă-mă unde m-ai lăsat după bal și hai să mai încercăm o dată.

Am urcat în mașină.

– Să știi că Fiske era beat așa cum spune Randy, și o s-o dovedesc. Este un polițist care poate confirma. Deci, nu-l considera pe Randy mincinos.

– Nici nu mă gândeam…Clare, trebuie să-ți spun ceva. Nu știam nici eu până luni și mă bucur că nu m-am lăsat dus de val. Nu mi-aș fi iertat-o niciodată. Și nu cred că te-aș ierta pe tine dacă l-ai aduce pe acest polițist ca martor.

– De ce?

– Cred că nimeni nu știe, în afară de doctorul Glaisher. Poate și chirurgul. De aceea sar toți să-l salveze pe Fiske, nu din "spirit de echipă".

Apoi m-a privit.

– Clare, Ken a fost diagnosticat joia trecută cu leucemie acută. Și e foarte speriat.

– Nu se poate.

– Știi unde e acum?

– Am auzit că la Londra; pe un alt post, se zice.

– Nu e așa. S-a internat într-un spital. Cu ajutorul lui Glaisher, și dacă nici asta nu-l ajută atunci nu se mai poate face nimic.

Mă gândeam că se făcuseră multe cercetări pe boala respectivă până atunci, dar nimic mai mult. Puteau exista efecte secundare care nu mai aveau leac și care durau o perioadă mai lungă de timp.

– Încă un cobai, am zis.

– Nu fi răutăcioasă, Clare. Poate găsesc ei ceva.

– Și i s-a spus joi?

– Joia trecută, dimineață.

Era joia în care Horace a zis că doctorul nu se simte prea bine, că a întârziat cu consultațiile și că stătuse la discuții cu sora Lamont. Ziua în care îmi făcuse mie necazuri la spălătorie…

– Cred că atunci a început să bea, Clare.

– Recunosc că nu-l știam așa. Dar de ce n-a spus nimănui?

– Tu ai fi făcut-o, dacă nu erai prea populară?

– De-asta ai vrut să discuți cu mine? Pentru că știai că vreau să-l acuz?

– Nu. Mai important era să mă împac cu tine. Dar voiam să-ți atrag atenția și asupra acestui lucru.

– E secret?

– Nu, a spus după un timp de gândire. Nu e secret. E o chestiune personală, dacă poți face diferența. Vrei să spui cuiva?

– Da. Lui Randy și lui Torfy, dar mai e cineva…De fapt, nu știu cât de serioasă e treaba.

– Unei fete? Dacă e o fată care are oarecare sentimente față de el, poate că se va duce să-l vadă.

– Da. O să văd ce zice și Torfy.

Ne apropiam de Fin. Mă întrebam dacă își va aminti unde mă lăsase data trecută.

– Ții mult la Torfy, nu?

Oare? Câteodată eram ca apa și uleiul.

– O admir. Face tot ceea ce mi-aș dori și eu să pot face. Socializează. Experimentează. Eu nu sunt bună la așa ceva. N-am încrederea pe care o are ea. E o persoană amuzantă, dar câteodată mă plictisește.

– Pe tine? Nu cred că poți să te plictisești vreodată. Să fii tăcută, da. Poate și timidă, dar nu plictisită. Și bineînțeles, obraznică!

Râdea și tocmai atunci am ajuns la poarta spitalului, exact în locul unde mă lăsase după bal.

– Cred că aici e, nu?

– Da. Noapte bună, Neil.

S-a aplecat să-mi deschidă ușa, la fel cum făcuse și atunci.

– Noapte bună, Clare.

De data asta a pus mâna pe umărul meu în timp ce spunea asta. Am continuat să tremur până la cămin.

Torfy stătea în pat, fără pantofi și cu ușa deschisă, citind o revistă.

– În sfârșit, mi-a zis. N-am putut să dau de Rawlings, dar am discutat cu Andrews și…

– Lasă asta. Deci, dorința ta de a mă duce cu tine la judecătorie a fost direcționată de Neil?

– Da., și m-a privit oarecum de sus. La naiba, îl știu dinaintea ta. De ce să nu-l oblig să facă asta? Stătea acolo, așteptând să intre la legist, și m-a întrebat de tine. I-am zis că o să fii la cafenea pe la unsprezece, unde el nu merge pentru că e plin de cei de la Fin. Așa că i-am propus să te aduc aici.

– Uite ce e, despre Ken Fiske…

– Tocmai îți spuneam că Rawlings… și s-a oprit. E ceva în neregulă? Legat de șobolanul ăla?

– Taci, Torfy. Doctorul Glaisher i-a dat o veste nu prea bună joia trecută. Nici nu știi ce prost mă simt. Cred că a trecut prin momente cumplite și de aici faza cu loviturile peste fund și cu atitudinea sfidătoare.

Torfy s-a ridicat, așezându-se în fața mea, cu ochi întrebători.

– Hai, spune. E bolnav?

– Leucemie acută.

– Dumnezeule! și oftă prelung. Săracul. Cine mai știe?

– Doctorul Glaisher și poate personalul de la laborator. Poate și rezidentul lui, și cam atât. Neil, bineînțeles.

– Asta voia să-ți spună? Din cauză că te gândeai să-l acuzi?

– În mare parte, da. Crezi că-ar trebui să-i spunem lui Sally Dane?

– Asta mă întrebam și eu. Acum o să fie rău de tot; de când a plecat el, o duce foarte rău. Nici măcar n-a încercat să se consoleze cu Johnny, deși întotdeauna a avut o pasiune pentru el.

– Atunci, poate că i-a spus el.

– Poate… și a luat peria ca să-și aranjeze părul. Clare, am o problemă.

– Una pe care n-o poți rezolva singură?

– Da. N-am destule detalii. Altfel aș ști ce să fac…Și n-am de gând să-l întreb! L-am întrebat pe Jeremy și n-am scos nimic de la el.

– Despre ce e vorba?

– Toby…Mi-a cerut să mă duc cu el la bal vineri.

– Și?

– Să mă duc?

– Nu văd nici un motiv de ce n-ai face-o.

– Și Leila? Dacă e logodit cu ea, nu e prea plăcut, nu crezi? Numai că el m-a invitat și anul trecut, dar eu deja aveam partener, așa că m-a făcut să-i jur că anul acesta voi merge cu el.

Îmi aminteam spusele lui Toby.

– Înseamnă că au o relație serioasă. Ce poate să mai zică?

– Da, dar nu vreau să mă duc cu un tip care e deja luat.

– Nu se știe dacă și ea va fi acolo. Mă mai interesez. Am oamenii mei.

– Ok. Atunci, merg.

A pus peria la loc și a rămas uitându-se la mine prin oglindă.

– Clare, îți amintești că mi-ai povestit despre un bărbat pe care ai fi fost gata să-l accepți fără să stai prea mult pe gânduri? Crede că știu cine e.

Mă îngrijora felul în care punea problema. Orice i-aș fi spus nu știam cum avea să reacționeze. Câteodată se entuziasma dacă reușea să rezolve problemele cuiva.

– Atunci, ține-o pentru tine, i-am zis. S-ar putea să te înșeli amarnic.

– Da, sigur.

Ți-am spus-o pentru că dacă e tipul la care mă gândesc eu, frate-meu Mick știe multe despre trecutul lui. Și ar fi interesant.

– Bravo lui! Acum, pot să mă duc să mă culc?

Fusese un avertisment din partea ei sau nu? Dacă da, atunci de ce mă mai dusese la judecătorie ca să-l întâlnesc?

– Da, atât am vrut să-ți spun. Mai era ideea că Andrews mi-a povestit că Rawlings a dat peste Ken duminică și i-a făcut testul de alcoolemie. Apoi l-a adus la spital cu mașina poliției, iar Jeremy s-a oferit să aducă el

mașina lui Fiske; a pălăvrăgit mult cu șeful de patrulă până ce acesta a acceptat să retragă acuzațiile la adresa lui Ken.

– Iar Jeremy n-a suflat o vorbă. Vezi, spiritul de echipă.

– Nu cred, zâmbi ea. E doar Jeremy. Poate fi o comoară când vrea. De ce atunci când…

– Noapte bună, Torfy. Și spor la agățat.

Capitolul 8

La secție nu erau probleme când am intrat pe tură, dar Sally stătea la biroul doctorului, înconjurată de hârtii. Arăta de parcă nu mai trecuse pe la baie de o săptămână, iar vocea îi era răgușită.

– Mănânc târziu în seara asta, mi-a zis. Am mai mult de jumătate din pacienți de trecut în registru.

– De ce?

Mi-am dat jos boneta și am aruncat o privire peste umărul ei.

– Ce naiba?

– Totul a fost scris pe bucățele de hârtie în loc de registru, începând cu ora douăsprezece.

În ultima oră numai asta am făcut. Poliția a vrut o fotocopie a nu știu cărei pagini și au promis că-l trimit într-o oră; ceea ce bineînțeles că n-au făcut. Îmi vine să urlu.

– Nici n-o făceau. Dar de ce nu i-ai scris în ordinea în care au venit?

– La început, așa am făcut. Dar la un moment dat a venit o mamă cu trei copii, și în timp ce eu mă uitam în urechea unuia, ceilalți au luat

foi. Nici măcar nu s-a deranjat să le ridice de pe jos! Dacă aș avea copii, i-aș…

– Gata! am liniștit-o eu. Nu e nevoie să stai, termin eu registrul.

– Sunt ordinele sorei Lamont. Zice că nu poți scrie până ce nu le fac eu, deci trebuie să-l aduc la zi înainte să plec.

Înseamnă că sora Lamont era nebună.

– De ce să stai tu?

– Pentru că din cauza mea s-au amestecat. Nu știu. Tot ce-am atins azi, am distrus. Cred că mă urmărește nenorocul, și s-a oprit ca să-și sufle nasul. Scuze, e una din săptămânile alea…

După tonul vocii ei, mai avea puțin și plângea.

– Fac un ceai, și-apoi mai vedem., i-am spus.

În timp ce așteptam ca apa să fiarbă, m-am închis în biroul sorei și am sunat la cămin, să întreb de ea. Cred că se gândea la un telefon din afară pentru că ajungând la aparat, a zis:

– Bună seara, aici Merry Lamont.

– Soră, sunt asistent Kennedy.

Pentru o clipă s-a făcut liniște; s-o fi întrebând de ce Dumnezeu o sunam dacă ea era liberă.

– Da, ce s-a întâmplat? iar glasul îi era puțin înțepat.

– Nimic. Dar am găsit-o pe sora Dane acum vreo două ore scriind în registru, și zice că e din ordinul dumneavoastră. Nu mi s-a părut adevărat și m-am gândit că e mai bine să întreb.

– Fata aia e nebună! Nu i-am spus așa ceva. Am zis doar să nu se mai scrie nimic în registru până nu e adus la zi; dacă nu se termină în seara asta, urgențele vor fi trecute tot pe foi.

– Așa mă gândeam și eu. Mulțumesc. O să-i spun să plece.

– Te rog. Și, soră Kennedy.

– Da?

– Crezi că lui Dane îi stă mintea în altă parte? Nu prea s-a descurcat săptămână asta. Azi după-amiază am certat-o și s-a pus pe plâns.

– Încerc să aflu.

– O fi vreun bărbat, nu?

– Poate. Noapte bună, soră.

Am dus ceaiul în cabinet.

– Poftim, bea. Și apoi șterge-o. E din ordinul sorei Lamont, dacă asta te preocupă.

– Cum? Dar a zis…

– A zis să nu trecem nimic până ce nu-l terminăm. Nu că trebuie să rămâi și tu. Am sunat-o. Ai înțeles greșit.

– Și ce altceva a mai zis?

– Nu prea multe. Doar că poate tu trăiești pe altă lume. N-a cerut niciodată cuiva să rămână peste noapte, în afara cazurilor de urgență.

A sorbit puțin ceai, apoi s-a lăsat pe spătarul scaunului.

– Se pare că am cam amestecat lucrurile, săptămâna asta. Sunt ca o cârpă, drept să-ți spun.

Așa și arăta. Sally Dane nu aștepta să treacă zile întregi ca să-și aranjeze părul, sau să nu se fardeze; și ce era mai grav, își rosese unghiile.

– Vrei să vorbești despre asta? am întrebat-o după un timp.

– Despre ce?

Nu se uita la mine.

Am hotărât să încerc. La urma urmei se putea doar enerva, dar n-avea atâta energie.

– Ken Fiske , nu? Poți să-mi spui, e mai bine decât să fierbi în tine.

– Probabil…Da, despre el e vorba. Știu că nimeni nu-l place; a avut o viață de nimic, într-un fel sau altul. Mama lui a fugit cu un generalist când el era copil, iar tatăl lui îi lua lui bursa ca să petreacă prin baruri, iar el și-a consumat vacanțele lucrând ca șofer de autobuz…mă rog, sunt multe lucruri de care se plângea. Dar cu mine a fost întotdeauna drăguț. Cheltuia o groază de bani ca să mă scoată în oraș. Și știam că mă place. De aceea..

Se uita prin mine, undeva departe.

– N-a sunat și nici nu mi-a scris. Nu știu unde e. Și...am crezut că e o treabă serioasă.

– A zis că o să țineți legătura?

A ezitat puțin.

– Am ieșit cu el vinerea trecută, și era cam abătut. Iar duminică era prea ametit ca să mai discutăm. Însă înainte era foarte mândru de noul lui post și-mi tot spunea că atunci când se va stabili, o să mă ia și pe mine la Londra; iar eu i-am zis că vreau totuși să-mi dau examenele finale…chestii dintr-astea.

– Nu ți-a spus că ar fi avut vreo prblema? Mă refer la vinerea aia.

– Nu, am crezut că nu se simte bine. De ce?

Nu știam dacă e bine să-i spun direct în față. Niciodată nu fusesem bune prietene, nu aveam timp una pentru cealaltă. De fapt, ea nu prea avea prieteni. Asta explica multe din toanele ei. Ea și Ken aveau multe în comun, dacă stăteam să mă gândesc.

– Dacă ar fi să afli ceva neplăcut, de la cine ai vrea să auzi?

– Despre Ken? și se încruntă. Vrei să zici…Are pe altcineva?

– Nu e asta…Așteaptă, vine cineva pe rampă.

Era domnul Wilkins, cel cu degetul inflamat.

– Am venit azi-dimineață la control, și nu arăta prea bine, iar doctorul mi-a spus să revin dacă durerea persistă.

– Intrați ca să vă văd.

Sally și-a vârât capul pe ușă.

– Kennedy, să știi că rămân până îmi spui tot.

– Bine, dar s-ar putea să ia ceva timp.

A dat din cap și s-a întors la registru.

Nici nu știam cine e medicul de gardă. Îmi ziceam că dacă e Neil, o să-l rog să-i spună el, dar dacă era altcineva, tot eu va trebui s-o fac.

Mâna se infectase aproape complet.

– Ce naiba ați făcut?

– Nimic, soră.

– Dar nu se poate. Ați dat jos bandajul acasă? Nici cel mai prost asistent nu v-ar fi bandajat așa de rău.

– Păi, da, l-am dat jos. Mă durea, dar soția mi-a pus niște alifie și..

– Ce v-am spus eu despre unguente? Acum trebuie să chem doctorul. Așteptați.

Am sunat.

– Trimite medicul de gardă, te rog. Și nu-mi spune cine e, să fie o surpriză plăcută. Încă n-am avut una pe ziua de azi.

Thomas era amuzat.

– Cum spui tu. Ceva detalii?

– Mână infectată. Ieri era doar degetul , dar doctorița Bellman nu s-a uitat la el de atunci.

– A, da? Atunci, mai bine o lăsai tot pe ea.

– Mda.

Doctorița Bellman, specialistă în leacuri băbești, împreună cu doctorul Mac, specialist în siropuri medicinale, erau doi dintre medicii care făceau umbră degeaba spitalului.

Am aruncat o privire în cabinet. Sally se uita undeva în gol în timp ce-și bea ceaiul.

– Una din isprăvile doctoriței Bellman, am zis. Vine medicul de gardă. Nu cred că mai durează mult.

Nu era Neil. Nu era nici măcar bărbat. Era Leonora Kirk. A înjurat ușor văzând imaginea jalnică a brațului, dar l-a curățat cu multă delicatețe.

– Bisturiu, soră. Trebuie să fac niște crestături aici. Nici n-o să simtă, rana e prea adâncă.

Am privit-o lucrând. I-am pus o soluție și l-am trimis acasă după ce l-am făcut să promită că n-o să se mai atingă de bandaj.

– E urâtă treaba cu doctorul Fiske, mi-a spus în timp ce se spăla pe mâini.

Nu eram sigură dacă știa despre boală, sau dacă se referea la cazul Emery. Așa că m-am abținut.

– Într-adevăr.

– Bietul Galisher a aflat din întâmplare, știi. Când i-a făcut o analiză de sânge pentru noul post. Astfel de boli îți dau întotdeauna bătăi de cap.

Trebuia să gândesc repede. Dacă ea, ca nou-venită știa, înseamnă că și alții aflaseră. Sally o putea auzi de la oricine. I-am arătat sorei că ea e acolo, după care am închis ușa.

– Va trebui să-i spun eu, nu?

– Nu prea-ți pace. Vrei s-o fac eu pentru tine?

Am acceptat, chiar dacă lui Torfy n-avea să-i convină. Era destul de nouă pentru unele persoane. Cu asemenea mâini delicate, îmi ziceam că trebuie să aibă și o inimă bună.

– Dacă doriți. Poate sună mai bine de la cineva care nu e deloc implicat. De la cineva autoritar. Chiar vreți s-o faceți?

– Pune-mă la încercare, și mi-a întins prosopul. Dă-mi zece minute și vino să dregi lucrurile.

Abia după vreo douăzeci de minute i-am auzit pașii pe rampă. Am luat un pic din coniacul sorei Lamont și i l-am dus lui Sally.

– Dă-l pe gât, i-am spus. Și du-te direct în pat. Dacă o iei pe ieșirea de urgență, nu te întâlnești cu nimeni. Oricum, e trecut de zece.

A luat câteva șervețele din pachet ca să-și șteargă ochii, apoi a sorbit puțin câte puțin coniacul.

– Trebuie să mă duc la el, Kennedy.

– Bineînțeles. Cineva o să te înlocuiască. Sora va înțelege.

Apoi mi-am adus aminte că Torfy era liberă sâmbătă și că n-ar fi vrut să meargă la bal direct de la muncă. Dacă o luam eu, trebuia să stau până miercuri. Deci, rămânea doar Luke, iar el nu le prea avea cu schimbul de ture.

– Du-te sâmbătă, i-am sugerat. O să stau eu pentru tine.

– Dar nu poți, mai ales că vineri ești de gardă.

– Cum să nu! Vin la zece jumătate și stau până seara.

– Dar ai mai puțin de trei ore ca să te odihnești.

– Și? N-o să mor. Vorbesc eu cu sora.

– Nu știu de ce ești așa de drăguță cu mine.

– Nici eu, sincer, dar cu toții am trecut prin momente grele. Acum, du-te la culcare, și nu-ți face griji. Îți dau niște somnifere?

– Nu, mersi. E mai bine, acum că am înțeles totul. Mi-era groază că nu știu nimic.

Mie mi se părea și mai groaznic faptul că el mai avea doar câteva săptămâni, sau luni de trăit, dar nu toți gândeam la fel.

N-am mai avut urgențe până spre dimineață. Așa că până la pauza de masă am avut timp să completez registrul. Atunci am găsit un bilețel de la Sally, pe care-l uitase printre hârtii. Zicea: A sunat domnul Rogers și a zis: "spune-i sorei K că a fost mai întâi în față, apoi în ceafă, și apoi în șale".SD. "În șale" era aspectul cel mai important. Am împăturit bilețelul, l-am pus în buzunar și mi-am cintinuat lucrul. "Măcar un lucru bun pe ziua de azi", mi-am spus.

Când sora Hatherley a venit să mă înlocuiască pentru masă, am aflat imediat:

– Soră, ai auzit despre bietul Fiske. Se zice că are leucemie.

De mult învățasem să nu mă mai mir cât de repede circulă veștile.

– Și cum ai aflat despre asta?

– La masă. Cel puțin sora Hodges știa și mi-a zis și mie.

– Și ea de unde știe?

– Să mă gândesc dacă mi-a zis, apoi brusc, fața i s-a luminat. Vrei să afli de fapt cum de a ieșit toată chestia la iveală printre rezidenți, nu?

– Exact.

– Asistentul-șef le-a comunicat tuturor rezidenților. El, doctorul Sargent și doctorul Gibbon o știau dinainte, bineînțeles. Se zice că Gibbon știa chiar de joia trecută.

Deci, Jeremy chiar fusese un egoist la faza asta.

– La masă se întrebau dacă sora Dane a aflat. Era destul de apropiată de el. Tu ce crezi?

– Știe. Ca și mine.

– Da? Dar cum?

– Am sursele mele.

Cu siguranță, avea să se gândească la Jeremy. Dar asta era nimic pe lângă ce avea să creadă când îl va vedea că vine să mă ia duminică, tocmai când asistentele încep să se trezească.

Eram aproape de cantină când mi-am dat seama că de fapt Jeremy nu mă putea lua. O înlocuiam pe Sally și ieșeam la nouă și n-aș fi fost bună de nimic, în afară de un somn adânc. Iar dimineață trebuia să mă întâlnesc cu șefa.

***

Am așteptat până la nouă jumătate ca secretara să mă poftească înăuntru.

– Data viitoare să vă faceți o programare. Știu că doctorița Tetlow nu și-a făcut, dar doctorița Macintosh o agreează mai mult. Astfel, își poate rezerva orele dimineții pentru oamenii de noapte.

Asta era încă o schimbare de orar, dar avea să reducă din timpul de așteptare, după o noapte de gardă.

– Bună dimineața, Kennedy. Te rog să iei aminte că de-acum am să-mi încep ședințele la opt și un sfert, în loc de ora nouă, pentru binele personalului de noapte. Ia loc.

Doctorița Tetlow nu ruga pe nimeni să se așeze, în afară de asistenții-șefi.

Și-a încrucișat mâinile pe piept.

– Așadar? Ai veni să-mi dovedești că doctorul Fiske nu era în stare să-l consulte pe Emery?

Glasul îi era mult mai poruncitor decât data trecută și o înțelegeam.

– Nu.

– Nu? Adică nu poți?

– Aș putea, dar în situația de față nu-mi permit s-o fac.

– Desigur, și-i reveni culoarea în obraji. Dar mai era și altceva.

– Am spus că nu cred că a murit din cauza loviturilor de la cap, și cred că aș putea-o dovedi dacă…

– Ai foarte mare dreptate, soră!

– Știați?

– Bineînțeles. Doctorul Glaisher a venit la mine după autopsie. Chiar a confirmat diagnosticul pe care îl dădusei tu, adică…?

– Uremie, din cauza rinichilor zdrobiți.

A zâmbit pentru prima oară cu toată gura. Era uimitor cât de mult o întinerea.

– Bravo! Și ce te-a determinat să ajungi la concluzia asta?

Era o provocare, așa că am lăsat-o să creadă că analizasem mult problema. Profesorii mă plictisiseră deja cu ceea ce ei numeau " deducții", și chiar generațiile mature de medici, care apelau deseori la așa ceva, nu erau neapărat înzestrate cu un al șaselea simț, ci pur și simplu gândeau rațional.

– M-am gândit la toate cazurile asemănătoare pe care le-am întâlnit, i-am răspuns. N-am văzut niciodată ca respirația să se înrăutățească astfel, în afara cazurilor în are venea de la rinichi, fie din cauza rănilor de la cap; acestea ar fi trebuit să fie mult mai grave, sau să aibă sistemul

respiratorblocat. Deci am conchis că a fost lovit în rinichi…Și cred că ei l-au consultat doar în zona capului.

– Doctorul Glaisher și-a dat seama de asta, soră. Și ai fi auzit și tu dacă te-ai fi dus în sala de judecată azi dimineață.

– Am găsit un martor care a văzut scena și…

– Și te-ai gândit să-mi spui în caz că nu se afla?, zise ea amuzată.

– Îmi pare rău. A fost o prostie din partea mea. Dar nu știam că se confirmase, și nu eram sigură că tipul o să spună poliției. Sora Duffy mi-a dat a înțelege că s-au uitat doar la cap.

– N-a fost o prostie cum zici. Poate că aveam de-a face cu un medic ineficient sau cu unul neglijent. Iar sora Duffy știa că Glaisher încă mai avea de lucru. În cazul în care spitalul ar fi fost implicat, trebuia să avem și opinia medicului legist.

– Desigur. Mulțumesc, și m-am ridicat să plec.

– Încă un lucru, și a luat o foaie din sertar. Mai ia loc un moment, și s-a uitat pe foaie. Ai fost una din persoanele care a semnat protestul ăsta împotriva bonetelor, din câte văd aici.

– Așa este.

– Foarte bine. Ești îndreptățită să-ți exprimi opinia direct. Dar n-am aflat niciun motiv, încă. Sunt gata să aud o explicație rațională, cu motivație cu tot. Cu toții vreți să vă întoarceți la vechile uniforme, dar nu văd de ce. Am luat câteva păreri, acum o vreau și pe a ta.

Singura mea explicație nu putea fi spusă, asta pentru că eu aveam o problemă cu faptul că Fiske se lega de "aura" mea.

– În primul rând, pentru că nu-mi plac…Arată de doi bani. Se pleoștesc dacă plouă pe ele, sau intră la apă.

– Care ploaie, soră? N-a căzut nici un strop de când le aveți.

– Păi, asta cred cei de la alte spitale. Știm că ar trebui să fie mai ieftine, și mai ușor de spălat, dar nu e așa. Trebuie să le întindem ca să încapă pe cap după ce le călcăm și-așa mai departe. Suntem gata să le cumpărăm noi, numai să le avem pe celelalte înapoi.

– Înțeleg. Acum, pune-te în situația mea, soră. Aș putea să vă las să faceți asta. Apoi ar trebui să le ordon generațiilor următoare să facă la fel. Îți dai seama câte plângeri mi-aș auzi pentru faptul că spitalul nostru nu are bonete ca celelalte spitale? Să fim sinceri. Regulile sunt pentru toată lumea.

– Nu e adevărat. Le-ați putea spune: "Purtați ce este sau cumpărați-vă!".

– Da, dar apoi mai sunt și halatele. Or să fie jumătate de un fel și jumătate de alt fel.

– Ba nu, pentru că nou– veniții or să poarte halatele de unică folosință și-or să-și dea seama că nu le place, și apoi vor dori să le aibă pe cele vechi, la fel ca și medicii acreditați, ceea ce pentru ei va fi un privilegiu.

– Pentru unii. Nu uita că mai sunt și frunze uscate prin pădure. Dar spune mai departe.

– N-ar trebui să mai avem asistenți.

– Acum mă înveți cum să-mi fac treaba, soră?

Încă mai zâmbea, dar cu o lucire stranie în ochi.

– Recrutarea personalului îmi dă cele mai mari bătăi de cap. Dacă în timpul unui interviu ar trebui să te decizi pe loc care dintre candidați e mai leneș sau mai lacom decât celălalt, care e mai potrivit, crezi că ai putea? Dacă da, atunci te pun în locul meu! Cum îmi sugerezi să mă feresc de posibile eșecuri?

– Nu știu. Dar sunt sigură că orice șef de personal are un instinct pentru așa ceva. Cred că singura soluție este să acordați mai mult timp la interviu; să faceți o zi specială doar pentru asta.

– Adică?

Aici mă prinsese. Îmi doream să nu fi deschis gura.

– Poate, dacă ați avea mai mulți șefi de personal....deși e un plan cam complicat.

– Deci, acum începi să înțelegi că nu e așa de simplu cum ai crezut. Administrația nu stă degeaba..în ciuda tuturor bârfelor. Te interesează problema asta? Dacă da, spune-mi, și după doi ani de experiență te pot recruta. Acum, ești liberă; și mulțumesc pentru vizită.

Așadar, moartea lui Emery n-avea să fie pusă pe seama noastră până la urmă. Mă făcusem de râs încă o dată. Deși disputa pe seama bonetelor m-a bine dispus.

Torfy ieșise devreme. Mă întrebam dacă se dusese din nou la judecătorie, ca să vadă cum irlandezul este condamnat. I-am lăsat un bilețel în cameră cu privire la situația lui Sally și la plecarea ei la Ken, după care m-am culcat.

Somnul m-a prins gândindu-mă la Neil. Încă mai simțeam un fior în locurile pe care el le atinsese. Nu mai trecusem printr-o asemenea senzație. Și nici nu întâlnisem vreo persoană care să-mi producă asemenea emoții.

Capitolul 9

La nouă și cinci un bărbat în vârstă îl aștepta pe Randy pe canapeaua din cabinet.

– E supraveghetorul de la complexul din strada Carver, îmi spuse.

– A fost bătut?

Nu era nici prima și nici ultima oară.

– Așa se pare. A fost adus de polițiști. I-au luat o declarație și au plecat. Ziceau că făptașii sunt hoții de cabluri. Dar nu e așa de rău. Vine imediat cineva să-l vadă.

– Cam devreme pentru o asemenea ciomăgeală, nu?

De obicei astfel de conturi se reglau noaptea.

– E întuneric. Ar fi fost mai vizibil mai târziu. Cu tot traficul ăsta și cu atâta zgomot, nimeni nu-i aude.

L-am privit în timp ce se îmbrăca de plecare.

– De ce te-ai dus să te plângi curantului?

– Eu și cu Tina am considerat că e mai bine așa…Oricum, se pare că Fin a ieșit cu fața curată. Ai auzit de caz. Nu?

– Nu.

– L-au acuzat pe Flaherty de crimă, el a pledat nevinovat, bineînțeles, deci cazul va merge la Înalta Curte. Doctorul Glaisher a spus că moartea lui era inevitabilă, pentru că ambii rinichi îi fuseseră sfărâmați. Deci, căzătura din pat n-a avut niciun efect asupra lui.

– Mersi, acum poți să pleci.

Eu m-am întors la pacientul care încă nu fusese verificat de un rezident. Randy îi curățase rănile de la cap; avea doar o umflătură și o tăietură. A trecut ceva timp până când Janey Watts a venit să-l vadă. După cazul Emery, trebuia să fim foarte atenți cu orice zgârietură. Nici regina n-ar fi fost examinată mai atent decât domnul Goldrigg. Nu i-a lăsat să-i scape nici un reflex, niciun colțișor al corpului. Deja mă plictisisem când ea s-a hotărât în sfârșit să dea diagnosticul: rană occipitală tratată, în rest nimic anormal.

– Îi pun un pansament? am întrebat-o.

– N-are nevoie, îi punem doar o picătură de Nobercutan, ca să-i închidă rana.

A rămas până după plecarea pacientului doar ca să privească. L-a urmărit de pe geam, apoi s-a întors la mine, cu un zâmbet în colțurile gurii.

– Care-i treaba de a durat atâta până să vină doctorul? am întrebat.

Puteam să jur că Janey era mai puțin roșie în obraji înainte, dar poate din cauza luminii.

– Ah, cred că e pe-aici pe undeva. La o cafea cu șefa. Ea mai rămâne să verifice registrele din când în când…E destul de drăguță, nu crezi? Și foarte ageră la minte.

– Da, e mai activă decât doctorița Tetlow.

Dar are și douăzeci de ani mai puțin…Rămâi aici până te cheamă?

– Aștept să vină curantul. Dar cred că n-ai nevoie de mine. Aș vrea să mă duc să-mi spăl părul. Am avut cea mai mizerabilă bandă de pacienți de anesteziat azi.

Ciudat; cu toții ne spălam zilnic, iar părul cel puțin de trei ori pe săptămână, mai ales pe secția mea. Aici veneam în contact cu oameni în starea lor naturală; deși majoritatea erau curați, mai vedeam și câțiva nespălați. Problema spălării părului era la ordinea zilei, ca și timpul pe care ni-l mânca din orele noastre libere. Nu mă gândisem niciodată că și rezidenții aveau aceeași problemă. Erau solicitați mai des decât noi și poate că li se părea cam dificil să se abțină.

– Du-te. O să încerc să n-am nevoie de tine.

După o jumătate de oră, am auzit salvarea. De data aceasta, asistentul a adus mai întâi căruciorul și s-a întors să-l ajute pe șofer. Ceea ce era ciudat; însemna fie că au un pacient foarte greu, fie echipajul de pe ambulanță era nou. Ultima variantă părea cea corectă pentru că intenționau să ducă pacientul în direcția opusă, dacă nu-i strigam eu.

Dar când asistentul s-a întors, l-am recunoscut imediat.

– Nu, soră, ăsta merge direct sus. Din ordinul doctorului Huzley.

Ceea ce însemna că era un caz pe viață și pe moarte, și se întorceau mai târziu ca să-mi dea detalii pentru ca eu să pot completa registrul.

În timp ce așteptam a sunat telefonul. Era mama.

– Poți vorbi un minut? Te-am sunat să-ți transmit un mesaj de la tatăl tău. A fost așa de mulțumit că te-a văzut ieri, dar a zis că arătai puțin cam obosită.

– Și masajul?

– A, da. Nu prea știu la ce se referă, dar cred că tu știi mai bine.

Mi-a spus să-ți comunic că l-a văzut pe doctorul Hamilton, și că răspunsul este da, dar e secret până săptămâna viitoare, iar numele e Gibbon.

– Gibbon? am țipat eu fără să-mi dau seama. Mamă, ești sigură că a spus Gibbon?

– Foarte sigură, draga mea, pentru că mi-a adus aminte de castelele de fildeș.

– Ce castele de fildeș? am întrebat-o gândindu-mă că stare ei se înrăutățea.

– Păi, la dinți. Numai că ăia se numeau Gibbs. Mă rog, mi-am zis că dacă mă gândesc la castelele de fildeș o să-mi aduc aminte și așa s-a întâmplat.

Deseori mama făcea legătură între reclamele de la televizor și anumite idei pe care le avea.

– Mersi. Dar de ce nu m-a sunat el direct? Atunci, aș fi știut cu siguranță.

– Pentru că s-a gândit că mi-ar face plăcere să vorbesc cu tine. Ești ocupată? Ai multe urgențe?

– Cu miile. Nu auzi ce forfotă fac? Mai bine mă duc înainte să nu dărâme totul. Spune-i tatei că-mi place noul lui ajutor.

– Are unul nou? Vai de mine; nici nu se obișnuiește bine cu unul că și pleacă. De ce nu-și găsește unul de încredere?

– Mamă, trebuie să avanseze și ei; nu pot să rămână începători toată viața.

– Mda. Mie îmi place continuitatea, apoi s-a oprit pentru o clipă să-și sufle nasul. Am răcit din nou. Tatăl tău zice că e din cauza alergiei, dar nu-l cred. Nu sunt doctor, dar știu când răcesc.. Și după cum

spuneam, îmi place continuitatea. Dacă ar fi să schimb femeile zilnic, aș înnebuni.

– Așa e. Ai grijă de tine. Știi rețeta mea– multă supă de ceapă. Mi-a părut bine să te aud.

– Noapte bună, draga mea. Să fii cuminte.

– Încerc..

Când m-am întors, ambulanța tocmai pleca. Mi-am făcut un semn în registru să nu uit să trec detaliile pacientului. Era cam lipsit de coerență, ca și urgențele, de altfel.

Hodges a venit să mă înlocuiască pentru a doua oară. Ce m-a surprins, a fost că a venit devreme. Cei care sunt schimbați normal, trebuie să aștepte a treia tură de mâncare.

– Ce s-a întâmplat? Rezidenta ta nu mă mai place? Sau ești la dietă?

– Ambele. Ai distrus-o, pentru că știai înaintea ei de Ken. Credea că doar ea le știe pe toate…Cine ți-a spus, dacă nu te superi?

– Nu mă supăr.

Mi se părea interesant să păstrez puțin misterul, dacă tot îi plăcea așa de mult. Dar cum de mă schimbă doctorii de la Chirurgie? Vrei și o masă la schimb?

– M-am gândit că o să-ți prindă bine. Iar sora Duffy nu se supără că te schimbăm noi, atâta timp cât o facem.

– Poate. N-am văzut-o pe-aici niciodată. Înseamnă că nu poți să-mi spui cum e mâncarea, dacă n-ai încercat-o, nu?

– O să fie o surpriză.

Cei mai mulți chirurgi luau masa în prima tură, odată cu începătorii. Astfel încât ultimii să poată apela repede la doctori în caz de nevoie doar trecând în partea cealaltă a clădirii, fără să-i mai caute. Se aplica doar în

cazuri extreme, când un telefon ar fi tras mult de timp. La fel se întâmpla și în tura a doua de servire.

M-am așezat și eu cu un grup de chirurgi și le-am povestit disputa pe care o avusesem cu șefa pe tema bonetelor și problemele ei de organizare.

– Și ce-ar putea spune dacă pur și simplu ne-am întoarce la cele vechi? a întrebat o fată. Și n-a mai zis nimic?

– Ar zice că nu face parte din uniformă, i-am răspuns. Dar sunt dispusă să încerc și asta.

Ceea ce era adevărat. Mă gândeam la posibilitatea asta încă de la faza cu Ken din noaptea aceea. Acum îi puteam ierta orice, deși amintirile încă nu-mi dădeau pace. O aură adevărată n-ar fi stricat, dar una de hârtie părea ieftină, și chiar sclifoseala de care mă acuza el mi se părea o falsă impresie.

– Le-a mai predat cineva? Eu n-am făcut-o. Or să le arunce, și-ar fi păcat. Poate vom avea nevoie de ele într-un alt spital. Eu o păstrez pe-a mea.

Și ceilalți erau de aceeași părere. Până să ajungem la desert, hotărâsem ca în seara următoare să apărem toți la serviciu cu cele mai frumoase piese pe care le aveam, călcate la dungă.

– A luat careva din voi vreo urgență? am întrebat înainte să mă întorc pe secție. Pentru că încă n-am primit datele.

– A fost unul pe care l-au dus direct în sala de operații, nu? a răspuns unul dintre ei. Mi s-a părut că am auzit un pat în lift.

– În primul rând că eu l-am auzit, a zis sora-șefă. A avut vreunul ceva? Neprimind niciun răspuns s-a întors la mine. Asta este. Poate c-a fost o fantomă. Eu n-am avut nimic la Intensivă.

– Dar a venit un pacient. Dobson l-a adus și am vorbit cu el. Se poate să fi fost vreun rezident bolnav pe care l-au dus direct în cameră?

– E o idee. Ce a zis șoferul? A menționat de sala de operații?

Cred că ne-am gândit la același lucru.

– Nu, a zis că vine direct sus. Și că era din ordinul doctorului Huxley.

– Poate că e vorba de piciorul rezidentului său. Știu că avea mai demult probleme.

Era prima oară când auzeam despre asta, dar n-am apucat să spun că Soames a turuit mai departe.

M-am oprit pe hol, ca să discut cu Thomas.

– Luminează-mă, i-am spus. Le știi pe toate. Cineva are ceva de ascuns.

– Ce anume, soră? și și-a scos căștile, apoi a blocat câteva linii telefonice.

– E foarte misterios. Mai întâi, tu nu poți să dai de medicul de gardă. Apoi cineva e adus pe o targă și nu ajunge în niciuna dintre zonele de spitalizare. Poate că s-a dus în sala de operații. Se poate să fie vorba de un rezident bolnav? Dacă nu, nu se pune la socoteală, nu-i așa? Nu sunt pusă ca să observ prea multe, dar pe ăsta chiar l-am văzut.

– După cum spui, sună puțin ciudat. Probabil că…

Expresia feței i se schimbase și s-a întors din nou la masa lui. Nu mă putea prosti cu așa ceva, nu eram sora Duffy, deși figura lui părea să spună că aceasta se află în spatele meu.

– Soră Kennedy!

N-am trimis pe cineva să te înlocuiască doar ca să stai la bârfă cu portarul, nu?

M-am întors cât de ușor am putut. Trebuia să se întâmple odată și-odată; spatele lui Neil tocmai se pierdea după colț. Acum avea să adauge și portarii pe lista lui cu rezidenți și cu polițiști. Dar ne împăcasem pentru un nou început.

– Nu, soră, am răspuns rușinată. Tocmai mă întorceam.

– Atunci, grăbește-te. Toți ceilalți s-au întors pe secțiile lor. Trebuia să fii tu ultima care pleca de la cantină.

Nu i-am mai spus că eu ajunsesem ultima. Nu merita. Mi-am cerut scuze și am plecat.

La baza rampei am aruncat o privire pe partea opusă a spitalului. Luminile din sala de operații erau aprinse, dar nu cele principale. Unele fuseseră stinse, deci acolo se lucrase. Era posibil și să fi fost o urgență care n-avea nevoie de aprobare. Asta explica și prezența patului din lift. Dar nu explica și ambulanța și targa pe care o văzusem, doar dacă ideea lui Soames era corectă. Oricum nu era vorba de Neil. Tocmai îl văzusem. Acum eram sigură, așa că am încetat să-mi mai fac griji.

El aștepta în biroul doctorului, discutând cu Hodges. Se uita pe geam cu spatele la intrare, ca de obicei.

– Deci, doctorul dat dispărut s-a întors, a zis . Thomas era pe cale să sugereze că te-ai evaporat de tot.

– Nu e așa, a remarcat el. Hodges și-a dat ochii peste cap și a strâmbat din nas, semn că nu era în toane bune.

– Friptură de miel și budincă de ciocolată, i-am spus ei în timp ce ieșea pe ușă.

Apoi m-am întors către el.

– Janey Watts a venit cu o idee mai bună. Zicea că ești la o cafea cu șefa. E adevărat?

– Nu. Și apropo de cafea, hai să lăsăm deoparte niște reguli, Clare.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi ca tu să faci cafea pentru amândoi.

A încercat să surâdă, dar nu i-a ieșit.

– Cu mare plăcere.

Evident, era o regulă pentru el și alta pentru Jeremy și pentru polițiști. Nu prea era logic.

– În cești speciale, sau în cele normale?

– În cele normale.

Am aprins focul și am scos laptele din frigider; el s-a așezat în scaunul sorei, eu pe cel opus, cu cafeaua în mână. Privirea i-a rămas pierdută în cană, la fel ca la bar. Ceva îl rodea, cu siguranță.

– Neil, ce s-a întâmplat? am întrebat cât am putut de delicat.

– De ce spui asta?

– Arăți la fel cum arătam eu înainte să-i spun lui Sally despre Ken.

– Și i-ai spus?

– Nu, a făcut-o doctorița Kirk. Se pare că toți știau, și nu mi-aș fi iertat-o dacă și ea ar fi auzit prin telefonul fără fir. Chiar am întrebat-o de la cine i-ar plăcea să audă niște vești proaste. Dar…

– Ce întrebare! Oamenii nu prea au ocazia să-și aleagă informatorii…Dar tu? Tu ai avea de unde alege?

– Un bărbat, am răspuns sigură pe mine. Unul atent, pe al cărui umăr s-ar putea plânge. Pe-al femeilor nu se poate.

Apoi m-am uitat din nou la el. I se citea totul pe față, dar nu știam ce.

– Vrei să spui că s-ar putea să te aleg pe tine? Ce este? Spune-mi odată! Nu sta acolo ca îngerul morții!

– Nu e chiar atât de rău, dar aș fi putut să fiu.

– Torfy?

Știam că toți cei la care țineam erau în regulă.

A scuturat din cap.

– Clare, mai devreme am lipsit pentru că am fost la un consult cu doctorul Huxley. Știi că rezindentul lui e liber weekendul ăsta și s-a gândit să lucreze cu un om mai tânăr, de dragul vremurilor trecute.

– Da? m-am încruntat eu.

– Se zice că doctorii nu sunt buni pacienți.

S-a ridicat și s-a dus la fereastră, unde a rămas pe jumătate întors spre parcare.

– Cel de care-ți spun a amânat-o prea mult. Dintre toți oamenii, ar fi trebuit să știe cel mai bine, dar…Cea mai complicată hernie pe care am văzut-o vreodată. A avut un șoc teribil. Nu m-am gândit.

Eram șocată, confuză.

– Ajungem și acolo, Neil. Cred că e din cauza sindromului turelor de noapte. Vrei să spui că te-ai dus la un consult pentru doctorul Huxley și ați operat împreună?

– Da. Iar sora Duffy a vârât frica în toți rezidenții de la Chirurgie și a pus-o pe Hodges să te trimită la masă. Ca să nu-ți dai seama.

Atunci am realizat totul. M-am dus la el.

– Neil, e cumva tata? Numai că nu văd cum…

M-a prins de tâmple.

– Da. Dar e în regulă. Cred. Dar nu mai avea mult.

M-am prins de gulerul lui cu putere.

– Dar mama m-a sunat în timp ce ambulanța era aici. Mi-a transmis un mesaj de la el.

– Ca să-ți distragă atenția. N-am vrut să te îngrijorezi până nu știam care-i situația.

Pentru asta o iubeam mai mult ca niciodată.

– Când pot să-l văd? Unde e?

– Încă nu. E la Intensivă.

Mi-am amintit de Soames la masă, și de faptul că nu divulgase nimic.

– Este foarte bine îngrijit. Și voi sta și eu toată noaptea. Bine?

Atunci, chiar că am plâns pe umărul lui. M-a ținut în brațe ca să mă descarc; i-am simțit căldura; îmi inspira siguranță.

– Scuze, i-am zis când m-am ridicat, poate că aveam nevoie să fac asta.

– Știu. Acum așază-te și bea ce ți-a mai rămas din cafea.

L-am ascultat; imediat ce m-am așezat, m-au năpădit gândurile și mi-am dat seama cât de bine plănuit fusese totul. Ambulanța care plecase imediat, Hodges care tăcuse mâlc, tot personalul de la Chirurgie care mă ținuse ocupată, și rezidentul începător pe care-l luase gura pe dinainte.

– Al naibii, tot spitalul, am izbucnit. Toți au avut de-a face cu tata. Ce drăguț din partea lor. Chiar și sora Duffy, mustruluindu-mă că-l țin pe Thomas de vorbă. Credeam că tu ești de vină…

– Draga mea, dacă nici doctorii sau asistenții nu sunt binevoitori, atunci cine e? Ăsta înseamnă profesionalism.

– Dar ați făcut-o pentru mine. E incredibil.

– Și tu ai fi făcut-o pentru Sally…Și a fost și pentru tatăl tău. Nu prea putea să vorbească, dar a spus totuși un lucru: " N-o speriați pe Clare". Și la urma urmei, el e vedeta. Noi doar faceam ce ni se spune. Vezi, ai și avantaje dacă ești fata profului, chiar dacă ți-e greu să crezi.

– Bietul tata. Știu de ce nu s-a îngrijit atâta timp. Nu și-a făcut anestezie niciodată– era una din fobiile lui secrete. Nostim, nu?

– – Într-adevăr. Mai târziu, când ne va părăsi, îți voi aminti de asta și o să râdem împreună.

– Doamne ferește! Mai e și mama. Nu putem s-o lăsăm să aștepte vești de la noi. Cineva trebuie…

– Stai, stai. Ea te-a sunat din cabinetul chirurgului, îndată ce Huxley a adus-o.

– E aici?

– Acum se odihnește într-una din camerele pentru mame de la Pediatrie. O s-o vezi dimineață.

– Dar cei de la Pediatrie sunt toți la masă și… Vrei să spui că sora i-a anunțat și pe ei?

– Nu, eu am făcut-o. Clare, vreau să mă întorc la Intensivă. Ești bine, da?

– Da, dar dacă se întâmplă ceva, vii tu să-mi spui. Dacă poți.

– Îți promit.

L-am urmărit cu privirea în timp ce cobora, cu ochii pe linia părului ce-i cobora lin pe gât; acolo aș fi dorit să-l ating. Gestul îmi dădea o liniște interioară.

Capitolul 10

Pe la șapte dimineața, sora Duffy și-a făcut simțiți pașii pe hol. Fluiera, dintr-un motiv știut doar de ea. N-o mai auzisem și nici nu surprinsesem pe cineva fluierând o melodie a celor de la Beatles până atunci. Cu toate acestea, când a apărut în ușă, avea o figură împietrită și mi-am dat seama că nu intenționa să intimideze lumea prin expresia feței, ci pur și simplu așa arăta ea.

– Nu te ridica, mi-a zis, căci mă ridicasem din obișnuință. Fluieram că să-ți dau a înțelege că e totul în regulă. Vine și medicul de gardă imediat. Zicea că dacă-l vezi pe el primul, o să crezi că sunt vești proaste. Nu voia să te sună din același motiv.

Apoi a plecat. Neil a sosit la scurt timp.

– Își revine repede., a început el. Poți să arunci o privire când ieși din tură, dar fără ca el să știe. Presiunea sângelui e în creștere. Bătrânul e rezistent, altfel n-ar mai fi printre noi.

– Slavă Domnului. Neil, cred că ești așa de obosit, am zis și m-a pufnit râsul, cred că de ușurare. Trebuie să te bărbierești.

– Da, mă și duc.

A continuat să mă privească, de parcă îmi făcea porteretul.

– Sau mai bine nu. O să împrumut lama doctorului de la Accidente Ușoare. Mai am ceva de făcut înainte de micul dejun.

– Dar e moarte curată.

– Întotdeauna fac așa.

I-am adus un prosop curat dintr-un set nou pe care sora încă nu-l începuse și l-am așteptat.

– Acum mai merge? a întrebat când s-a întors.

Își recăpătase pielea fină și culoarea din obraji.

– Mai bine, deși înainte parcă erai mai interesant. Dar pentru ce te pregătești?

Eram atât de aproape unul de celălalt, încât puteam să-i ating obrazul.

– Nu pot să-ți arăt doar privindu-te, și m-a cuprins cu mâinile. Clare, îmi dai voie? Te rog!

Sunt lucruri care nu pot fi descrise în cuvinte. Mi-ar trebui ceva asemănător luminilor, bijuteriilor, culorilor, parfumurilor, decorurilor catifelate, ca să exprim cum e să fii sărutată de Neil Sargent în mijlocul holului de la Urgențe, la ora șapte dimineața, într-o superbă zi de octombrie. Alții au făcut-o pentru mine. Asistent Weaver, Jessie Bloom și Randy care au intrat pe rând și care au zis că deasupra noastră parcă se spărgeau focuri de artificii. Eu am adăugat că nu doar deasupra, ci și înlăuntrul meu.

Neil a plecat la puțin timp după venirea lor. L-am auzit pe Jessie plângându-se în urma lui:

– Cine mi-a folosit lama de ras?

Iar Cathy l-a întrerupt, oarecum îngrijorată:

– Sper că e serioasă treaba. Dacă nu, o să-i distrugă fetei inima aia timidă.

Era interesant de știut ce credeau alții despre mine. Torfy îmi spusese întotdeauna că sunt timidă, dar câte nu spunea ea de obicei? Dacă și Cathy o spunea, poate că asta fusese problema cu mine. Și nu Ted sau David sau altcineva. Eu eram de vină. Am inspirat adânc aerul rece al dimineții și mi-am dat seama că nu voi mai fi niciodată timidă față de nimic legat de Neil. Nu după acel sărut. Fusese ca un abandon total, exact cum îmi dorisem.

Mi-am aruncat ochii la tata, înainte de a merge la cină. Sora Duffy avea să înțeleagă motivul pentru care întârziam. Nu arătă așa de rău pe cât crezusem, deși stătea nemișcat și fără pic de culoare. Asistenta Vivian era încă acolo, iar schimbul ei venise mai devreme pentru simplul motiv că profu de chirurgie se afla în salonul acela. Și doctorul Hasan de la Intensivă se plimba pe-acolo. Mă făceau să ma simt umilă și recunoscătoare, și-am încercat să le-o arăt, dar a ieșit ceva fad.

– O să fie bine, soră, mi-a zis Vivian. O să rămân eu peste noapte cât mai e în stare critică, după care o să-l transfer, la mine în salonul șapte. Fii fără grijă.

Nu accept ochi curioși, după cum știi. Și nici doctorul Huxley. Poți să-l mai vezi înainte de masa de noapte.

– Mulțumesc. Dacă a fost să fie așa, am încredere că-l vei îngriji la fel cum aș fi făcut-o eu.

– Câtă vorbărie pentru o nimica toată. Vezi că mama ta a stat trează până la ora cinci, acum doarme; n-o trezi. Îți transmite toată dragostea ei. Acum, du-te la masă și apoi în pat.

Cred că le-a spus tuturor ce discutasem, chiar și Jeremy știa totul când am coborât la Urgențe în seara aceea.

– Acum o menajezi pe sora Vivian, mi-a zis el. Care dintre noi nu are un plan de acțiune?

– Adevărat, dar ea e un titan, și totuși e o asistentă grozavă. Pune pacientul pe primul loc, iar nu locația, sau echipa, sau serviciile oferite, sau altceva.. Și care ar fi fost planul tău de acțiune când m-ai invitat în oraș, mă rog? Oricum nu pot să vin, pentru că o înlocuiesc pe Sally, ea merge la Ken. Îmi pare rău.

– A naibii tactică! A fost ultima încercare într-un fel sau altul. N-o să mai am ocazia, păpușă, după săptămâna care a fost.

– Știu. Mi-a șoptit o păsărică. Felicitări!

– Ești prima care știe. Mersi. De altfel, nici nu știu dacă ai fi acceptat, mai ales că doctorul tău e pus pe fapte mari. Niciunul din noi nu mai are voie să-ți vorbească, darămite să te scoată în oraș. Am dreptate?

– Da. Ești cel mai vechi de pe-aici și trebuie să știi că tot ce se discută în sufrageria rezidenților e sacru și nu poate fi divulgat asistentelor. E ca o regulă nescrisă, nu?

– Așa e. Numai că astea nu s-au întâmplat în sufragerie.

– Dar unde?

Deja îmi închipuiam că mă bârfiseră în sala de operații, deasupra vreunui pacient.

– La capul tatălui tău, acum vreo jumătate de oră. Face mari eforturi, să știi.

Când intrasem eu, tata dormea.

– Serios? Sper că n-a spus toate astea în fața tatei.

– Ba da. Chiar m-a tras înăuntru, ca să discutăm.

I-a spus tatălui tău să nu-și facă griji, că te lasă pe mâini bune.

– Măi să fie!, am început să râd. Pe mine nu m-a întrebat nimeni dacă vreau să mă las.

– Nu, dar așa va fi. Imediat ce mă voi întoarce în sufragerie și voi anunța că ești liberă și că nu sunt urgențe.

Am aruncat în el cu un pachet de vată, dar s-a ferit.

– Fii atentă! Dacă mă duc și raportez asta, o să se supere. Cei ce duc veștile rele sunt luați la bătaie, nu…

– Te iau eu la bătaie imediat, s-a auzit vocea lui Neil de lângă mine. Pentru Dumnezeu, du-te și plimbă-te prin saloanele de ginecologie și lasă-mi femeia în pace.

Am așteptat ca Jeremy să plece.

– Femeia ta, Neil? am șoptit tremurând

– Dacă ai să mă accepți.

M-a tras în biroul sorei și mi-a ridicat boneta.

– Ce drăguț. Sunt mult mai frumoase decât cele de hârtie. Mai feminine.

Păcat că șefa nu-l auzea. A pus-o pe masă cu delicatețe. Apoi s-a întors spre mine și a deschis brațele pentru ca eu să mă pot adăposti în cea mai caldă și fermă îmbrățișare.

Am fi putut să prelungim sărutul acela toată noaptea, dacă n-am fi fost întrerupți de sirena ambulanței. Mi-am luat boneta.

– Am atâtea să-ți spun, dragul meu. Aici nu vom avea niciodată timpul necesar. Dar o să țin totul minte până când ne vom vedea din nou. El a zâmbit.

– Să nu te surprindă dacă din cusatura rănilor pe care le voi face va reieși că "Neil o iubește pe Clare".

A doua zi, mi-a luat mult timp să-i povestesc totul lui Torfy, în timp ce ea pregătea cabinetul doctorului Martin. Dar nu i-am suflat nicio vorbă despre bal.

– Ce știi despre trecutul lui? am întrebat-o.

– Al cui? s-a încruntat ea.

– Al lui Neil. Ai spus că Mick…

– A, da. Nu mă refeream la Neil, ci la Jeremy. Mi s-a părut că el e cel cu care te-ai simți în siguranță. Ai zis că n-ai ieșit cu el niciodată și…

– Jeremy e foarte "ocupat", să știi.

– Da?

Atunci mi-am dat seama.

– Ah, uitasem. Eram atât de îngrijorată din cauza tatei încât mi-a scăpat complet. Fii atentă, că până săptămâna viitoare e secret, dar pot să-ți spun doar că Leila Hamilton nu e rezervată pentru Toby. Era a lui doar ca rezident. Am înțeles eu greșit prima oară.

Torfy a început să sară în sus de bucurie prin cameră. Apoi m-a strâns la piept..

– Cum ai aflat asta?

– N-am aflat eu, ci tata. L-a tras de limbă pe doctorul Hamilton. Și cum a fost la bal? am întrebat-o într-un final.

Fața i s-a luminat.

– Nu prea știu. Am stat mai mult în mașina lui Toby, și am glumit. Din câte am înțeles, fie îl interesează Leila, fie e cel mai bun actor de la Fin. Cred că de data asta o să-mi iasă, și s-a ridicat în fugă de pe scaun.

– Și eu cred la fel.

S-a oprit, uitându-se la mine.

– Hei, porți o bonetă veche. Cum de-ți permiți?

– Uite că-mi permit. Doar nu-ți închipui că o să fiu cerută cu aia de hârtie pe cap. Am și eu mândria mea.

– Dar nu știi sigur că…

– Nu, dar pot să visez. Iar visul ăsta s-a întâmplat să devină realitate…La naiba! Am uitat că la zece trebuie să mă întorc. O înlocuiesc pe Sally.

– Ești nebună.

– I-am promis, ca să poată pleca la Londra. Și am uitat să-i spun sorei de asta.

– Nu-mi pasă ce i-ai promis. Nu vii azi la muncă, nici aici și nici altundeva. Mâine, dacă vrei. Acum, te culci.

– Dar sora…

– E weekendul ei liber. Weaver o schimbă. Pot să stau și eu până târziu, dacă asta voiai să faci.

– Bine, fie.

Eram prea obosită ca să mă mai cert cu ea.

– Cathy Weaver nu apare până la opt jumătate, dar îi explic eu. Tu vino mâine după ce dormi bine și după ce te mai liniștești.

Tata încă dormea, dar își mai revenise; îi opriseră perfuziile și-i mai eliminaseră din calmante.

– Mi-a spus să-l trezesc dacă vii, dar mi-e teamă s-o fac, mi-a spus Vivian. Oricum, știu ce voia să-ți comunice.

– Ce anume?

– "Ar fi bine să-i spună tânărului aceluia să n-o lungească așa de mult ca Leile Hamilton". Ai înțeles ceva?

– Da. Poți să-i răspunzi să nu-și facă griji; nu cred că al meu e la fel de răbdător ca al Leilei.

– Înțeleg.

Pentru o femeie de patruzeci și ceva de ani, arăta destul de șireată.

– Și știi cine e acela, soră Kennedy? Se pare că ești bine informată.

– Nu comentez. E secret până săptămâna viitoare. Asta dacă n-o scoți până atunci de la tata.

– Poate c-am s-o fac. E o surpriză?

O auzisem o dată spunând că Jeremy e un burlac înnăscut și că nu e genul care să se însoare.

– S-ar putea să fie. Pe mine m-a șocat de-a dreptul.

Mi se părea ciudat că nu trebuia să mă mai duc la serviciu în seara aceea. Am coborât la cină, ca să mă întâlnesc cu Torfy. N-a apărut decât la nouă și arăta răvășită.

– Nu-mi spune că știu. Parcă m-a târât cineva prin grădina din spatele casei, asta ar spune sora Lamont. Dacă te ajută cu ceva, chiar așa mă și simt.

– E de lucru? și am întins mâna după sosul de salată și după mirodenii, pe care i le-am aranjat pe tavă. Cine e de gardă?

– Luke Martin și știi cât e de încet. Nu putem să-l las cu zece răni odată, nu?

– Cum așa? O bătaie?

– Nu, un meci sau așa ceva…Oh, uitam, și s-a scotocit prin buzunar. Am un răvaș pentru tine.

– De la cine? și-am luat plicul.

– Nu știu. Era pe biroul sorei. Cred că vreunul din mulții tăi admiratori.

L-am desfăcut repede.

– Am o întâlnire.

– În seara asta?

– La zece.

– Cam târziu, nu?

– Unii nu ies până la ora aia, și dacă a stat să-i cârpească pe toți cei de la Urgențe, o să și vrea să facă o baie.

Torfy zâmbi.

– Eu mă văd cu al meu tot pe la zece; foarte scurt, și după vocea lui am înțeles că e vorba de un interogatoriu vital. Și ca să nu fim ca două cupluri ce se întâlnesc pe același colț de plajă, unde vă vedeți?

– Oriunde în afară de locurile în care mergeți voi, am asigurat-o. Presupun că voi o să fiți la subsol.

– Unde altundeva? Nu te deranjează nimeni.

– Atunci, n-o să vă deranjăm.

La zece fără un sfert îl așteptam pe Neil în fața porții căminului, acolo unde mă lăsase de două ori. Mi-a venit să râd gândindu-mă la numite lucruri. El era deja acolo, cu motorul pornit.

– Tata e mai bine, nu? l-am întrebat îndată ce am urcat.

– E un pacient model, așa spune sora Vivian.

– Ce bine. Nu e ușor de mulțumit.

– Într-adevăr.

– N-am apucat să-ți mulțumesc pentru tot ce ai făcut în seara aceea. N-aș fi putut suporta dacă nu erai tu.

– Ba da. Oamenii se adaptează. Legea lui Parkinson– curajul umple golurile rămase, sau așa ceva.

Flecăream mai mult decât era nevoie și mă întrebam dacă și el făcea la fel. Conducea încet prin împrejurimi, ca și cum nu se hotărâse unde să mergem.

– Unde mergem, Neil?

– Nicăieri. Sau oriunde e liniște.

– În parc, de exemplu.

– Dar la ora asta e închis.

– Doar pentru mașini. Mai e și portița pentru cei ce se plimbă.

A stat puțin pe gânduri.

– Nu. Dacă mă gândesc mai bine, dacă mergem acolo, n-am să te mai las să te întorci până dimineață. Sau am să te fur, și n-au să te mai vadă niciodată.

– La cafenea e deschis până la miezul nopții. Nu prea au clienți, pentru că dublează prețurile după ora opt.

– La naiba. Opresc chiar aici, și a tras mașina pe dreapta.

Eram exact în dreptul ferestrei franțuzești de la capătul căminului, care aparținea tocmai camerei șefei. Dar nu i-a păsat și s-a întors spre mine.

La început nu m-a atins.

– Clare, te iubesc atât de mult. Încă din noaptea balului. Dar atunci nu erai pregătită. Trebuia să te eliberezi de anumite chestii? Ai reușit?

– Ieri noapte. Cel puțin le-am aruncat o dată cu boneta mea de hârtie. La urma urmei, cred c-a fost doar un fel de timiditate. Dar cu tine nu sunt așa. M-a sărutat. N-a fost un sărut rapid care trece și gata, ci un sărut prelung. Chiar mai sălbatic decât primul.

După o vreme, m-a întrebat:

– Clare, de ce zâmbeai când ai coborât în parcare?

– Îmi reaminteam momentul când mi-ai făcut observație că discutasem cu Jeremy timp de douăzeci de minute, duminică noaptea. A fost cam ciudată.

– Care moment? te referi la faptul că eram gelos?

– Nu, nu asta. Ci la faptul că nu aveai de unde să știi la ce oră plecase dacă nu te-ai fi întâlnit cu el jos. El putea veni de oriunde. Dar ai…

– Bingo! și-a început să râdă. Da, eram pornit să vin și s-o luăm de la capăt. Dar l-am întâlnit la colțul holului și a trebuit să mă prefac că îl căutam pe el. Nu aveam alt motiv serios pentru care să mă aflu în zonă.

S-a aprins lumina din camera șefei. Am privit-o mergând spre bufet. Doctorul Stillwell a intrat în cameră, a închis ușa și s-a așezat cu spatele la șemineu. Ea i-a oferit un pahar de ceva după care a venit la fereastră și a tras perdelele.

– Ca să vezi, a spus Neil. De unde sare așchia. Știam că tipul are bilete la un concert și s-a tot lăudat că Jim o să stea în locul lui, dar nu știam cu cine merge. Uite cum se învârte roata!

– Arată îngrozitor de slabă în rochia aia lungă. E o femeie atrăgătoare, altfel.

– Toți burlacii convinși văd luminița de la capătul tunelului în același timp.

– Dar tu?

– Eu? Am văzut-o acum un an, draga mea. Altfel n-aș fi ajuns medic la Fin.

M-am ridicat ca să-l văd mai bine. Lumina de la cămin îi cădea doar pe ochi și pe linia gurii.

– E absurd. Nu cred că eram chiar așa de importantă. Nu de pe-atunci.

– Ba da. Mă pregăteam să concurez pentru un post modest la Sheffield, când Mick Bates m-a anunțat că cel de aici e încă liber în caz că mai eram interesat de prietena lui Torfy, adică de tine. Îi tot

povestisem despre tine. Am solicitat și am fost refuzat. Dar m-am gândit că dacă e să te am o să reușesc, iar dacă nu, am să pic.

Și-a pus mâna după gâtul meu și a început să-mi mângâie părul

– Parcă îți ia foc părul în lumina asta.

– Știu, i-am răspuns. Eu iau foc când sunt aproape de tine. A fost superb prima oară când am simțit-o. Am tremurat cam o oră după aceea.

– Când s-a întâmplat?

– În ziua când am fost la cafenea împreună.

– Și eu tot atunci am avut senzația că lucrurile încep să se îndrepte. Că nu-ți mai este teamă de mine…Deci, ajunsesem să-mi spun că nici postul și nici tu nu sunteți de mine; am umblat ca un nebun câteva zile. Să-l întrebi odată pe Mick Bates. Nu voiam să merg la Sheffield nici în ruptul capului. Am concurat și pentru un post de asistent– șef la Londra. Apoi am primit un telefon cum că tipul care mă refuzase aici se îmbolnăvise de febră tifoidă. Nici nu știi cât de bucuros am fost. În prima mea noapte când m-am luat de Fiske, eram sigur că stricasem totul. Și mi se întipărise în minte gândul că Gibbon umbla după tine…Devenisem posesiv după atâtea frământări în ce te privește.

– Jeremy zice că i-ai avertizat pe toți, am zâmbit eu.

– Stai că-l prind eu! Numai despre logodna lui de săptămâna viitoare se vorbește acum.

– Hai să-l prindem din urmă, am șoptit.

– Acum, când ne întoarcem?

– Da, oricum trebuie să-i spun și lui Torfy.

– Spune-o tuturor, draga mea.

– Dar nu prea putem până nu…

– Am avut grijă de tot. Așa că închide ochii și nu-i deschide până nu-ți spun eu.

Am simțit atingerea rece a metalului pe degetul meu. Apoi l-am auzit cum se întinde ca să aprindă lumina

– Poți să-i deschizi. Sper să-ți placă.

Era un inel cu o piatră mare de opal încadrată de diamante micuțe.

– DE unde ai știut? E cea mai frumoasă piatră pe care am văzut-o în viața mea!

– M-am consultat cu singurele persoane pe care le cunoșteam, cu Torfy și cu mama ta.

– N-ai pierdut timpul…Te iubesc atât de mult, încât mai am puțin și mă topesc lângă tine; vă trebui să mă aduni.

– Te rog; am ieșit din tură, mi-a ajuns pe ziua de azi. Și dacă spargem gheața în seara asta, ar cam fi timpul să mergem. Nu cred că o să începem cu șefa sau cu prietenul ei. Mi-am auzit destule nume, dar chiar spărgător de momente intime nu sunt.

La Torfy lumina era stinsă, dar puțin mi-a păsat. Nu dormea, mai ales dacă tocmai venise de la întâlnirea cu Toby. Am dat buzna și am aprins becurile.

– Dumnezeule, mi-a zis de după cearșafuri, eram sigură că e asistenta-șefă care patrulează prin cămin. Nu dormeam; am stins doar lumina ca să vă văd. Cred că nu sunteți normali– să stați chiar la fereastra șefei! Apoi a început să râdă.

– Ce crezi?

– Dar tu?, am răspuns. Mâinile noastre stângi au țâșnit înainte simultan. Al ei era un smarald sângeriu montat pe o bijuterie antică. Aproape la fel de frumos ca al meu.

Cred că era trecut de ora unu când am terminat de băut ceaiul pe care ea îl făcuse. M-am dus la culcare. Dimineață aveam să împărtășesc vestea și celorlalți de la Urgențe, iar luni, sorei Lamont, asta dacă nu avea să afle mai repede. Totuși, sora a aflat de la mine.

– Deci, asta se întâmplă când faci de gardă! mi-a zis ea. Presupun că-ți ții inelul după gât, legat cu un bandaj, așa cum fac și ceilalți. Hai, arată-mi-l! L-am scos pe după nasturi.

– Unii cred că le aduce ghinion. Eu nu sunt așa.

– E drăguț. Ghinion? Uite, ți-am adus foaia matricolă. Mi se pare mie sau tocmai am auzit că doctorul Sargent preia postul doctorului Huxley când acesta se va retrage la anul? Ghinion zici?

– Serios? am făcut eu ochii mari. Sunteți sigură?

– Scuze, se pare că încă nu ți-a spus. Dar s-a aflat abia în după-amiaza asta. Fă-te că nu știi nimic, altfel…

– Altfel ce, soră? și mi-am înfundat inelul la loc.

– Altfel nu mai vin la nunta ta, Kennedy! Acum, du-te la pacienții doctorului Huxley, e foarte aglomerat…În plus, chirurgul e încă angajat temporar.

Am zburat imediat în direcția aceea. Horace deja îmi pregătise dosarele.

– Ce bine, Horace. Să-mi amintești să-ți arăt ceva înainte să plec.

– Prea bine, soră. Vezi că niciun doctor nu a ajuns încă. Cred că nu mai durează mult.

– Ar fi bine!

Am văzut-o pe Lamont că vine spre mine.

– Încă ceva, soră. Mi s-a spus că puteți purta din nou bonetele vechi.

– Eu o port pe-a mea încă de vineri, și i-am arătat-o.

– Așa să faci întotdeauna, draga mea, l-am auzit pe Neil din spatele ei. Altfel o să trebuiască să schimbi trei pe zi. Bună seara, soră Lamont.

– Bună seara, doctore Sargent. Te rog să nu pierzi timpul bârfind cu asistentele mele, și ridică din colțurile gurii. Ești de groază! Dar fără îndoială,o să fii un bun curant.

– Ce vrea să spună? l-am întrebat după ce ea plecase.

– Îți spun mai târziu. Trimite-i pe primii doi pacienți, soră Kennedy.

– Da...doctore.

După consultații, în cabinet am rămas doar noi doi și cu dr. Huxley. Neil se uita pe geam.

– Ce păcat, soră, toarnă cu găleata. Și era o lună așa de frumoasă.

Ne-am uitat unul la celălalt și-am pufnit în râs. În ce ne privea, încă mai era o lună frumoasă.

– Plouă, doctore? Nici nu remarcasem.

– Nici eu.

– Câtă dragoste văd ochii me., scutură Huxley din cap. Nu, nu, nu mă luați în seamă. Sunt sigur că aveți lucruri mai bune de făcut.

Aveam.

Sfârșit